

Szellemiany Vagyok-e én?

Tonya Hurley

Tonya Hurley

Szellemlány

Vágyakozás

Pongrác Kiadó
Budapest

Tonya Hurley: Szellemként – Vágyakozás

Szöveg Tonya Hurley (2010)

Sziluetek Craig Phillips (2010)

Köteterv Alison Impey (2010)

Magyar fordítás Győri Dávid (2014)

Copyright © Pongrác Kiadó (2014)

A Pongrác név a PEOPLE TEAM Millennium Kft. imprintje.
Minden jog fenntartva. A jogtulajdonosok írásos engedélye nélkül
tilos a kiadvány bármely részét vagy egészét másolni, sokszorosítani,
információs rendszerben tárolni, közzétenni vagy továbbítani
bármilyen formában.

ISBN: 978-615-5131-18-9

Szöveggondozás, szerkesztés, korrektúra, borító, illusztrációk:

Pongrác csapata Köteterv, tördelés: Palotás Attila

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright
Act of 1976, no part of this publication may be reproduced,
distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a
database or retrieval system, without the prior written permission of
the publisher.

A magyar változat az alábbi kiadás alapján készült:

Tonya Hurley: ghostgirl – Lovesick

Little, Brown and Company

Hachette Book Group

237 Park Avenue, New York, NY 10017

First Edition: July 2010.

Little, Brown and Company is a division of Hachette Book Group,
Inc.

The Little, Brown name and logo are trademarks of Hachette Book
Group, Inc.

Lyrics from "I Will Follow You into the Dark" (written and
performed by Ben Gibbard, recorded by Death Cab for Cutie) ©

2005 Atlantic Recording Corporation for the United States and WEA International Inc. for the world outside of the United States. Used By Permission. All Rights Reserved.

Lyrics from "Amerpsand" (written and performed by Amanda Palmer) © 2008 Eight Foot Music (ASCAP). All rights administered by Kobalt Music Publishing America, Inc. Used By Permission. All Rights Reserved.

Lyrics from "Kissing the Lipless" (written by James Russell Mercer and performed by The Shins) © 2003 Lettuce Flavored Music. Used By Permission. All Rights Reserved.

Lyrics from "Do You Love Me" (written by Nick Cave and performed

by Nick Cave and the Bad Seeds) © 1994 Mute Song, Ltd. Used By Permission. All Rights Reserved.

Pongrác Kiadó

info@pong rac.hu • www.pong rac.hu □

<https://www.facebook.com/pong rackonyvek>

Felelős kiadó: Palotás Zsuzsanna Általános előkészítési

asszisztencia: RectFer-Trade Kft. • Tördelési asszisztencia, nyomás

és kötés: Radin Print Group Nyomdai előállítás: Kvadrát Print

Felelős vezető: Bánáti László □ Tel./Fax: + 361 319 1599 Mobil: +36

30 280 6656 info@kvadratprint.hu □ www.kvadratprint.hu •

Rendelészám: 01/31/10/2014

Michaelnek

Szellemlány

1. fejezet

Rózsaszirmok bársonya

És ezernyi könnycseppet csókoltam le
A Bánat asszonyának arcáról;
Alamizsna, zsákmány és zálog,
S mit kiloptam a holnap markából.

Nick Cave

Memento mori {Emlékezz a halálra! (latin)}

Néhányan úgy élnek, mintha minden nap az utolsó lenne a földön. Vannak, akik a szerelmet is így fogják fel, és elkeseredetten küzdenek a rájuk leselkedő változások ellen. A kényszer viszont, hogy az élet és a szerelem minden apró részletét megtapasztaljuk, sokszor olyan döntésekbe sodor, amik sem ránk, sem másokra nincsenek jó hatással. A döntéseink következményeivel szembenézni valójában a halálnál is rosszabb lehet. Csak egyszer élünk, de nem feltétlenül szeretnénk, ha egy örökkévalóságnak tűnne.

Scarlet Kensingtont nem érte váratlanul, amikor belépett a Hawthorne Gimnázium bejáratán, és letaglózta a nyomasztóan erős virágillat, amit csakis kórtermekben vagy ravatalozókban érez az ember.

– Valentin-nap – sóhajtotta Scarlet félig megkönnyebbülten, félig rettegve.

Ahogy a szekrényéhez sietett, a szeme könnybe lábadt az átható szagtól, ami az ebédlőasztalokból kialakított ideiglenes standokról áradt. Minden folyosón, sarkon és beugróban állt egy, mintha a hadsereg ellenőrzőpontjai lettek volna. A diákok bárhol hozzájuthattak egy csokornyai szeretethez. A tény, hogy a bevételt jótékony célra használták fel, aligha tehette ezt jóvá.

A lányok fehér rózsákért álltak sorba a barátnőiknek, a fiúk pedig a rózsaszínűeket vásárolták fel, nehogy a címzettek – vagy inkább a haverjaik – belemagyarázzanak valamit az ajándékba. Valójában csak álcák voltak, hogy fedezzék a titkos vörös szálakat. Persze csak akkor, ha nem voltak életfogytiglanra ítélve, mint néhány közgazdos gyerek, akiknél a vörös rózsák egyet jelentettek az eljegyzés előtti medálokkal és gyűrűkkel.

Úgy tűnt, a Valentin-nap akkora ünneppé nőtte ki magát, mint a karácsony vagy a húsvét, és ezekhez hasonlóan minden évben egyre korábban kezdődött. Régebben Scarlet inkább hanyagolta, és úgy tekintett rá, mint egy idegesítő, túlspilázott marketingfogásra. Ő és a barátja, Damen enélkül is ki tudták fejezni az érzelmeiket, és máskor is meglepték egymást édességgel vagy üdvözlőlappal.

Scarlet az utóbbi időben mégis megenyhült az ünnep iránt. Idén még az olcsó virágok szaga sem hozta ki a sodrából annyira. Végére is egy kedves szokásról volt szó, és sikerült felfedeznie az értékét. Egy hangyányira el is érzékenyült attól, hogy Damen hamarosan meglátogatja, viszont nemcsak ezért vett részt a cirkuszbán.

Scarlet készen állt az utolsó órájára, annak ellenére, hogy egész nap azt hallgatta, hogy a lányok örömben sikoltoznak, vihorászva kupaktanácsot tartanak, és magányosan bömbölnek a mosdóban. Bedobta a holmiját a szekrényébe, és felkapta az anatómia-tankönyvet épp, amikor a csengő megszólalt. Elindult az órára, és mivel még mindenki a virágoknál tolongott, az elsők között érkezett

a terembe. A laborban a virágillat a formaldehid {kémiai vegyület, elsősorban szövetek, sejtek tartósításánál alkalmazzák} szagával keveredett, amit kevesen tartottak volna étvágygerjesztőnek.

A tanáruk, Mrs. Blanche ázott, döglött macskákat húzott elő egy műanyag zsákból, ami végleg tönkretette az ünnepi hangulatot. Maga Mrs. Blanche is úgy nézett ki, mint egy macska a sötét szemfestéke, hosszúkás arca és a feltupírozott, őszes haja miatt. Talán azért, amiért a kutyatulajdonosok is hasonlítanak az állataikra, gondolta magában Scarlet. Lehet, hogy a biológiatanárok a kísérleti alanyokra emlékeztetnek.

Ahogy kezdetét vette az óra, és Scarlet végigmérte a macskák nyálkás bundáját, és a hatalmas vágásokat a testükön, csak arra tudott gondolni, hogy ezek az állatok halottak, és mégis itt vannak előttük. Karnyújtásnyira. Scarlet nem tartotta a boncolást különösen ijesztőnek vagy undorítósnak, viszont a tetemekkel szemben határozottan megalázónak tűnt, különösen a praktizáló sebészzenik miatt. Hogy is felejthetné el, hogy Freddie Kunkle egyszer fogadásból megette egy halott kiscica veséjét? Ennyit a tanulás szépségeiről. És a döglött macskákról.

Az iskolai zenekar rézfúvósai az udvaron gyakorolták a *Temetkezz belém!* című dalt a My Bloody Valentine-től, és ez éppen elegendő figyelemelterelést és ihletet adott Scarletnek, hogy megfeledkezzen az amatőr állatorvosokról, és dalszövegeket firkálgasson a füzetébe. Ha Mrs. Blanche ránézett, bökdösni kezdte a belsőségeket, mintha tudományos megfigyelést végezne, majd folytatta a dalszerzést. Ahogy megszólalt a csengő, ő volt az első, aki kirohant a teremből, és beállt az egyik virágosstandhoz.

Egy pillanatig a zilált csokrokat fürkészte, de végül észrevett egy hatalmas, szív alakú koszorút gránátvörös rózsákból, ami az eladó lányok mögött lógott a falon.

– Szia, Marianne! – szólította meg Scarlet a lányt a pultnál.

– Szia, Scarlet! – köszönt vissza Marianne vidáman.

– Mennyit parancsolsz?

Marianne Strickland volt az iskolai zenekar jótekonysági vásárainak vezére, akinek nem kellett a szomszédba mennie egy kis felszínes csevegésért sem. Ami azt illeti, gyakrabban látták

cukorkásdobozokkal, mint a saját hangszerével. Scarletet nem érte váratlanul, hogy a bevétel feltornászása érdekében ő is ringbe szállt, hiszen a fűvósoknak új csutorákra volt szükségük. A lány komolyan vette a feladatát, és Scarlet irigyelte az elszántságát.

Mielőtt Scarlet megszólalhatott volna, Lisa McDaniel bújott elő az asztal alól, akit a végzősök legviccesebb lányának választottak meg. Scarlet hátán a hideg futkosott, mivel Lisa valójában inkább idegesítő volt, mintsem vicces – valószínűleg csak az évkönyvben fognak megemlékezni a humoráról. Más szóval a viccei igencsak alacsony színvonalon mozogtak.

– Szabadítson meg a virágaimtól ... könyörgök! – hadarta Lisa buzgón. A lány humora legalább annyira divatjamúlt és irritáló volt, mint a ruhája, vagy a tojásslátától bűzlő lehelete. Scarlet legszívesebben leordította volna a fejét, de erőt vett magán, és egyszerűen levegőnek nézte.

– Gyönyörű ez a koszorú – jegyezte meg Scarlet puhatolózva. – Mennyibe kerül?

A koszorút Ingrid Bergman-rózsákból fonták, ami Scarlet kedvenc fajtája volt. Mélyvörös, illatozó szirmok, szinte fekete bimbókkal. Imádta a lila árnyalatot, ami hervadás közben ült ki a virágokra, de leginkább mégis azt szerette, hogy sokáig életben maradtak a levágás után is. Olyan gyönyörűek és időtlenek voltak, mint a névadójuk. Scarlet úgy érezte magát, mint egy múzeumigazgató, aki egy felbecsülhetetlen értékű ékszerre bukkant a bolhapiacon. Biztos volt benne, hogy az eladólányok nem tudták, milyen különleges virágokat árulnak.

– Azt a koszorút az eladások fellendítésére készítettük – válaszolta Marianne véresen komolyan, ahogy a vidámságát parkolópályára tette a pénzhétsége. – Óriási, és rengeteget dolgoztunk vele, úgyhogy semmiképp sem adhatjuk olcsón.

– Csak harminc dollár van nálam – mondta Scarlet.

– Mi valójában negyvenre gondoltunk – vontá be Marianne Lisát is az alkudozásba, annak ellenére, hogy a lány egyértelműen ki akart ebből maradni.

– Jó, ha a maradékot holnap hozom be?

Annak ellenére, hogy Scarlet népszerűsége – az akarata ellenére is – az egekig nőtt az utóbbi időben, és a környezetében mindenkinek ő jutott eszébe a menő szó hallatán, Marianne fejében meg sem fordult, hogy kivételezzon vele.

– Scarlet, ha neked megengedném – magyarázta Marianne -, akkor mindenki másnak is meg kellene tennem, és semmi kedvem egész nap adósságokat behajtani.

– Majd én kisegítelek! – kiáltotta Lisa izgatottan, és vihorászva egy tízdolláros bankjegyet dobott a pultra.

– Köszönöm, Lisa – hebegte Scarlet csodálkozva.

Scarlet átadta a pénzt Marianne-nek, és a koszorút a vállára kapta, mint egy táskát. Gyönyörű volt ahhoz képest, hogy a zenekar készítette. Legalább száz rózsát biggyesztettek a hatalmas zöld szívre. Sehol sem vehetett volna egy ilyet hetvenötnél olcsóbban.

– Damennek lesz? – kérdezte Lisa félénken, hátha egy kis pletykát hallhat a kölcsönéért cserébe.

Scarlet sejtelmesen mosolygott a lányokra, majd a szekrényéhez sétált, hogy összeszedje a holmiját, és hazainduljon. A koszorút valóban Valentin-napra vette, de nem Damennek szánta.

A tél már a végéhez közeledett. Néhány jel árulkodott csak az évszakváltásról, de egyik sem volt szemmel látható vagy félreérthetetlen – sem zöldülő fű, fák, vagy bimbózó virágok. A föld még mindig csúszós és puha volt az esőzésektől, a levegő párás és hideg, az acélszürke februári eget pedig felhők borították.

A csípős szél a lány bőrét mardosta, de szerencsére melegen öltözött. Scarlet egész testét egy vastag, fekete és lila skót kockás kendőbe csavarta, és így cipelte át a koszorút a városon. Felkészülten érkezett a temetőbe, ami különösen szeles hely volt.

A sírkert hatalmas, kovácsoltvas kapuin a görög alfa és ómega betűk álltak. A bejárat éppen annyira volt nyitva, hogy egy ember becsusszanhasson rajta, és ahogy belépett, Scarlet sötét körvonala egybeolvadt a sötét vaskapuéval. Elindult a keskeny, pocsolyákkal tarkított ösvényen.

Először az tűnt fel neki, hogy a temetőört leszámítva teljesen egyedül van, és ez a felismerés mélyebb nyomot hagyott rajta, mint képzelte. Az időjárást és a közelgő zárórát figyelembe véve nem volt meglepő

a helyzet, viszont hirtelen csak arra tudott gondolni, mennyire egyedül van.

Kétfajta ember létezik, gondolta magában Scarlet – azok, akik hozzá hasonlóan járnak temetőbe, és akik nem. Nem tartott kevesebbire senkit sem magánál. Legtöbbjüknek jó oka van, amiért nem jár ide; többnyire úgy szeretnének emlékezni a szeretteikre, ahogyan éltek. Legalábbis ezt mondogatták, de sokkal inkább a látogatással járó kellemetlenségek tartották őket távol.

Fényképalbummembereknek hívta őket, mivel szívesebben nézegettek fotókat, mint hogy kísétáljanak a temetőbe. Ők azok, akik karácsonykor házilag készített üdvözlőlapokra nyomtatják a végtelen leveleiket. Kívülről nagyon érzégszónak tűntek, de Scarlet mindegyikőjüket álszentnek tartotta. Csak a látszat érdekelte őket.

Persze ott volt a legnyilvánvalóbb, ritkán említett válasz is: egyszerűen féltek. Rettegtek a takaros sorokba rendezett holttestektől és a sekély sírhantoktól, amikben rejtőzködtek. Végül pedig rettegtek a megmásíthatatlan tényről, hogy a temető a saját törekenységüket és halandóságukat jelképezi. Minden róluk szólt, gondolta Scarlet, és nem a szerencsétlen páráról, aki nyugovóra tért. Ahogy minden más is.

Miközben végigsétált a sáros ösvényen a márványtáblák között, meglátott a temető végében egy tisztást, vagyis egy sokkal kevésbé zsúfolt területet. Scarlet egyenesen arra indult, és mivel az út helyett a sírok között vágott át, bocsánatkérése jeléül gyengéden megérintette a fejfákat.

Scarlet észrevette az A alakú szoknyája és a szél tépázta köpenye elmosódott, nyújtott árnyékát a sírokon. Az aszimmetrikus frufruja úgy nézett ki, mint egy hosszú, lobogó Bettie Page. Meglepte, mennyire arányosnak és felnőttesnek tűnt.

A retró gumicsizmáját viselte egy káprázatos szürke túllruhával, amit a helyi turkálóban szedett össze. Scarlet egy vastag, férfi bőrvvel alakította a saját ízlésére. Még mindig igazi csajos hipszter volt; az iskolában azt suttozták, hogy úgy néz ki, mintha egy magazinból rángatták volna elő. Scarlet viszont tudta, hogy megváltozott – kívül és belül egyaránt. Rég eltűntek a szakadt leggingsek, a rongyos szoknyák, az egymásra húzott pólók és a lángvörös matt rúzs,

amelyek egykor meghatározták a stílusát. Eltűntek. A dühvel és a cinizmussal együtt. Akárcsak Charlotte.

Lassan, észrevétlenül történt, mint ahogyan az esküvő után felkúsznak az emberre a kilók. Úgy tűnt, a szekrényében háború dúl, és az újabb ruhái győzelemre álltak a régi, szélsőséges darabokkal szemben. Jackie O. kontra Karen O. – igazi stíluspárbaj volt. Scarlet semleges maradt a konfliktusban, Damen viszont mindvégig Jackie O. pártját fogta. Bár szégyellte bevallani, Damen pozitív visszajelzései különösen nagy hatással voltak rá. Petula pedikűr okozta kómája és a saját kis túlvilági kalandja óta, Scarlet megtanulta igazán értékelni az őt körülvevő embereket. Még a nővérét is. Számított a véleményük.

Scarlet lelassított, amikor meglátta a magányos márvány sírkövet maga előtt. A többi sírral ellentétben ez még nem fakult meg. Örült, hogy ilyen szép állapotban találta, mivel az ünnepek óta nem járt erre. Az igazat megvallva, Scarlet csak rövid ideje tartozik a temetőbe járók csoportjához; pontosabban, csak azóta, hogy az egész tavaszt azzal töltötte, hogy pénzt gyűjtsön Charlotte sírkövére.

Még annál is szebb lett, mint amikor megrendeltem, gondolta Scarlet, és lehajolt, hogy végigsimítsa a bevésett feliratokat a kövön. A lány felegyenesedett, és a sírkő tetején álló mellszoborra nézett. Scarlet maga tervezte meg Charlotte földöntúli portréját távolba révedő tekintet, finoman mosolygó ajak, hosszú, lobogó haj.

Úgy érezte, így kell Charlotte-ra emlékezniük. Scarlet nem tartotta elegendőnek az iskola folyosóján és az évkönyvben elhelyezett képeket, és a szellemimádó tanárok apró szentélyeit. Ez volt a legkevesebb, gondolta Scarlet, hiszen Charlotte-nak még rendes temetése sem volt a családja – hiánya – miatt.

Damen rettenetesen büszke volt ezért Scarletre, ráadásul egy halom pénzt sikerült összeszednie a diákoktól is, annak ellenére, hogy az adományozók többsége akkor sem ismerte volna fel Charlotte-ot, ha összeütköztek volna a folyosón. Még Petula is hozzájárult egy kisebb összeggel, amire nem számított, viszont hálás volt érte a nővére elképesztő népszerűsége miatt. Petula kétszínű csatlósai, a Wendyk, utolsóként adakoztak; kettejük nevében egyetlen aprócska pénzösszeget tettek a közösbe, ami egyszerre volt stílszerű és

undorító. Valószínűleg a szellem bosszújától tartottak, ezért szánták rá magukat a befektetésre.

Scarlet hosszasan bámulta a szobrot, azon töprengve, mennyire is hasonlít valójában Charlotte-ra. Lassan és óvatosan végigfuttatta ujjait az aprólékosan kidolgozott arcon, a szemöldökön, az orron és az ajkakon – Scarlet szó szerint úgy ismerte ezeket a vonásokat, mint a tenyerét. Elgondolkodott, vajon Charlotte mit szólna a szoborhoz?

Charlotte élete igazán rövid volt, és így kimaradt abból a rengeteg változásból – jóból és rosszból egyaránt -, amelyek a felnőtté válás és az öregedés elkerülhetetlen velejárói. A túlvilági kalandozása óta most először jutott eszébe Scarletnek, hogy a legnagyobb valószínűséggel itt láthatja viszont a barátnőjét.

Úgy gondolta, ennél jobb helyet nem találhat Charlotte, hmm, levelének, és elővett egy elázott, lezárt borítékot a táskájából. Bélyegre nem igazán volt szükség. Biztosan tudta, hogy ahol Charlotte van, oda úgysem jár a posta. Helyette a levelet egy műanyag tasakba rakta, és szorosan az egyik tüskés rózsaszálhoz kötözte. Megteszi.

A szív alakú koszorút Charlotte arcához emelte, majd a vékony hattyúnyakára akasztotta, és hátralépett, hogy a két szépséget egyszerre csodálhassa meg. Scarlet lehajolt, mintha imádkozna, de ehelyett kinyújtotta két karját, és a nedves földben hagyta a kézlenyomatát.

– Remélem, minden rendben veled – suttogta őszintén Scarlet, és távozott.

2. fejezet

Csókoltatom őket

Súgd a fülembe, mondd, hogy maradsz,

S tied a szívem, míg szebb nap nem virrad.

Bat for Lashes

Néha magadra maradsz

Kockázat nélkül nincs győzelem. Ahogy a kamikaze {öngyilkos japán pilóták a II. világháborúban, akik szándékosan zuhantak repülőjükkkel az ellenséges hadihajókra, hogy életüket is feláldozva süllyesszék el azokat} pilótáknak, néha neked is fel kell adnod az életedet egy nagyobb cél érdekében. A következmények megsebezhetik a lelkedet, a szívedet vagy a népszerűségedet is. Képtelenség előre eldönteni, hogy megéri-e meghozni az áldozatot, de valójában egyszerűen teljességgel lényegtelen. Maga a tudat szerez örömet, hogy valamiért érdemes volt megpróbálni.

Charlotte! – kiáltotta egy kedves hang. – Ideje felkelni!

– Felkelni? – morgolódott Charlotte félálomban.

A hang kedves emlékeket idézett fel, és úgy rémlett, mintha a tulajdonosa közel állna Charlotte-hoz, de a lány épphogy csak kikukkantott az álmom várfala mögül. Úgy tűnt, egyszerre mindenhol és sehonnai is hallatszott. Charlotte viszont inkább csak érezte a kiáltást, amihez mind többször volt szerencséje, mióta egyre gyakrabban aludt el reggelente.

– Gyerünk már! – sürgette a hang egy kicsit türelmetlenül. – El fogsz késni.

Ahogy Charlotte magához tért, rájött, hogy valójában nem is aludt, csak pihengetett. Nem a testének volt rá szüksége, hiszen azt az életével együtt elvesztette, hanem az elméjének. Sosem érezte még magát ennyire jól, de közben nyugtalan és feszült is volt, mint amikor óriási változás közeleg.

Ugyanilyen izgatottan várta az iskolai tanévek végét is. Se ceruzák, se könyvek. Se tanárok, se osztálytársak, se monitorok a folyosón, se konyhas néni, se buszsofőrök vagy sanda pillantások. Közeledett a nyár, tele szabadsággal és lehetőségekkel. Az egyetlen különbség az volt, hogy a nyár talán soha nem ér véget, és Charlotte valójában számított is erre.

– Charlotte Usher! Azonnal kelj fel!

Charlotte szeme úgy nyílt ki, mintha madzaggal rángatták volna a szemhéját. Körülnézett a szobában, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

Még itt vagyok, gondolta magában. Nem tűnt el semmi.

Minden reggel így kezdődött. Meghallotta a hangot, és azon tépelődött, hogy vajon igazi-e, vagy csak egy örült álom szüleménye. Ha még élt volna, talán megijed, hogy kezd elveszíteni a fejét, de a halál egyik nagy előnye, hogy ilyenek miatt nem kell aggódnia. Kihúzza.

Lehet, hogy olyan sokáig volt tele szorongással és fájdalommal, hogy egyszerűen nincs hozzászokva a boldogsághoz. Nem mintha száz százalékában kacagással teltek volna a napjai. Bármilyen csodás is volt megismerni a szüleit, az együttélés aligha bizonyult felhőtlennek. Megszokta az egyedüllétet, és mindig is imádta az

önállóságot, amit mostanában egyre nehezebb volt kiharcolnia. Egyre több mindent kértek rajta számon – nemcsak a szülei, de Mr. Markov is, aki a telefonos pánikkezelőben volt a felettese.

– Charlotte! – harsogta újra a hang, ami ezúttal nagyon is valóságosnak tűnt.

– Ébren vagytok! – kiáltotta vissza, és ledobta magáról a takarót.

Manapság egyedül az vigasztalta Charlotte-ot reggelente, hogy tudta, hamarosan mindennek vége lesz: a korán kelésnek, a nyomasztó telefonbeszélgetéseknek és a kötelességeinek is. A mai volt az utolsó napja a túlvilági gyakornoki irodában.

– Charlotte, kicsim – kezdte az anyja, ahogy lehuppant mellé az ágyra. – Minden ... tudod ... rendben van?

Mivel életében nem tehetette meg, az édesanyja minden adandó alkalommal tanácsokat akart osztogatni, de Charlotte-nak már nagyjából sikerült róla leszoktatnia. Annak ellenére, hogy rájuk nem volt jellemző az a mindennapos civakodás, ami rengeteg anya-lánya kapcsolat rákfenéje, Charlotte lelkét továbbra is szörnyű teher nyomta, ami nagy részben a családjának köszönhető.

A lány lassan elfordult az ablaktól, és szembenézett az anyjával. – Anyu? – mondta, mintha kételkedve ízlelgette volna a szót.

– Igen, majompofikám? – válaszolta Eileen lelkesen, de a hangjában halvány bizonytalanság csillant meg. A nő igyekezett bepótolni a becézgetéseket, amik mostanáig elmaradtak, és néha eléggé bizarr dolgok csúsztak ki a száján.

Charlotte mély levegőt vett, szemei nagyra nyíltak.

– Semmi – nyögte végül, és kisietett a szobából. – Szeretlek.

– Én is szeretlek – kiáltotta utána Eileen, de a bejárati ajtó csapódása elnyelte a szavait.

Az irodába menet Charlotte találkozott Pammel és Prue-val, ahogy minden reggel. Már régóta barátnők voltak, akik mindent megosztottak egymással. A szemérmetlen csajos beszélgetés jelentette a nap fénypontját, ráadásul gyorsabban felébresztette, mint egy csésze eszpresszó. Séta közben Charlotte beavatta őket a reggel eseményeibe.

– Te nem szoktál előtte a fiúdról beszélni? – kérdezte Pam.

Pam abban bízott, hogy Charlotte az anyjával talán helyreteheti az Erik-ügyet – ő az a fiú, akivel mostanában „randizott”.

– Ugye nem akart felvilágosító leckét adni? – szólt közbe vihorászva Prue.

Charlotte elszégyellte magát, amiért sosem beszéltek vele komolyan a fiúkról, és hogy mostanáig nem is volt erre szüksége.

– Egyszerűen nem akartam kitárgyalni a szerelmi életemet az anyámmal – mondta Charlotte, miközben a telefonközpont felé tartottak. – Tökfura.

– Csak azért, mert Erik idősebb? – viccelődött Prue.

– Nem is idősebb nálunk – válaszolta Charlotte. – Mindannyian kábé egyidősek vagyunk; ő csak régebb óta halott.

– Ó, na persze – gúnyolódott Prue.

Charlotte-ot valójában nagyon is vonzotta a tény, hogy a fiú korábban halt meg náluk. Mindig is érettnek tartotta magát, és Erikben olyan valódi értékekre bukkant, amelyek a mai fiúkból hiányoztak – persze Dament leszámítva. A fiú egy másik korra emlékeztette, de ez Charlotte-nak távolról sem jelentett hátrányt.

– Megcsókoltad már? – kérdezte Pam szafos részletekre éhesen.

– Ne is beszélj erről, Pam! – vágott közbe Prue. – Tudod, hogy igazából nem csókolózhatnak.

– Élő csók talán nem lehet – védekezett Charlotte – de azért még közel kerülhetünk egymáshoz.

Tessék, a halál egy újabb hátránya, gondolta magában a lány.

– Szereted? – tapogatózott tovább Pam, hogy felderítse, mennyire zúgott bele Erikbe a barátnője.

– Igen, azt hiszem – Charlotte most mondta ki először hangosan.

– De, Charlotte! – szidta le Pam. – Hiszen alig ismered.

Charlotte arra gondolt, hogy Pam valójában azt kifogásolta, hogy ők nem ismerik még a fiút elég jól. Próbálta megvédeni, ahogy az egy jó barátnőtől várható. A tény, hogy Erik utánuk érkezett annak a sunyi szabotőrnek, Maddynek a helyére, mindenkit gyanakvónvá tett, bármilyen rendesnek is tűnt a srác. Ráadásul Erik az életben zenész volt, ami további fekete pontokat jelentett Pam és Prue naplójában.

– A fiúval ne is törődj – tette hozzá Prue. – De a szerelemről se tudsz semmit.

A felvetés jogos volt, de Charlotte tudta, hogy Pam és Prue sem jártasabb a témában. Nem mintha ez lakatot tett volna a szájukra.

– Lehet, hogy semmit sem tudok róla – vágott vissza Charlotte -, de azt tudom, hogy mit érzek.

– Én meg azt érzem, hogy nem először vagyunk ilyen helyzetben – replikázott Prue.

– Mégis mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Charlotte dacosan.

– Azt, hogy ugyanúgy viselkedsz, mint amikor Damenbe voltál belezúgva – mondta Pam. – Teljesen belebolondultál. Megint.

– Annak ez lett az eredménye – tette hozzá Prue. – És ez a srác még csak nem is Damen.

Charlotte csendben maradt, és egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy a lányok mit akarnak elmondani neki. Igazuk volt; Erik külsőre egy cseppet sem hasonlított Damenhez. Valójában szinte szöges ellentétei voltak egymásnak: a ruháik, a stílusuk, a terveik. Charlotte sosem képzelt ilyen fiút maga mellé.

Viszont sikerült megismernie a valódi Eriket, és a börszerkő, a láncok és a tarajos frizura alatt egy kedves és odaadó fiút talált. Egyre több időt töltött vele, és szinte biztos, hogy ezért került sor erre a beszélgetésre.

– Szerintem mindketten féltékenyek vagytok – vágott vissza Charlotte. – Én végre találtam magamnak valakit.

– Nem kell így kifakadni! – mondta Pam. – Csak vigyázni akarunk rád.

– Nem fakadtam ki – panaszkolta Charlotte. – De most mondom nektek, hogy mennyire boldog vagyok, ti meg kioktattok, mint egy taknyost.

– Talán azért, mert még mindig nem tanultad meg a leckét – válaszolta Pam.

– Ami pontosan mi is? – kérdezte Charlotte.

– A szerelem az élőké – jelentette ki Pam. – Emlékszel, ez volt az egyik legelső dolog, amiről beszéltünk?

– Azt mondtad, hogy ezért hívják szerelmi életnek – gondolt vissza Charlotte. – Emlékszem.

– Olyan sokat fejlődöttél azóta – vigasztalta Pam -, és most mindent kockára teszel egy fiú miatt, akit csak most ismertél meg.

Mindenki mély levegőt vett a következő menetre. Pam és Prue túl jól ismerték Charlotte-ot, hogy azt higgyék, belenyugszik.

– Tudom, hogy az erősítője rázza halálra, ahogy egy vihar közben próbált zenélni – érvelt Charlotte. – Ez is bizonyítja, mennyire elkötelezett.

– Talán inkább a meteorológia felé kellett volna kacsingatnia – vetette oda Prue.

– Ez gonosz volt – mondta Charlotte. – Miért vagytok ennyire negatívak?

– Egyáltalán semmi közös nincs bennetek – folytatta Prue. – Ő zenész. Arra megy, amerre a szél fújja.

– Hiszen Pam is zenész volt! – csattant fel Charlotte, de amint a mondat elhagyta a száját, rá kellett jönnie, hogy nem volt túlságosan jó érv.

– De nem olyan, mint ő – viccelődött Pam, majd széles terpeszbe állt, és léggitározni kezdett.

– Úgy beszéltek róla, mintha teljesen züllött lenne; mintha minden városban más barátnőt tartana.

– Azt talán nem, de ha meglátom, mindig az jut eszembe, hogy már csak gruppi szellemek hiányoznak mellőle – gúnyolódott Prue.

Annak ellenére, hogy Prue túl messzire ment a kijelentéseivel, sikerült elérnie a célját. Charlotte kapcsolata mostanáig zökkenőmentesen haladt, de a lányok olyan problémákat vágtak a fejéhez, amik őt is aggasztották. Erik valóban tapasztalt srácnak tűnt, de Charlotte nem tudta eldönteni, hogy ettől vajon túlságosan nehéz, vagy éppen könnyű célpontnak számít-e.

– Egyszerűen nehéz róla elhinni, hogy képes volna megállapodni – mondta Pam kedvesen. – Nem akarjuk, hogy csalódj.

– A fiúk hűsége mindig a felhozataltól függ – tette hozzá Prue. – Ezt ne felejtsd el!

Mivel csak rövid ideje jártak, Charlotte számára érzékeny téma volt a kapcsolatuk, és az ilyen megjegyzésektől máskor biztosan felkapta volna a vizet. De mivel tudta, hogy Prue hogyan viszonyul a fiúkhoz, és hogy miért kellett meghalnia, hajlandó volt elnézni neki az áskálódását.

– Lehet, hogy ez örökké fog tartani – álmodozott Charlotte. – Sosem lehet tudni.

– Dehogyanem, Charlotte. És ezt te is tudod – szólalt meg Pam. – Mindennek megvan a szavatossági ideje.

– Ahogy az embereknek is – mondta Prue. – Mi vagyunk rá a bizonyíték.

– Mindennek – értett egyet Charlotte. – A szerelmet leszámítva.

Pam és Prue elkeseredettségükben a fejüket csóválták. Charlotte konok romantikus gondolatait képtelenség volt megváltoztatni.

Ahogy beléptek a telefonközpont irodájába, örömmel nyugtázták, hogy mennyire megváltoztak a munkatársaik. Mindenki vidám, kipihent és talán nyugodt is volt. Még CoCo is kiegyensúlyozottnak tűnt, és ehhez hajsütővasra sem volt szüksége. Néhány ölelés, puszi és elejtett könny után Charlotte úgy érezte, hogy mindannyian készen állnak a jól megérdemelt, örökkévalóságig tartó szabadságra a barátaikkal és családtagjaikkal. Biztos volt benne, hogy sosem szakadnak el egymástól, vagy ha mégis, akkor az osztálytalálkozókon viszontláthatja őket.

Charlotte számára az egyetlen hátulütő az volt, hogy eddig mindennap találkozhatott Erikkal az irodában. Ha szerencséje lesz, talán ezentúl is összefuthatnak a telepen, különben új stratégiát kell kifejlesztenie, hogy több időt tölthessenek együtt.

Charlotte gyorsan végigpásztázta a terepet – nehogy valakinek feltűnjön -, és észrevette, hogy Erik, Mike és DJ fülkéje is üres volt.

– Már megint késnek – mondta Pam.

– Milyen meglepő – morgott Prue.

– Metál Mike és DJ rossz hatással vannak rá – mentegetőzött Erik nevében Charlotte. – Túl sokszor csábítják el a késő esti zenélgetéseikre.

Mr. Markov megköszöörülte a torkát, és mindenki elhallgatott. A férfi nem volt valami érzelmős típus, úgyhogy senki sem számított nyálás búcsúbeszédre tőle.

– Örülök, hogy mindannyian itt vannak – kezdte Markov. – Vagyis ... majdnem mindenki.

Ahogy a férfi folytatta volna, a folyosóról léptek zaja szűrődött be, ami hamarosan lármás trappolássá erősödött, majd hirtelen egy

kupacnyi szellem robbant be a helyiségbe. Mindenki az ajtó felé fordult, ami fölött a következő felirat lógott: *Docendo discimus* (Tanítva tanulunk igazán).

– Bocsesz! – kiáltotta DJ.

– Mindenképp – értett egyet Mike.

– Elkéstek – jelentette ki Markov.

Csak azért, mert ez volt az utolsó napjuk, Mr. Markov még nem hagyta Erik, Mike és DJ hanyagságát szó nélkül. A férfi a késést nem egyszerűen csak tiszteletlenségnek tartotta, hanem veszélyesnek is a rengeteg telefonáló miatt.

– Ó! – nyögte Erik közönyösen – amit a szemtelenség vagy a kíváncsiság jeleként is lehetett érteni -, és ledobta magát a székébe. – Lemaradtunk valami fontosról?

Erik eléggé szétszórtnak tűnt: punkfrizkó, Wayfarer napszemüveg, fekete bőrdzseki, piros, magas szárú tornacipő, tépett, fekete farmer, és persze ezekhez illő modor. Ránézésre az ember közönségesnek tarthatta volna, de a fiú mindig kedves és szeretetre méltó volt. Még Markov sem tudott neki ellenállni, és elmosolyodott.

– Szeretném azt hinni, hogy minden szavam valóban fontos – mondta a férfi gúnyosan. – Másképp csak a levegőt pocskolnám.

– Mintha szükségünk lenne rá – viccelődött Erik, és begyűjtötte a haveroktól a megérdemelt pacsikat.

– Szóval folytathatnám? – kérdezte Markov.

– Kérem – jelentette ki Erik nagylelkűen.

Erik merészsége mosolyt csalt Charlotte arcára. Tudta, hogy sosem lehet olyan született lázadó, mint a fiú, de ő is megszegett már pár szabályt, és ez legalább közös bennük. Ráadásul imádta, ahogy a fiú gitárja mindig ott lógott a hátán, a demókazettája pedig kikandikált a zsebéből, hogy az éppen arra járó producer kezébe nyomhassa.

Neki is vannak még álmai, gondolta Charlotte. Erik felé fordította a tekintetét, és ahogy egy pillanatra egymás szemébe néztek, a fiú némán üdvözölte. Charlotte számára Mr. Markov beszéde egy örökkévalóságig tartott.

– A gyakornoki munkájuk ezennel véget ért – mondta ki a férfi a szavakat, amikre olyan régóta vártak.

A fiatalok egyszerre felsóhajtottak.

– És ahogy az érkezésüket is megünnepeltük – folytatta a férfi -, most is meglepetés vár önökre.

Markov az ajtókra mutatott, amelyek varázsütésre hangtalanul kitérültek. Mindenki döbbenten figyelte, ahogy az újoncok ellepik a termet.

– Íme, az önök utódjai – jelentette be Markov.

Az ismerős arcok egyesével bevonultak; egy újabb sikeres holt-tanos osztály, akik készen állnak a telefonos szolgálatra.

– Zöld Gary! – kiáltotta Pam, és magához intette a fiút.

– Szent padlizsán! – harsogta vissza Gary.

Charlotte megszorította a fiú vállát, ahogy elhaladt mellette, aztán észrevette Mézesház Pollyt, Lipo Lizát, Szoli Tillyt, és a többieket is. Lélegzet-visszafojtva várta, kik érkeznek még, és nem hiába várt.

A kintről betűző fény teljesen beborította az ajtóban ácsorgó utolsó embert, aki félénken előrelépett.

Charlotte végignézte, ahogy a karcsú, angyali kis alak kísétál a ragyogásból, és végül minden porcikája a szeme elé tárult.

– Virginia! – sóhajtott Charlotte, majd mindketten a másik felé kezdtek szaladni, és a terem közepén átölelték egymást.

Pam is átkarolta őket. Prue megpróbált ellenállni, de aztán ő is csatlakozott a lányokhoz, akik úgy köröztek, mint egy túlvilági ventilátor.

– Kellemes titeket újra látni – mondta Virginia Petulát idéző formalitással, amit a rövid együttlétük alatt teljesen átvett tőle. Mostanra igazi kis hölgygé érett: kiegyensúlyozott, kifinomult és csinosabb, mint valaha. Bár nem öregedett, a Petulával és a holt-tanon töltött idő határozottan érettebbé varázsolta a különleges kislányt.

– Rendben, emberek – kiáltotta Markov, hogy véget vessen a kialakult káosznak. – Szedjék össze a holmijukat!

– Minek? – kérdezte Prue csípősen.

– Egy aprócska kirándulás kedvéért – mondta Markov sejtelmesen.

Charlotte-nak a kirándulás ötlete különösen jól hangzott, és a többiek arckifejezéséből ítélve ők is osztották a véleményét. CoCo azonnal a megfelelő ruhákon kezdett gondolkodni, Headset Kim pedig nem tudta megállni, hogy felhívja a családját, és elújságolja a jó hírt.

- Vakáció! – ordította Pam, aki egy vad, bulizós tavaszi szünetre számított.
- Nem igazán, Pam – javította ki Markov. – Inkább üzleti útnak nevezném.
- Turnézni fogunk – kiáltotta Erik, de közben DJ és Mike a háta mögött úgy hergelték egymást, mint két leendő technikus.
- De – akadékoskodott Charlotte – azt mondta, hogy a munkánk itt véget ért.
- Így van – válaszolta Markov együtt érzően. – Azt mondtam, hogy itt már nincs több dolguk.
- Akkor mégis hol? – kérdezte Charlotte, de nem is igazán akarta tudni a választ.
- Fejben is szedjék össze magukat, emberek! – mondta Markov. – Visszamennek.

3. fejezet

Öld meg kedveseidet!
Az idő egy szabó,
aki átalakításokra szakosodott.

Faith Baldwin

Minek a változás?

Azzal, hogy egy olyan emberbe kapaszkodsz, akitől el kell válnod, nemcsak számára késlelteted az elkerülhetetlent, hanem saját magadnak is. Megpróbálod addig halogatni a változást, amíg felkészültnek nem érzed magad rá. Mintha lemondanád a találkozót egy kedves, távoli ismerősséddel, csak azért, mert nem volt időd felkészülni; ez a kényelmes, gyors megoldás – neked.

Nem kellene neki egy gyerekülés? – vetette fel Wendy Anderson, s a Petula ölében lévő kényelmetlen kis csomagra mutatott.

– Nem szeretem, ahogy a vállánál összegyűri a szíj a ruháját – válaszolta Petula, majd megvárta amíg Wendy Anderson elhelyezkedik a hátsó ülésen, aztán gázt adott.

– Hol a *te* kölyköd? – kérdezte Petula, mintha egy kártevőről beszélne.

– Napköziben! – csattant fel Wendy.

– Hé, igazítsd meg a zokniját; mindjárt leesik! Muszáj egy kis rózsaszínt is viselnie, különben a ruhái egyszerűen gázak – mondta Petula Wendy Thomasnak, aki az első ülésen ült.

Wendy feljebb cibálta a zoknikat, amelyek így is furán festettek, és még csak nem is ugyanaddig értek a baba lábain.

– Mindent nekem kell csinálnom? – morgolódott Petula, és átnyúlt az anyósülésre, hogy intézkedjen.

A játék babás feladat népszerű eszköz lett a Hawthorne Gimnáziumban, hogy a diákokat felelősségvállalásra tanítsák, és hogy valamennyire megpróbálják ellensúlyozni az egyre súlyosabb önzőséget a személyiségükben. Mivel a babák nagy része mocskosan és sérülésekkel tele került vissza, egyértelműen finomítani kellett még az eljáráson.

– Leírtad a naplóba, hogy mit evett a kis parazita? – kérdezte Wendy Thomas Petulától.

– Nem, mert nem evett semmit. Így is alig fér bele az új ruháiba, úgyhogy méregtelenítő kúrát tartunk mondta Petula közömbösen. – Nem akarom, hogy a gyerekem pocakos legyen.

A Wendyk döbbenten hallgatták, hogy Petula a maga módján mennyire törődik a babájával – legalábbis ami a kinézetét illeti. Szerencsére a téma éppen kapcsolódott a legújabb ötletükhöz.

– Érdekes, hogy éppen a pocakos gyerekek jöttek szóba – jegyezte meg Wendy Anderson.

– Arra gondoltunk, hogy nagy sláger lehetne a bébi-zsírleszívás – folytatta Wendy Thomas. – A zsírt pedig összegyűjthetnénk, és üzemanyagot készítenénk belőle.

– Megoldást kínálna a növekvő olajexportra, és a rémesen magas gyerekkori elhízottságra is – tette hozzá Wendy Anderson. – Ráadásul teljesen környezetbarát.

Petulát nem hozta zavarba a Wendy elmélete; valójában alig figyelt rájuk. Túlságosan lefoglalta egy hajléktalan nő látványa, aki a biobolt mögötti konténer mellett ácsorgott. Ahelyett, hogy elszárguldott volna mellette, lelassított, és úgy megbámulta a csavargót, mint egy íjász a céltábla közepét. A Wendyk felkészültek a gyalázkodásra. Ha Petula a szájára veszi a nőt, akkor jobban teszik, ha ők is elejtenek pár sértő szót.

– Ez borzasztó! – mondta Petula.

– Rohadt egy helyzet! – nyögte ki Wendy Thomas. Minden erejére szüksége volt, amit az előző proteinszeletből merített, nehogy elokádja magát.

– De legalább megpróbál egészségesen táplálkozni – vihorászott Wendy Anderson.

– Kuss legyen! – parancsolta Petula, és még közelebb állt az autóval a szomorú jelenet helyszínéhez. – Egy percig sem bírnátok az ő cipőjében.

– Nincs is cipője – jött az értetlen válasz Wendy Thomastól, amire Petula inkább nem is mondott semmit.

A Wendyk sunyin összenéztek. Igazság szerint Petula már azóta ilyen furán viselkedik, hogy visszatért a halálközeli élményéből, és egyre inkább tartottak tőle. Persze ők is számítottak változásokra – mondjuk egy zombiszerű akcentusra, vagy karcsúbb derékra a mázlista kómásoknak kijáró infúziós diéta miatt -, de a hozzájuk hasonló Petula-imádókat ezek a hirtelen kirohanások letaglózták.

Ezeket a változásokat mind a távolléte számlájára írták: a tetszhalála közvetlen eredményei. Ráadásul Petula nem beszélt sokat az egész élményről. Nem tudták biztosan, hogy egyszerűen nem emlékszik semmire, vagy van valami szabály, ami szerint minden, ami a túlvilágon történt, az a túlvilágon marad.

Az is előfordulhat, hogy B. E. P. esete forgott fenn, vagyis Petula Bál Előtti Pánikban szenvedett. A Wendyk egyetértettek abban, hogy ez a legelfogadhatóbb diagnózis, és az a pár hét, amit Petula mellett a

kórházban töltöttek kétségtelenül felhatalmazta őket effajta következtetésekre.

Petula leparkolt, édes illatú parfümöt fújt a szoknyája aljára, majd felhúzta egészen az orráig, hogy elfedje az erős vizelet-szagot. Kiszállt, és odalépett a nőhöz. A Wendyknek leesett az álluk. Végig felhúzva tartották az ablakot, hogy a meleg bent, a bűz pedig kint maradjon, ezért egy szót sem hallhattak a kinti beszélgetésből. A lényeg viszont az volt, hogy Petula egyáltalán szóba állt ezzel az alakkal. A bizonyíték egyre csak gyűlt, és a lány állapota súlyosbodott.

– Mit művel? – kérdezte Wendy Thomas.

– Tudod, amikor a nagyanyámnál Alzheimer {a központi idegrendszert megtámadó, súlyos betegség} diagnosztizáltak, minden más panasza eltűnt. Az orvos szerint az emberek néha elfelejtik, hogy betegek, és a probléma megoldódik – válaszolta Wendy Anderson.

– Mégis miről beszélsz? – hadarta Wendy Thomas türelmetlenül. Mit tudsz te bármiről is?

– Igenis sokat tudok ... például a valóságshow-k szereplői döbbenetesen magas százalékban követnek el öngyilkosságot, és, ó, igen, egy egész szobát ki lehetne tapétázni egyetlen tüdő szöveteivel ... – sorolta Wendy Anderson büszkén. – És azt is tudom, hogy a nagymamám cukorbeteg volt, aztán Alzheimeres lett, és megfedekezett a cukorbetegségről, és a szervezete felépült belőle. Talán itt is az a helyzet. Lehet, hogy Petula a kóma miatt népszerűség-amnéziát kapott.

– Ez zseniális! – ujjongott Wendy Thomas örömeiben. – Nem értem, miért lepődtek meg a többiek, hogy felvettek távoktatással az egyetemre.

Petula visszaszállt az autóba, és mivel sejtette, hogy a Wendyk min rágódtak idáig, azonnal el akarta oszlatni a kétségeket.

– Mégis mi volt ez? – vádaskodott Wendy Thomas.

– Megkérdeztem, honnan szerezte a sálát – válaszolta Petula felháborodást színélve. – Úgy nézett ki, mint az enyém, ami kiesett a kocsimból.

A Wendyk egyelőre megelégedtek a magyarázattal, de Petula dühös volt, amiért így elragadtatta magát. Egyre nehezebb volt az ilyen skizofrén akcióit titokban tartania. Felfogni és irányítani sem tudta a helyzetet.

Ahogy Petula a gázra lépett, Wendy Anderson vészjósító SMS-t kapott.

– Petula – mondta a lány. – Ez nem fog tetszeni.

– Ki vele! – parancsolta Petula.

– Valaki látta azt a cserediákot, Darcyt egy ugyanolyan pulcsiban, mint amilyen most rajtad van! – sikította Wendy Anderson, és Petula reakcióját figyelte.

Petula minden reggel közzétette az internetes közösségi oldalakon az aznapi ruháját, nehogy valaki ugyanazt viselje az iskolában. Ezt mindenki tudta, leszámítva – amint azt a példa is mutatta – az új lányt. Vagy talán szándékosan tette, morfondírozott Petula.

– És a szín is ugyanaz – közölte Wendy Thomas. – A szemtanúk szerint.

Petula szívből gyűlölte Darcyt, annak ellenére, hogy nem is igazán ismerte, és mindenki csak annyit tudott róla, hogy mostanában helyezték át a Hawthorne-ba a Gorey-ból. Már ez is elég lett volna ahhoz, hogy Darcy Petula feketelistájának a tetejére kerüljön, de ráadásul az első naptól rossz előérzete is volt vele kapcsolatban: egy ösztönös érzés, mint ahogy kerülni kell a tévéshopban reklámozott ékszereket. Másrészt a Wendyk sem kifejezetten kedvelték Darcyt, viszont tetszett nekik, hogy Petulát feszélyezte a lány jelenléte.

Petula ismét leparkolt, leállította a motort, majd kiszállt, és a csomagtartóhoz lépett, amiben nejlonzacskóba csomagolt ruhák tornyosultak. Újabb bizonyíték az elmebajra, gondolták a Wendyk. Nyilvánvaló volt, hogy Petula gyakorlatilag divatbemutatót is rendezhetett volna.

– Zárva volt a tisztító? – kiáltotta ki Wendy Thomas a hátsó ablakon.

– A szekrényeim dugig vannak, és azt hiszem, a rohadék kishúgom lopja a ruháimat – mentegetőzött Petula. – Nem akartam, hogy eltűnjenek.

A Wendyk helyeslően bólogattak. Logikus válasznak tűnt. Scarlet mostanában jobban nézett ki, ismerték el vonakodva magukban.

Petula végigtúrta a csomagokat, és végül előhalászott egy hasonlóan divatos és kihívó ruhadarabot. Az utca közepén vette le a kerek nyakú pulóverét, hogy lecserélje egy sötétlila kasmírkardigánra. Petula sosem szégyellte megmutatni a bájait, mivel szentül meg volt róla győződve, hogy csak azt kell rejtegetni, ami kínos. Ő viszont minden szempontból tökéletesen nézett ki, és erről bárki meg is győződhetett. Az egész világ az öltözőszekrénye volt. Ebben semmit sem változott.

Scarlet ki sem látszott a munkából, ahogy a zsúfolt szobájában ugrált a régi, kopott és művészien tönkretett egyedi ruhakupacok között. Úgy döntött, ideje megszabadulni a régi énjétől, és igyekezett gyorsan túlesni a procedúrán, hogy minél kevesebb fájdalommal járjon.

Kezdetben Scarlet óvatosan keresgélt a fiókokban és a szekrényben, mint egy bányász, aki gyémántok után kutat, de hamarosan már két kézzel dobálta a földre az egykor nélkülözhetetlen ruhákat, hogy mindegyiket egy segélyszervezetnek adja. Hallotta, ahogy Petula a szobája felé tart, és újra gúnyolódni kezd:

– Ez most a szobád, vagy egy időgép?

Kivételesen Scarlet úgy érezte, hogy a nővérének igaza van.

– A retró – gondolta magában Scarlet – egyszerűen ósdi.

Scarlet nehezen jutott erre a következtetésre. Régen egyedül a saját kedvére készítette a ruháit. Büszkeséggel töltötte el minden öltözéke, és talán a csökönyösségét is ez táplálta. Mostanában viszont minden egyes új ruháját pár nappal később már alsóbb éveseken látta, pedig pár hónappal ezelőtt megbámulták, sőt ki is nevelték a stílusát. Furcsa, de ez hiányzott neki. A kinézete hatékonyabban szűrte ki a kóklereket, mint egy személyi asszisztens. Egyébként pedig sosem gondolta, hogy olyan lányoknak kellene megítélnie, akik velürmelegítőt hordanak márkanevekkel a seggükön.

Amit ezek a lányok – főleg akiknek volt pénzük jól öltözni – sosem fogtak fel, hogy a divatérzék és a stílusérzék nem ugyanaz. Az elsőt magazinokból és mások véleményéből szerzik, a második viszont a saját képzeleted és az érzéseid szüleménye, gondolta Scarlet, miközben újabb ruhákat hajigált a kupac tetejére.

Scarlet egyre gyakrabban selejtezett a cuccaiból, és gondolkodott a régi problémáin. Nem tudta, hogy a tavaszi nagytakarítás szelleme vagy a kóros unalomfóbiája szállta-e meg, vagy talán valami sokkal súlyosabb ügy állt a háttérben. Mivel az iskola csaknem véget ért, és Damen is távol volt, rengeteg ideje maradt töprengeni, és legtöbbször éppen Damenre gondolt. Scarlet örömmel készült volna most a fiú fogadására, de a vizsgái miatt nem jöhetett haza Valentin-napra.

Scarlet megértette, mennyire fontosnak tartotta az iskolát, egy kicsit mégis felzaklatta, hogy egyedül kell lennie. Persze ezt sose hozta volna Damen tudomására, bár nem bánta volna, ha nem szakad meg a Valentin-napi 3D-horrorfilmes tradíciójuk. Egy hangyányit úgy érezte, mintha Damen talonban tartaná. Petula vajon eltűrt volna ilyesmit? Vagy Damennek egyáltalán eszébe jutna ez, ha még Petulával járna?

Scarlet inkább folytatta a selejtezést. Olyan volt eldobni ezeket a ruhákat, mint a halál – az áldozatok állapotából ítélve viszont akár gyilkosságnak is nevezhetnénk. De mit is akar ezzel eltávolítani? – gondolta magában. A múltját vagy a jövőjét?

Ahogy végignézett a földön heverő ruhakupacon, rájött, hogy ezekkel együtt az élete egy részét is feladja, ami szellemileg, érzelmileg és még fizikálisan is összekötötte Charlotte-tal. Scarletnek szörnyen hiányzott. A kettejük kapcsolata volt a legbensőségesebb, amit csak el tudott képzelni – legalábbis mostanáig. Még ha párszor át is adta magát Charlotte-nak, az elveiről sosem mondott le. Mostanáig.

4. fejezet

Szív alakú ládikó
És biztosan nem leszek
Egy egésznek a torz fele,
S még ha hajlandó is lennék rá,
Nem az vagyok, akinek látsz engem.

Amanda Palmer

Szélmalomharc

Sokszor annyira lefoglal minket a gyötrődés a vágyaink és a kötelességeink között, hogy megfeledkezünk arról, amire igazán szükségünk van, hogy megőrizzük saját szellemi épségünket. Ha olyasmire próbálnak rávenni, ami ellenkezik azzal, amit az eszünk vagy a szívünk diktál, ideje elgondolkodnunk, hogy mások szórakoztatására vagy a saját kedvünkre éljük-e az életünket.

Petula a vadonatúj BMW-je párás ablakán keresztül kémlelte a sötét sikátorban pislákoló fényt. Amennyire látta, egy kuka lehetett az, ami nagy füsttel lángolt. Az elhanyagolt utcai lámpák néha felvillantak, és megmutattak egy pillanatképet a helyszín eseményeiről.

Miután meggyőződött róla, hogy tiszta a terep, felhajtotta a szénfekete kabátja szőrmegallérját, és kiszállt az autóból. A macskaköves úton kopogó magas sarkújának hangjai egy pillanatra halálra rémítették.

– Sss! – suttogta, mielőtt rájött, hogy nincs ott rajta kívül senki.

Visszanyúlt az autóba, hogy kihalássza az anyósülésről a zöld szemeteszsákot, amit reggel még a csomagtartóban dugdosott. Petula feltette a napszemüvegét, és sietve végigtípett a leengedett rolós üzletek, a lelakatolt teherbejáratok, a törött nyilvános telefon, és a mocskos konténerek előtt, majd beosont a sikátorba a rakományával.

– Célpont bemérve – biztatta magát Petula, és a lángoló szemetes, és az azt körülvevő tömeg felé vette az irányt.

Ahogy elég közel jutott hozzá, hogy megérezze az otthontalanok szagát, megállt, a biztonság kedvéért pedig a cipője sarkát két macskakő közé ékelte. Ezután párszor megpördült a tengelye körül, mint egy diszkoszvető, majd elfojtott nyögéseket hallatva elrepítette a csomagját. A zsák földet éréskor úgy robbant szét, mint egy görögdinnye, és a járdát divatos ruhák, cipők és kiegészítők borították. Mintha egy divatbomba sült volna el a sikátorban.

Petula a titkos küldetés végeztével sarkon fordult, és meg sem állt az autójáig. Futás közben megnyomta a zárnyitó gombot a kulcsán, és ahogy az indexlámpák felvillantak, feltűnt egy másik autó is mögötte, ami addig a sötétben rejtőzködött. A napszemüvege miatt Petula nem látta tisztán a kocsit, és eszébe sem jutott levenni az egyetlen álcáját, de abban biztos volt, hogy korábban egy autó sem parkolt a közelében.

Mivel teljesen egyedül volt az éjszaka közepén, egy pillanatra összerendezte, és még gyorsabban igyekezett a luxusszedán ajtaja felé. Ahogy a kilincsért nyúlt, egy fülsüketítő hang szólította meg, mintha egy megafonból beszéltek volna:

– Ne mozduljon!

Petula úgy tett, mintha nem hallotta volna – ami egyszerűen képtelenség volt -, és miközben az ajtóval szöszmötölt, abban bízott, hogy a támadója megsajnálja, és egyszerűen magára hagyja.

– Alljon meg! – parancsolta a hang, és az autó tetején álló lámpából vakító fény árasztott el az utcát.

Petula épphogy ki tudta venni a rendőr körvonalait, amint kiszáll a járőrautóból.

– Hála istennek az óriáslencsékért! – mormolta magában, majd megigazította a napszemüvegét, és megadóan felemelte a karját.

Rajtakapták, bár még ő sem volt benne biztos, hogy min.

– Tudja maga, hogy ki vagyok? – kiabálta Petula őrjöngve, és a személyijével hadonászott, hátha megijeszti a férfit. – Azonnal ügyvédet akarok hívni!

– Kérem, forduljon meg, és tegye a kezét a gépjárműre, kisasszony!

– parancsolta a fiatal rendőr nyugodtan, de határozottan.

Petula érezte, ahogy zavarában teljesen elvörösödik. Lebukott. Mindenki megtudja. Mit szól majd az anyja? És Scarlet? Bele sem mert gondolni. A Wendyk most rájönnek, mit csinált éjszakánként, és a gyanújuk beigazolódik. Talán arra fogják használni a helyzetet, hogy letaszítsák a csúcsról. Te is, lányom, Wendy!

A dolog pozitív oldala viszont az, hogy övé lehet a világ legdögösebb körözési fotója. Gyorsan összekapta a gondolatait, és reménykedett, hogy sikerül elterelnie a rendőr figyelmét.

– Talán tilos szőrmegallért viselni, biztos úr? – dorombolta Petula, és a férfi szemébe nézett, miközben megigazította a kabátját. – Vagy csak szeretne megmótozni?

A járőr meg sem szólalt, csak várt, amíg Petula befejezi a műsort. Ismerte a lányt, mert pár évvel előtte végzett a Hawthorne-ban. Viszont ránézésre is meg tudta volna állapítani, hogy egy városi utcalánynak nem telne ilyen ruhákra. Ennek ellenére a megszokott eljárást követte, ráadásul a kikérdezés közben még a bilincseket is elővette a hatás kedvéért.

– Mit csinál itt ilyen későn teljesen egyedül? – kérdezte a férfi. – Ez a hely veszélyes egy fiatal hölgy számára.

– Szeretnék az alkotmány adta jogaimmal élni – blöffölt Petula. – Ismerem a lehetőségeimet.

A rendőr csak bámulta, és közben a fejét rázta. Csak rövid ideje teljesített szolgálatot, de azt biztosan tudta, hogy ezzel a lánnyal semmire sem fog jutni.

– Vigyen a vezérükhöz! – utasította Petula – összekeverve a sci-fit a CSI-jal {Helyszínelők; amerikai filmsorozat} -, és kinyújtotta a karjait, hogy megadja magát.

– Most csak figyelmeztetem, Miss Kensington – mondta a rendőr. – Nem veszem őrizetbe, de meg ne lássam errefelé még egyszer!

– Komolyan? – kérdezte Petula, ahogy a kemény modora helyét átvette a megkönnyebbülés. – Köszönöm, biztos úr, ööö ...

Petula a napszemüveg mögül meresztgette a szemeit, hogy leolvassa a nevet a jelvényéről. Gondolta, semmi szükség már a formalitásokra; ráadásul a férfi elég helyesnek is tűnt.

– Beaumont járőr – segítette ki mosolyogva. – Charlie Beaumont.

– Köszönöm, Charlie – mondta Petula hálásan, és szinte észrevehetetlenül oldalra döntötte a fejét.

– Legközelebb ne csatangoljon ilyen messzire a szőke csordától! – gúnyolódott Beaumont a Wendyken, jelezvén, hogy többet tud a lányról, mint azt sejtette. – Egységben az erő.

– Nem is szőkék – javította ki Petula félénken, és közben a saját fürtjeit simogatta. – Melírozott barnák.

Beaumont járőr szó nélkül visszasétált az autójához, hogy válaszoljon a rádióján érkezett üzenetre.

Petula beszállt a kocsijába, és lassan elhajtott a helyszínről. Beaumont követte, amíg kiértek a belvárosból, aztán letért a legközelebbi autópálya-felhajtónál. A lány nézte a távolodó autót, és csak ekkor döbbent rá, mekkora szerencséje volt.

Petula sosem szeretett egyedül mászkálni éjszaka. Az egységben valóban volt valamiféle erő, de nem úgy, ahogy Beaumont rendőr képzelte. A lány elvárta, hogy minden lépését támogassák, megfigyeljék és megünnepeljék. Mi értelme nagy dolgokat tenni, ha egyetlen szemtanú sincs a közelben? Elővigyázatosságból Petula nem is tett semmi nagyszerűt, nehogy véletlenül senki se lássa.

Egyébként is, mit képzelt ma este? Kidobja a régi ruháinak egy részét, csak hogy egy rakás korcs kotorászhasson bennük? Vajon ez lenne a vég? Ez aztán az érdekes kérdés.

Talán így volt. Végül is ez az egész a kómájára vezethető vissza. Testileg felépült, de odabent teljesen megváltozott. Állandóan fura gondolatai támadtak – és olyan érzelmek keringtek benne, amikről korábban nem is hallott. Hirtelen feltűnt neki az őt körülvevő világ is, kezdett odafigyelni és érdeklődni más emberek és a problémáik iránt.

Petula először karácsonykor döbbsen rá erre a változásra. Régebben az idejét ilyenkor a plázákban töltötte, és listákat írt a kinézett ajándékokról, amiket szeretett volna – vagyis követelt, hogy kisegítse a barátait és családtagjait. Még webshopokban {internetes áruház} is regisztrált a nevükben, hogy biztosan a megfelelő méretet vásárolják meg. Végére is az ajándékozás ünnepe volt, és szeretett volna mindenkinek rengeteg lehetőséget biztosítani erre.

Tavaly karácsonykor azonban a pláza ajtajában csilingelő adománygyűjtők minden látogatásánál egyre hangosabbnak tunk, míg végül majdnem megsüketült tőlük. Először ötcenteseket, utána tízeseket és negyeddollárosokat, majd egész bankjegyeket dobott a perselyekbe Hawthorne utcáin, hogy lecsendesítse a harangokat. Fájdalmas küzdelemre kényszerült az addigi értékrendszerével, és a harc csaknem darabokra szaggatta. Petula számára – akinek a mottója „A jótékonyág otthon kezdődik” volt – az adományozás nem a nagylelkűséget fejezte ki, hanem felhatalmazást jelentett.

Az adakozás állt a fura viselkedése és a filozófiai dilemmája központjában egyaránt. Ezelőtt büszkén volt a probléma forrása a megoldás helyett; a szűkölködőket egyszerűen veszteseknek tekintette, akik szívesen szenvedtek ahelyett, hogy végre kézbe vették volna a sorsukat. Most viszont egy felfoghatatlan és kezelhetetlen vágytól vezérelve segíteni akart rajtuk.

De mihez is kezdhetne? Biztosan létezett jobb megoldás, mint titokban alamizsnát dobni a koldusoknak.

Ahogy beállt a házuk elé, tovább folytatta élete első belső vívódását.

Scarlet kényelmesen ücsörgött az ágyán, kezében egy dupla eszpresszóval. Két hatalmas trikót viselt egyszerre – az egyik testszínű, a másik pedig szuperfakó szürke -, amiket a nyaka mellett fogott össze egy csomóban. Mindkettő szinte átlátszó anyagból

készült, és olyan hosszúak voltak, hogy akár miniruhának is elmentek volna. Laza kontyba kötött haját egy trendi, strasszos bross tartotta; egyedül a koromfekete frufruja takarta a homlokát. Finom, telt ajkát csaknem áttetsző, halvány rúzs fedte. Úgy nézett ki, mint egy modern, vagány Marie Antoinette.

A gitárja az ágy melletti állványon porosodott, és ránézésre azóta nem használta senki, hogy Scarlet és Damen legutóbb együtt játszottak rajta. Régen minden érzelmének ezeken a húrokon keresztül adott hangot, de a hangszer most némán és magányosan állt, mint a múltjának egy kidobott ereklýje.

Scarlet hallotta, hogy egy autó állt be a felhajtóra, és az ablakhoz ugrott. Petula mostanában mindig átsétált az oldalsó kerten, és a hátsó bejáratot használta. Ahogy most is. Egy perccel később Scarlet már hallotta a tolóajtó záródását és a nővére hangos lépteit.

Mint mindig, Petula kopogás nélkül rontott a szobájába, és erre a megszokott üdvözlést kapta:

– Takarodj! – mondta Scarlet, anélkül, hogy felnézett volna.

– Nézd, mi lebegett a hasán a medencében – gúnyolódott Petula, és Scarlet csöpögő babáját nyújtotta felé a tipegőjénél fogva.

– Fürödni kellett – tiltakozott Scarlet, és eltolta magától a játékszert, nehogy vizes legyen tőle az ágya.

– Gyerekkínzó! – kiáltotta Petula. – Ez gondatlanság!

– Figyelj, Teréz anyu, a nevelési módszereim nem tartoznak rád – vetette oda Scarlet hanyagul. – Csak azért, mert színben passzol hozzád a kis vézna porontyod ruhája, még ugyanúgy megbuksz te is.

– Borzalmas anya vagy!

– Ez NEM egy gyerek! – ordította Scarlet. Ez csak egy buta, sovíniszta házi feladat! A fiúknak nem kell ezzel a vacakkal foglalkozniuk!

Petula mindig is a természetes kiválasztódás híve volt, de az elméletét a csecsemőkre és a gyerekekre nem alkalmazta. Még a műanyagból készütekre sem. Egyre inkább sajnálta az elnyomottakat, különösen az árvákat, mióta felfedezte, hogy a belvárosban élő hajléktalanok nagy része alig idősebb nála vagy a hógánál. Voltak köztük gyerekek is, akiket a sorsukra hagytak. Ahogy Scarlet gyerekét is. Petulának közbe kellett lépnie.

– Örökbe akarom fogadni a babádat – jelentette ki a lány teljes őszinteséggel.

– Mi? – kérdezett vissza Scarlet, és hitetlenkedve bámult a nővérére.

– Jól hallottad, én befogadom – folytatta Petula. – Bár azt is kinézem belőled, hogy eladod valakinek.

– Akkor talán jobb, ha gyorsan előkapod a tárcádat – válaszolta Scarlet, és megpróbálta kizavarni a lányt a szobájából. – És csukd be magad mögött az ajtót!

Scarlet jól ismerte Petulát ahhoz, hogy tudja, csak azért akart magának két babát, hogy lepipálja a Wendyket, vagy hogy egy akkora falkát gyűjtsön össze, amivel bekerülhet valamelyik bulvárlapba. A babák is csak kiegészítők voltak, mint egy divatos körömlakk vagy egy szoknya.

– Kiteszek a szobámba egy inkubátort, hogy bármikor otthagyhassd a gyereket – erősködött Petula.

Scarlet a szeme sarkából látta, amint Petula összeszedi a földre hajított pólókat és farmerokat a szobában.

– Különben is, hol voltál mostanáig? – érdeklődött Scarlet. – Hadd segítsék – mondta Petula ahelyett, hogy a kérdésre válaszolna, és felkapott még egy adag kidobott ruhát.

– Ne fáradj! – felelte Scarlet flegmán.

– Nem fáradtság – magyarázkodott Petula zavarában, és közben annyi holmit szedett össze, amennyit csak elbírt. – Majd felszabdalom ezeket a pólókat és kis rockerrucikat készítek belőlük. Tudod, a babáknak.

A tény, hogy Petula elkéri a kidobott ruháit – még ha egy iskolai feladatról is van szó, egyértelmű jelnek számított Scarletnek, hogy a nővérével valami komolyan nincs rendben, de úgy döntött, nem fog aggódalmaskodni miatta.

– Parancsolj – válaszolta Scarlet kétkedve, és azon morfondírozott, mi üthetett Petulába.

– Úgy lesz – válaszolta a lány sejtelmesen.

5. fejezet

Angyalbőrben

Az eltitkolt gondolat
Megmérgezi az életed,
És a büszkeség láncai
Kötik gúzsba elmédet.

Portishead

Elcserélt személyiség

A sikereknél sokkal jobban meghatároznak minket a hibáink. A diadalok közlekedési táblák az életünk előre megtervezett autópályáján; ismerős és kiszámítható útvonalat jelölnek. A mulasztásainkkal viszont olyan terepet térképezünk fel, ahol sosem jártunk, olyan kitérőket, amelyeket sosem terveztünk, és olyan útvonalakat, amelyek a helyes ösvényre vezetnek vissza.

A hazaút Markov bejelentése – vagy inkább ítélete – után különösen hosszúnak tűnt, bár Charlotte ezt egy cseppet sem bánta. Erikkel ketten sétáltak. Nem tudtak túl sok időt kettesben tölteni, ezért igazán különlegesnek tartotta az ilyen alkalmakat, és remélte, hogy a fiú is így gondolja. Úgy döntött, megpróbálja jobban megismerni Eriket, ha nem is a saját, de legalább Pam és Prue kedvéért.

– Szóval hol voltál? – kérdezte Charlotte.

– Mármint amikor reggel elkéstem a munkából? – kérdezett vissza Erik.

– Dehogy, te kis buta nevetett Charlotte. – Mielőtt idekerültél.

Erik egy pillanatra megmerevedett. Nyilvánvalóan kényelmetlen téma volt ez számára.

– Kirúgtak a suliból – kezdte lassan. – Szóval, annak ellenére, hogy a színpadon haltam meg, el kellett végezniem a holt-tant, hogy megkapjam a túlvilági érettségimet – habogta Erik, miközben felidézte a kellemetlen emlékeket.

– Hawthorne-i voltál, igaz? – érdeklődött Charlotte. – Biztosan azért kerültél ide az átkelés után.

– Lehet – mondta Erik egykedvűen. – Az igazat megvallva sosem éreztem Hawthorne-t az otthonomnak.

– Én sem – jegyezte meg Charlotte, aki újabb közös tulajdonságot fedezett fel kettejükben.

Charlotte imádott vele lenni. Nem dicsekedni akart vele, hogy „Nézzétek, nekem is van pasim!”, hanem az ő társaságában valóban önmaga lenni. Nem tudja teljesen elengedni magát, de élvezzi a helyzetet. Bármit elmondhatott volna Eriknek, és ő meg is értette volna, de mostanáig a lány ezt nem erőltette.

– Szerinted ezt az új feladatot azért találták ki, hogy távol tartsanak minket egymástól? – kérdezte Charlotte, hátha a fiú válasza árulkodik az érzelmeiről. A kapcsolatuk még mindig friss volt, és jólesett volna neki egy kis pozitív visszajelzés.

– Mi ez az összeesküvés-elmélet, Júlia? – kérdezte Erik unottan. Ez nem rock'n'roll.

Charlotte még mindig nem értette, pontosan mi is az a rock'n'roll, de azt felfogta, hogy ennél nem létezik fontosabb Erik számára. Nem

olyan ostoba módon, ahogy Metál Mike elképzelte, hanem Erik sajátos, laza és elbűvölő stílusában.

A lány nagyot nyelt. – Úgy értem, miért pont most? – Óvatosan körbenézett, hogy támogatást keressen. – Neked egyáltalán nem furcsa?

– Öregem, és én még azt hittem, hogy a rocksztároknak van nagy egója – válaszolta a fiú félíg viccelődve.

Charlotte magára vette a megjegyzést, és még Erik is – aki nem számított nagy lélekbúvárnak – felfogta, hogy gorombán viselkedett.

– Ne haragudj, Charlotte – mondta Erik, majd a karját a lány karjához érintette, és majdnem megfogta a kezét is. – Én ebben semmi gyanúsat nem látok. Csak egy újabb feladat, amit el kell végeznünk, mielőtt továbbállhatnánk.

Erik szövege kísértetiesen hasonlított Charlotte apjéhez, ami egyszerre volt megnyugtató és bosszantó. Az igazat megvallva, sokkal inkább bosszantotta a lányt. Miért nem fért a fejébe, hogy egy ilyen kiküldetés véget vethet egy új kapcsolatnak? Az ő kapcsolatuknak.

A Wendyk az ebédlő előtt ücsörögtek, és egy puffasztottrizs-szeleten osztozkodtak, miközben – mint mindig – az alakjuk és Petula viselkedése miatt idegeskedtek.

– Láttad tegnap a Kajacsatában azt a csokis piskótát a Food Networkön? – kezdte Wendy Anderson. – Nyami.

– Nem, én a National Geographicot néztem tegnap – válaszolta Wendy Thomas. – El sem hiszem, hogy lehetnek azok a bennszülöttek annyira kövérek. A hasuk egyszerűen óriási.

– A rengeteg szénhidrát miatt van, amit a segélycsomagokban küldünk! – magyarázta Wendy Anderson. – Nem ártana pár raklapnyi haspadot is átrepíteni nekik a rizs meg az instant tej mellé.

– Ha egyszerűen kicserélnék barnarizsre meg fehérjekoncentrátumra – okoskodott Wendy Thomas -, minden azonnal megoldódna.

– Egy kis sovány hús sosem árt, és beszerezni sem nagy kunszt – mondta Wendy Anderson -, hiszen annyi állat rohangál körülöttük.

Mindketten elhallgattak egy időre, hogy kiélvezzék és lenyeljék a szárított uzsonnát.

– Tudod – mesélte Wendy Thomas -, épp most jöttem rá, hogy a világ legnagyobb részének az Animal Planet jelenti a Food Networköt.

Épp amikor Wendy Thomas örömtáncot akart lejtetni az elmés megfigyelés megünneplésére, Darcy lépett eléjük, hogy megzavarja az Ideális Testsúly istennőjének szentelt rituáléjukat. A lány kizárólag drága ruhákat viselt, de sem a farzsebében, sem a pulóvere ujján nem látszott márkalogó, ami elárulta volna úgazdag gyökereit. Mindkét Wendy hátrahőkölt, és úgy behúzták a nyakukat, mint az ijedt teknősbékák. A lányok egyöntetűen megállapították, hogy Darcy nem volt egy elveszett csitri.

– Ti vagytok a Wendyk, igaz? – mondta Darcy üdvözlésképp. – Vagy ez csak a művésznevetek?

– Mi nem színészkedünk – vágott vissza Wendy Thomas, akinek sejtése sem volt, hogy a másik a cirkuszra utalt.

Darcy elvigyorodott, és magában nevetett rajta, hogy ezeknek a lányoknak a porondról is a plasztikai sebészet műtőasztala jutna eszébe.

Ami a Wendyket illeti, sokkal inkább kíváncsivá tette őket az új lány pimaszsága, mintsem hogy megharagudjanak rá.

– Igen, mi vagyunk – válaszolta Wendy Anderson érdeklődve, hogy elhallgattassa Wendy Thomast. – Te pedig ...

– Darcy – mondta a lány, majd felemelte az állát, és összeszorította az ajkait. – Részletekről az öröm.

– Nos, mit tehetünk érted? – kérdezte Wendy Thomas közönyösen.

– Bocsánat, hogy megzavarom az ebédeteket – gúnyolódott Darcy, ahogy meglátta a rizsszeletet -, de van némi információm Petuláról, amit bizonyára érdekesnek fogtok találni.

Hogy egy totál idegen pletykáljon Petuláról? És még a nevét is kimondja? Ilyen még sosem történt. Akárcsak az ősi izraeliták, akiknek tilos volt kiejteni Jahve nevét, a Hawthorne diákjai sem merték Petulát a szájukra venni.

A Wendyk visszahúzták a karmaikat, mivel Darcynak olyan információ volt a birtokában, amiről ők nem tudtak – meglehetősen ritka jelenség Wendyföldén.

- Halljuk! – parancsolta Wendy Thomas gorombán.
- Ismerek valakit, akinek van egy ismerőse – kezdte Darcy, aki a Wendyk szerint szándékosan ködösített, nehogy felismerjék az informátorát -, aki tudja, hogy Petulát tegnap éjszaka rajtakapták egy belvárosi síkátorban.
- Mégis min? – faggatózott Wendy Anderson, aki nem akarta elismerni, hogy lehet neki újat mondani Petulával kapcsolatban, és hogy az élete árán is szeretné megtudni a választ.
- Azt nem mondta – felelte Darcy. – De gondoltam, nektek kell először szólnom mielőtt még ... elterjedne az iskolában.
- Darcy tudta, ha ilyen hírek kapnak szárnyra, a Wendyk hírneve eléggé nagy csorbát szenvedne az ismeretségük miatt. Mivel az utolsó évük végén jártak, a hagyatékuk forgott kockán.
- Milyen kedves tőled – mondta Wendy Thomas rezzenéstelen arccal, és még szúrósabb tekintettel kezdte méregetni Darcyt.
- Mit akarsz cserébe? – kérdezte Wendy Anderson.
- Semmit. Csak gondoltam már éppen elégszer aláztak meg benneteket.
- Ezt meg hogy érted? – faggatta Wendy Thomas.
- Az egész kómaügy, az évisméltés, és hogy a saját húga miatt dobta a pasija – sziszegte Darcy. – És most ez is.
- Darcy kíméletlenül a Királynőre támadt egy leplezetlen, frontális rohammal, és a Wendyket teljesen lenyűgözte. Kitörőben volt a háború, és a lányok nem riadtak meg egy kis taktikázástól, bár még nem döntötték el, mitévők legyenek az új információval, vagy éppen a hírnökkel, akitől kapták.
- Tartsuk ezt egy időre titokban – tanácsolta Wendy Anderson, miközben Wendy Thomasszal együtt közrefogták Darcyt, és nyugodtabb helyre kísérték.
- Darcyt nem lehetett megfélemlíteni.
- Tekintsétek ezt ajándéknak – mondta, majd mosolyogva a kijárat felé vette az irányt, és a becsengetéssel egy időben kilépett az ajtón.
- A nap bonyodalmai folytatódtak, amikor Charlotte hazaért – pontosabban ő maga bonyolította tovább a szálakat.
- Hogy érted, hogy visszamész? – kérdezte az anyja, aki a nem létező könnyeivel küszködött. – Bill?

Az anyja kétségbeesettsége csak tovább fűtötte az indulatokat Charlotte szívében. Jó érzés volt, hogy ennyire törődnek vele. Az apja higgadt arkifejezéséből ítélve tőle teljesen más fogadtatásra számíthatott. A férfi kimért ember volt, aki minden szavát és tettét alaposan megfontolta.

– Nem igazság! – panaszkodott Charlotte. – Végre megvan, amit mindig is akartam, és most elveszik tőlem!

A lány dühös volt, másrésről viszont izgatta is a helyzet. Most először panaszkodhatott a szüleinek. Először lehetett gyerek.

– Charlotte, tudjuk, mit érzel. Mi mindig is csak veled akartunk lenni, és most meg elmész – mondta Bill Usher megértően. – De lehet, hogy máshol nagyobb szükség van rád.

Charlotte többre számított, mint egy kis vigasztalás. Azt remélte, hogy kimentik ebből a kínos helyzetből. Maradni akart, erre az apja úgy viselkedik, mint ... egy apa.

– Ez így nincs rendben, Bill, tudod jól – tiltakozott Eileen, hangjában a férfinak ismerős keserűséggel.

– Eileen, figyelj! Mi lett volna, ha az anyád nem engedi, hogy Bostonba költözz? – kérdezte Bill higgadtan. – Sosem találkoztunk volna.

– Nem, de élnék – válaszolta a nő tömören.

Charlotte nem akarta elhinni, hogy ez kicsúszhatott az anyja száján. Eileen arkifejezéséből ítélve, ő is ugyanúgy meglepődött. Charlotte ráeszmélt, hogy a családjában más is cipelt magával megoldatlan ügyeket.

– Ez annyira igazságtalan! – nyavalygott Charlotte a kifejezéssel, amit előtte tinik milliárdjai használtak már. Az igazi célja viszont az volt, hogy csökkentse a feszültséget a szülei között.

– Nem túlságosan igazságos, de távlatokban kell gondolkoznod – folytatta Bill, akiből csak úgy ömlöttek az apai jó tanácsok. – Magadnak és az osztálytársaidnak is felelősséggel tartozol, és nem okozhatsz csalódást.

Charlotte szeme előtt valóban nem az erdő állt még, hanem egy halom fa. Legtisztábban egy óriási példányt látott, aminek a tetejére totemként Markov fejét faragták ki, és a tökéletes boldogsághoz vezető ösvényt torlaszolta el.

– Apádnak igaza van. Ha nem tudunk a helyzeten változtatni, legalább a hozzáállásunkat szedjük rendbe – mondta Eileen, és tiszta szívből, minden erejével átölelte Charlotte-ot.

Charlotte megérezte a változást az anyja hangjában, és tudta, hogy az apja higgadtságából merített erőt. Egy csapatban játszottak a közös cél érdekében, és még ha nem is értettek egyet mindenben, a kiegyezésük nyugalmat és erőt sugárzott.

Eileen és Bill mosolygott, ami azt jelentette, hogy megbirkóznak a helyzettel, akárcsak Charlotte. Mindketten szorosan átölelték, és a levegőt is kipréselték volna belőle, ha lett volna még benne.

Bill a dolga végeztével elégedetten hagyta el a szobát, miután megcsipkedte Charlotte arcát. Eileent viszont nem lehetett ilyen gyorsan lerázni.

Charlotte, nagyon hízelgő, hogy ilyen kevés időre sem szeretnél minket elhagyni – mondta az anyja -, de úgy érzem, nemcsak erről van most szó.

Eileen azonnal átlátott Charlotte-on, és a lány hálás volt ezért. Eljött végre ez a perc, és mindketten megérezték, ahogy csak egy anya és a lánya tudja. Erre vágytak egész életükben és azon túl: Eileen végre használatba vehette az anyai megérzéseit, Charlotte pedig komolyan elbeszélgethet a fiúkról.

– Anyu? – dadogta Charlotte, ahogy a megfelelő szavakat kereste.

– Igen, kicsim? – biztatta Eileen türelmetlenül.

– Van ez a fiú ...

6. fejezet

Jobbat érdemelsz nálam
A szerelem komoly szellemi nyavalya.

Platón

Kényes helyzet

Ahogy a szerelem eltünteti mások hibáit, a sajátjainkat felnagyítja a szemünkben. Viszont ha ez ránk igaz, a párunkra is igaznak kell lennie, és vigasztalhat a tény, hogy a hiányosságaink rejtve maradnak előtte. A kapcsolatok sikere vagy bukása nemcsak azon múlik, hogyan érzünk a másik iránt, hanem azokon az érzéseken is, amelyeket kiváltunk belőle.

Charlotte, gondolj rá így: ez az első veszekedéseitek. Ez is mutatja, hogy komoly a kapcsolatotok – vigasztalta Pam Charlotte-ot, ahogy az iroda felé tartottak, remélhetőleg utoljára.

Nem ez volt a megfelelő alkalom az „én előre megmondtam” témájú beszélgetésre, de Pamnek és Prue-nak minden túlvilági erejüket össze kellett szedniük, hogy ne vágják Charlotte arcába.

– Egyszerűen fáj, hogy nem fogja fel, hogy miatta akarok maradni – panaszkodott Charlotte. – Nem is törődik a kapcsolatunkkal.

– Milyen kapcsolattal? – szolt közbe CoCo, aki éppen csatlakozott hozzájuk. – Kimondtátok már egyáltalán, hogy jártok?

– Még nem – válaszolta Charlotte.

– Talán félsz attól, amit ő valójában akar – tette hozzá Prue.

– Én inkább hánynék egyet, mint hogy egész nap émelyegjek – magyarázta CoCo. – Tudod, hogy értem?

Mindannyian CoCóra bámultak, és sejtették, hogy ennek volt valami értelme, de nem is sejtették, hogy mi.

CoCo kínjában felsóhajtott. – Csak mert félsz attól, hogy visszautasít, még nem szabad homokba dugnod a fejed. A helyedben én tudni akarnám.

– Azért nem kell ezt ennyire eltúlozni – nyugtatta őket Pam.

– Talán azt gondolja, hogy nem vagyok hozzá elég laza – szomorkodott Charlotte, akit újra előntöttek a kétségek.

– Egy fiúról beszélsz, Charlotte! – szidta le Prue. – Valószínűleg egyáltalán nem gondol semmit.

– És totál túlspilázod – tette hozzá Pam. – Megint a régi Charlotte beszél belőled. Ne ess ugyanabba a csapdába!

Charlotte kínosan mosolygott, mivel rájött, hogy valószínűleg igazuk van.

– Legalább őt is visszaküldik velünk, és szemmel tarthatod – vigasztalta Pam.

– Aha – örvendezett CoCo. – Veszélyes volna itthagyni most, hogy Polly megjött.

– Kösz szépen – morogta Charlotte. – Ettől sokkal jobban érzem magam.

Pam és Prue kedvesen felnevettek, majd oldalba bökték Charlotte-ot, és folytatták az útjukat a telefonközpont felé. Charlotte még nem látott semmi vicceset az ügyben. Csak igazságtalanságot.

– Mi van veled, haver? – kérdezte Mike Eriktől, aki eddig ismeretlen, zárkózott arcát mutatta. Azt hittem, örülsz, hogy visszamehetünk.

– Örülök is – dünnyögte Erik. – Csak, tudod, Charlotte teljesen beforgatott.

– Hangold át magad – viccelődött DJ. – Nem ilyen szoktál lenni.

– Nem is tudom – morgolódott Erik. – Ez az utazás nagyon rosszul jött nekünk.

– Tökéletes időzítés! – kiáltotta Mike, és egy teljes légdobszólót vágott le előttük. – Mi szükség barátnőre, ha ezernyi élő husi vár odaát?

– Csak a tesók! – harsogta DJ, aki alig várta, hogy újra kanbulit tarthassanak.

A finomság egyértelműen nem tartozott a srácok jellemzői közé, de Erik arcából ítélve ezúttal a szokásosnál is tovább feszítették a húrt.

– Ó, minden rendben lesz a csajjal – terelte vissza a beszélgetést Mike a korábbi témához. – Neki is akad majd hal a tengerben.

– Hogy érted? – kérdezte Erik döbbenten.

– Damen – vágta az arcába Mike. – Miatta került ide.

– Úgy halt meg, hogy fel akarta szedni a srácot – magyarázta DJ. – Még szerencse; különben mind a holt-tanon vesztegelnék.

– Ja, szerencse – dünnyögte Erik.

Furamód az egész társaság időben érkezett az irodába. Mindannyian izgatottan várták, hogy Markov eligazítsa őket. Mindenki, leszámítva Charlotte-ot.

Mint mindig, lopva Erikre pillantott, és a fiú bólintott, majd rámosolygott, amit Charlotte jó jelnek vett. A tény viszont, hogy a holt-tan-tanáruk, Agy professzor, nem volt a teremben, semmiképp sem lehetett pozitív. A férfi jelenléte mindig megnyugtatta őket, különösen Charlotte-ot, bár a hiánya nem igazán lepte meg a diákokat. Végül is épp most érkeztek meg a legfrissebb végzősei, és Agy professzor csak igazán különleges alkalmakkor tűnt fel ideát.

Charlotte úgy gondolta, a kiküldetés, amit Markov szervezett nekik, nem számított rendkívülinek. Annyit tudtak, hogy vissza kell menniük. Minden nagyon titokzatosnak tűnt, és a feszültséget tapintani lehetett a helyiségben.

– A mai napon – kezdte Markov – életüknek egy új fejezete kezdődik.

Erik, Mike és DJ fülkájából hangos nyögések hangzottak fel, és aligha volt meglepő, hogy Markov hallgatósága rohamosan csökkent. Úgy beszélt, mint egy B kategóriás, személyiségzavaros stréber a gimnáziumi évvárón. Uún-csí!

– Ez aztán eredeti – gúnyolódott Erik, aki kezdett Markov legfőbb ellenségévé válni.

– Aha – helyeselt Charlotte. – Most jön az, hogy a határ a csillagos ég, és hogy sose felejtjük el az álmainkat?

Az egész szoba nevetésben tört ki, leszámítva Pamet és Prue-t, akik a feleselést felelőtlennek és mesterkéltnek találták Charlotte szájából. Erik mindig is az osztály bohócaként viselkedett, Charlotte számára viszont ez ismeretlen terep volt.

– Be akarsz vágódni a pasidnál? – kérdezte Pam közönyösen.

– Na, ez tényleg eredeti – tette hozzá Prue. – Micsoda lázadó!

A szobában uralkodó hangulat miatt egyértelmű volt, hogy nem Markov a tökéletes ember ehhez az üzenethez, de a férfit nem lehetett könnyen eltéríteni; rémesen komolyan vette a dolgát, a döcögős első nekifutás után pedig már a diákok is így álltak hozzá.

– Lenne egy kérdésem – szólt közbe Headset Kim, és a magasba lendítette a karját, mielőtt Markov újra meg tudott volna szólalni. – Most előléptetnek vagy kirúgnak bennünket?

Kim életében színötös, holt-tanon jó csapatjátékos, a telefonbankban pedig remek dolgozó volt. Mivel rendületlenül bízott a következetességben, elképzelhetetlennek tartotta, hogy indok nélkül elbocsássák. Talán egyikről sincs szó. Lehet, hogy egyszerűen ilyen a vég: kiöregedtek. Az új emberek megérkeztek a telefonközpontba, és rájuk ezután semmi szükség.

– Tudom, egy parányit talán összezavarodtak – mondta Markov.

– Hát, ez annyira enyhe kifejezés, mint Néma Violát halk szavúnak nevezni – morgolódott Charlotte.

– Engem ne rángass bele! – válaszolta Viola, aki szeretett volna semleges maradni.

– A változás az élet része – folytatta Markov. – Ahogy a tanulásnak és a fejlődésnek is.

– És a halálnak? – kérdezte Charlotte mérgesen. – Senki sem nő tovább a halál után.

– Nem igaz! – kiáltott fel CoCo, és kikukkantott a Hermes sála mögül. – A hajad és a körmöd is növekszik.

– Kiráály – mormogta Metál Mike, ahogy elképzelte, hogy a hullája a koporsóban lassan egy szőrös konzervnyitóvá alakul át.

– De mi történik a változás után? – értetlenkedett Charlotte. – Mi lesz akkor? Jön a ... „nyugodj békében” rész?

– Még most sem tudja erre a kérdésre a választ, Charlotte? – kérdezte Markov. – A végső nyugalmat az élők találták ki, hogy vigasztalják magukat. Nem a holtak.

– Csak most végre lett volna időnk – mormolta Charlotte, és Erikre pillantott -, hogy azt csináljuk, amit a legjobban akartunk.

– Ne aggódjon, Charlotte – intette rendre Markov. – Túl fogja élni. Charlotte egy cseppet sem tartotta viccesnek a férfi poénját, amit Markov azonnal észre is vett.

– A gyakornokságuk véget ért, és most ideje egy kis terepgyakorlatnak – tette hozzá a férfi.

– Gondoljatok rá úgy, mint egy céges nyaralásra – vigasztalta őket CoCo egyedi ötletével. – Ez egy kivételes juttatás, mintha zárás után válogathatnál egy Dior üzletben.

– Vagy inkább a barkácsbolt vécérészlegén – javította ki józanul Bud.

– Vagy mintha egy házibuliba ugranál be – szólt közbe DJ vigyorogva. – Hívatlanul.

– Visszamehetünk azzal a rengeteg tapasztalattal együtt, amit itt szereztünk ... – szólalt meg váratlanul Viola.

– Semmi sem állhat az utunkba – helyeselt Simon és Simone egyszerre.

Charlotte egyedül maradt a véleményével. Még a H. Ö. B.-je – halott őri barija -, Pam is cserbenhagyta.

Markov elhatározta, hogy visszatereli a beszélgetést az eredeti témára.

– Nos, sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de ez nem egy „ereszd el a hajamat” buli lesz szellemeknek – javította ki őket Markov. – Mindannyiuknak lesz feladata.

– Hogy micsoda? – fakadt ki Charlotte az egész csoport nevében.

– Amint azt már említettem – mondta Markov -, vissza fognak menni.

– Hová is? – kérdezte DJ.

– Oda, ahonnan jöttek – válaszolta a férfi. – Hawthorne-ba.

Charlotte hirtelen felkapta a fejét. A Hawthorne egyet jelentett Scarlettrel.

– Miért pont oda? – kérdezte Erik csalódottan. – Nem lehetne, tudja, valami lazább helyre?

A fiú nem szerette az állóvizet. Arra vágyott, hogy bemutathassa elképesztő gitártudását, és végre nyakon csíphesse a hírnevet, ami mostanáig elkerülte.

– Kicsiben kezdik, és idővel majd feljebb tornásszák magukat – tanácsolta Markov egyszerre a hawthorne-i küldetéssel és Erik „karrierjével” kapcsolatban.

– Nekem nincs szükségem főpróbára – dünnyögte a fiú.

– Ez nem vitakör és nem is demokrácia! – csattant fel Markov váratlanul. – Oda küldjük magukat, ahová a szükség kívánja.

– Nem egészen értem – ellenkezett Kim. – Pontosan mit kell csinálnunk?

– Amit csak a szükség megkíván – válaszolta Markov, és a kezében tartott listát böngészte. – Majd rájönnek.

Charlotte azonnal aggodalmaskodni kezdett. Ha vissza kell menniük, valami biztosan nincs rendben. Tudta, hogy nincs helye akadémikuskodásnak, és komolyan állt a feladathoz.

– Igazad volt – tátogta Charlotte-nak Erik, aki már nem lelkesedett annyira az utazásért. – Ez átverés.

Charlotte egyáltalán nem reagált; eltökéltnak és lelkesnek tűnt. Erik viszont nem értette ezt a váratlan buzgóságot, különösen Mike és DJ pletykáinak fényében az exéről.

– Figyeljenek, emberek! – harsogta Markov. – Itt vannak a megbízatásaik.

– Megbízás? – kérdezte riadtan Suzy, aki idegességében újra kapargatni kezdte a nem létező sebeit az alkarján. – Ez valamiféle vizsga?

– Így is lehet mondani – felelte Markov gorombán. – Én szívesebben nevezném küldetésnek.

– Küldetés? – ismételte Charlotte. – Miféle küldetés?

– A küldetésük, hogy segítsék az élőket a problémáikban – magyarázta Markov. – Nem kell nagy ügyekre gondolni, mint a háború vagy a béke. Az apróságokban kell őket támogatniuk, amelyek a mindennapos életüket és a lelkiismeretüket teszik tönkre. Ezek a részletek bénítják meg őket, és néha azt is meggátolják, hogy igazán éljenek.

– Apróságok? – kérdezte Charlotte.

– Nincs is ezeknél fontosabb – válaszolta Markov.

– Várjunk, akkor nekünk, halottaknak – mondta Erik – kell segítenünk ezeknek az élő lúzereknek, hogy rájöjjenek, milyen jó dolguk van?

– Így van – helyeselt Markov. – Erre készítettük fel itt magukat.

– De mi nem vagyunk profik – nyavalygott Charlotte. – Nekünk ki fog segíteni?

– Az új évfolyam itt lesz, és biztosítja magukat – csitította őket Markov. – Ahogy én is.

Meglepően megnyugtató ígéret volt ez a férfitől, hiszen mindenki tudta, hogy állja a szavát.

– Szóval akkor menedzserek leszünk? – kérdezte Prue. – Mint egy túlvilági ügynöki iroda?

– Nekem inkább szellemi tanácsadónak hangzik – javította ki Pam.

– Angyalok – jelentette ki tömören Charlotte.

– Gyakorlatilag igen – bólogatott Markov. – Csak fehér tóga, glória és szárnyak nélkül.

– Hála istennek! – sóhajtott fel CoCo. – A glória egyszerűen kicsinálta volna a frizurámat.

A gyakornokok hatalmasra nyílt szemmel bámultak maguk elé, miközben Markov a listáját olvasgatta, és mindenkit találomra párba

osztott egy hawthorne-i gyerekekkel. Mike, DJ, Suzy, Abigail, Jerry, Bud, Simon, Simone, Violet és Kim sorra elhagyták a termet, hogy elbúcsúzzanak a családjaiktól, ahogy felolvasták a nevüket és megkapták a feladataikat.

– CoCo – folytatta Markov. – A maga párja ... Petula Kensington.

Húha, gondolta magában Charlotte. Nemrég még ölni tudott volna az irigységtől, ha nem őt helyezik Petula mellé.

– Ciao! – kiáltotta CoCo, majd intett egyet, felkapta a táskáját, és kiviharzott a teremből.

– Pam – mondta Markov. – Wendy Anderson csak magára vár.

– Mázlista – kacagott fel Prue.

– Prue – szólította Markov. – A magáé Wendy Thomas.

Prue majdnem lenyelte a saját nyelvét döbbenetében, hogy végül Pam nevezhetett rajta. Mindkét lány ördögszarvakat formált az ujjaiából, és együtt távoztak.

– Annyi baj van a világban – nyafogott hitetlenkedve Charlotte. – Tényleg nincs fontosabb, mint hogy elkényeztetett, undok, gimis gyerekek adjunk pasizós tanácsokat?

– Nincs – jelentette ki Markov határozottan. – Tényleg nincs.

A helyiségben csak Charlotte és Erik maradt hátra. Úgy érezték magukat, mint a két utolsó versenyző egy rejtett kamerás vetélkedőn. Charlotte viszont érezte, hogy mi lesz a végeredmény. Ő kapja Scarletet, Erik pedig Dament. Milyen furcsa, gondolta magában, viszont legalább alkalma nyílik bemutatni Eriknek a két legfontosabb embert a múltjából.

– Charlotte – mondta Markov. – A maga párja ...

– Igen? – csacsogta izgatottan, és összezsápta a tenyerét. – Damen Dylan.

Charlotte-ot megszedítette a hír. Régen elájult volna örömében ettől a mondattól. De most? Mégis mi értelme van ennek? Erik félreértette Charlotte arckifejezését, és érezte, ahogy egy eddig ismeretlen érzelem keríti hatalmába: a féltékenység.

– Nem miatta kerültél ide? – szurkálódott Erik. – Az életed szerelme?

Charlotte némán állt. Még mindig volt valaki a listán.

– Erik – szólította Markov. – A magáé ...

– Scarlet Kensington – tátoġta Charlotte Markov szavaival együtt.

7. fejezet

Le az érzelmekkel!

A féltékenység saját nyilainak lesz áldozata.

ismeretlen szerző

Vágyakozás

A gyógyítás mellett a szerelem meg is sebezhet; a miriádnyi heves érzelem, amiket kivált, olyan emberré változtat át, akit alig ismerünk meg, és ettől elveszíthetjük személyt, akire mindennél jobban vágyunk. Váratlan bizonytalanságérzet, féltékenység, megszállottság, vagy a jó öreg félelem is hozzájárulhat a szívfájdalomhoz. És bár a vágyakozás tünetei változóak lehetnek, mindegyiknek közös a forrása és gyógymódja: Te.

A Valentin-nap nem különbözött a többitől a Kensington-házban, leszámítva az ingerlékenységet, amit a lányokból kiváltott. Valójában az egyetlen különbség az volt, hogy az ajtó előtt heverő reggeli újság alig látszott a virágoktól, édességtől és lufiktól, amiket a nem is annyira titkos imádók felejtettek a ház márványlépcsőin. Ezt az éves rituálét Petula csaknem annyira várta, mint a hálaadási felvonulást.

Ami azt illeti, inkább gyászünnepélyre hasonlított, mint parádéra. Petula összes lovagja tisztában volt vele, hogy a lány bármelyiküket szíven döfné anélkül, hogy egyetlen göndör pillája megrebbe, és legtöbbször egyszerűen mindent lerugdos az ajtó elől. Ma viszont valahogyan jobban megérintették az ajándékok.

– Hé, gyerekgyilkos! Nézd meg, van-e odakint étcsokis karamell! – kiáltotta Petula a szobájából. – De csak 72 százalék fölöttit, ha lehet.

– Most nem érek rá, hogy antioxidáns-tartalmat számolgassak neked – harsogta Scarlet. – Lebetűzném a kedvedért, csak nincsenek nálam a zsírkrétáim.

– Kissé feszültek vagyunk ma reggel, nemde? – csacsogta Petula, miközben lelibbent a lépcsőn. – Talán te is elrághatnál egy-két csokit, hogy helyreálljon a vérnyomásod.

– Köszönöm, doktor Google – sziszegte Scarlet. – Kár, hogy nem oszتانak internetezésből diplomát.

– Csak segíteni próbálok – mondta Petula. – Kár volna a csinos sápadt pofikádat vörösre festeni, mielőtt ideér Damen.

– Nem jön haza – válaszolta Scarlet színlelt nyugalommal.

– Ó, ne! – vigasztalta Petula kárörvendve. – A szív bizony berozsdásodhat, ha nincs karbantartva.

Petula felkapta Scarlet babáját, és a szokásos passzív-agresszív stílusában kezdett hozzá beszélni.

– Tudom, hogy szívtelennek tűnik – mondta Petula. – De ne aggódj! Biztosan van négy-öt pótszíve a fagyasztóban.

Jellemző, gondolta Scarlet, hogy Petula ilyen aljasan támad. A pillanatnyi kedvességei ellenére még most is képes volt egy pillanat alatt sárba tiporni a kegyetlenségével. A kóma után mintha egy hajszálnyit közelebb kerültek volna egymáshoz, de Petula mostanában fagyosabb volt, mint valaha. Scarlet úgy érezte, olyanok, mint az idegenek, akik egymás kezét szorongatják, ha a repülő

megbillen, ám azonnal visszatérnek a saját dolgaikhoz, ha a pilóta visszanyerte az uralmat a gép fölött.

Ruhatárához hasonlóan Scarlet szobájának dekorációja is megváltozott. Egy nedves szivacsnak és egy éles pengének hála már nyoma sem volt a rengeteg matricának, amik a fürdőszobáját egy punkkocsmá vécéfülkéjének tökéletes másává változtatták. Helyettük csupasz izzócsokrok csüngtek Scarlet tükréről; a lány így képzelte el az 1920-as évek káprázatos csillárjainak modern változatát.

A hálószoba egy régi hollywoodi budoirhoz {öltözőszoba (francia)} hasonlított: szecessziós stílus kölönc beütéssel. Még egy igazi öltözőasztalkát is beszerezett, amin mindenféle ékszerek, díszes ékszerdobozok, parfümösuvegek és púderek sorakoztak. A falakat továbbra is ritka indie {(indie-k): gitárközpontú rockzene, illetve a stílus követői} filmplakátok ékesítették, viszont vastag, aranyozott keretekben pompáztak. Scarlett is hasonló volt a helyzet: a tartalom nem változott, csak a körítés lett más.

Scarlet elkezdett rendet rakni a szobájában, és bevetette az ágyát. Szerette volna, ha a V-napi videochatre Damennel minden tökéletesen néz ki, de még nem volt ideje megszabadulni a kiselejtezett ruháktól. Petula a kupacok egy részét eltüntette, viszont a maradéktól Scarlet valamilyen okból képtelen volt megválni.

Hamarosan ismét a ruhatengerben turkált. Akár egy retró ruhaboltot is nyithatott volna belőle, de minden darab közel állt a szívéhez – a múltja és a személyisége részei voltak. Inkább kidobja, mint hogy eladja őket.

Még mindig sugároztak belőlük az emlékek; csak felveszi őket, és visszarepítik a pillanatba. Egyáltalán nem volt érzelgős, de hirtelen hiányolni kezdte a régi Scarletet. Irigykedett a lányra, aki a szerelem előtt élt a testében. A szerelem tényleg megváltoztat, gondolta, de nem annyira, mint te saját magadat.

A változás és az átváltozás gondolata annyira kikészítette Scarletet, hogy úgy döntött, sétálni megy. A városban kószált: beugrott az IdentiTeásba egy ingyen italra – a dolgozói juttatások egyike -, aztán felkeresett néhány turkálót és lemezboltot, ahová Damennel szombat délutánonként jártak.

Benézett a Repedésbe is, ahol a legújabb bandák szoktak játszani. Az utóbbi pár évben a hely elég sokszor váltott tulaját és dizájnt, de még mindig ide járt mindenki, aki egyedi zenét akart hallgatni. Egy banda éppen akkor pakolta be a cuccokat a hangpróbához, ezért Scarlet úgy döntött, marad egy kicsit.

Néhány perccel később észrevette, hogy a sarokból valaki a színpadot figyeli, és párszor lopva Scarletre is rápillantott. Úgy tűnt, a reflektorok árnyékában próbál bujkálni. Nem tartozott sem a szerelőkhöz, sem a zenészekhez, a kinézete ellenére. Abból a kevésből ítélve, ami látszott belőle, a fiúról mintázták az indie-eket.

Közelebbről minden egyértelművé vált. A srác egy ugyanolyan The Dead Boys-pólót viselt, amelyet Scarlet nemrég kidobott a szekrényéből. Valójában minden ruhája teljesen eredeti volt – sehol egy olcsó utánzat -, és tutira egy vagyont értek volna a helyi retró boltokban, ha egyáltalán be lehetett volna szerezni ezeket. A leghihetlenebb mégis az volt, hogy nem úgy viselte a cuccokat, mint egy jelmezt. Természetesen és kényelmesen álltak rajta, mint ... a ruhák általában.

Scarlet mindig azt hitte, hogy egy ilyen pasi mellett fog kikötni: magas és erős, de vézna testalkat, szénfeketére festett haj, fakó bőr, és az ezekhez passzoló viselkedés. A srácról el lehetett képzelni, hogy gruppi veszik körül, de őt nem érdekli, mert az életében csak a színpad és a zene számítanak. Első ránézésre is félelmetesnek tűnt.

– Király banda – hebegte Scarlet, és a fiú pólójára mutatott. Nem jött válasz. A srác csak a színpadot bámulta, és a dob ritmusára bólogatott a fejével. Az egyik gagyi hangszóróból fülsüketítő recsegés hallatszott, ami nem segítette a társalgást. Scarlet megvárta, amíg a zaj elhalkult, majd újból próbálkozott.

– Imádom az élő albumukat – szólalt meg ismét Scarlet, hátha felkelti az idegen figyelmét. – *Liver Than You'll Ever Be?* – Scarlet elhallgatott, de a válasz elmaradt. – Mégis talán a *Night of the Living Dead Boys* a kedvencem.

Még mindig semmi.

– Hé! – kiáltotta Scarlet dühösen, miután közelebb lépett a fiúhoz. Petulához hasonlóan, nem volt hozzászokva, hogy semmibe vegyék.

– Hozzám beszélsz? – kérdezte a srác zavarodottan, mintha Scarlet pénzt akart volna koldulni tőle.

Scarletet nem zavarta, ha valaki laza volt, de a gorombaság kihozta a sodrából.

– Látsz itt még valakit? – kérdezett vissza a lány, és körbenézett a teremben.

– Ne haragudj. Erik vagyok – mondta a fiú kedvesen.

– Scarlet – válaszolta. – Idevalósi vagy?

– Igen, régen, ööö ... – dadogta Erik tanácstalanul – itt éltem.

– Király póló. Nekem is van egy, vagyis csak volt – folytatta Scarlet a beszélgetést. – A Lélekturkálóban vetted?

– Á, nem – válaszolta Erik, aki teljesen elfelejtette, hogy egyáltalán léteznek turkálók.

Scarlet nem firtatta a témát, hátha titkosak a fiú forrásai.

– Velük vagy? – kérdezte Scarlet a bandára mutatva.

– Nem – mondta ismét. – Van sajátom.

– Játsszol?

– Gitározom. És néha írok is egy kicsit.

– Én is – jegyezte meg Scarlet mosolyogva, hogy újabb közös pontra derült fény.

Hirtelen egy mogorva hang szólalt meg a hangszórókból, ami teljesen betöltötte a klubot.

– Ez nem nyilvános hangpróba – kiáltotta a technikus. – Kifelé!

– Hát, akkor majd talán később találkozunk – mondta Scarlet. – Erik, ugye?

– Talán igen – válaszolta a fiú sejtelmesen, és a kezébe nyomott egy kazettát. – Itt egy demó a dalaimról. Majd meséld el, hogy tetszett.

Scarlet örült, hogy Erik megosztotta vele a zenéjét, de a kazettadolog teljesen összezavarta. Nem is látott ilyet, mióta a babamagnója elromlott. A ruhái alapján biztosan retróhangulatban volt, gondolta magában, ami Scarletet egyáltalán nem zavarta.

Scarlet egyszerre ezer dologra próbált koncentrálni, ahogy az esti videorandijára készült Damennel. Ahogy bekapcsolta a laptopját eszébe jutott, hogy a fiú mindig azt mondta, csak egy kattintásnyira van tőle, de Scarlet számára a kibertér meg sem közelíthette a valódi

közelség érzését. Idén mégis csak ez jutott Valentin-napra, és Scarlet elhatározta, hogy kihozza belőle a maximumot. Amikor a gép halk berregése folyamatos zúgásra váltott, tudta, hogy minden készen áll. Mindketten bejelentkeztek, majd Scarlet kezdésképp megcsókolta a képernyőt. Damen minden mozdulatát mohón figyelte, pedig a vizsgákra kellett volna készülnie.

– Sajnálom, hogy nem lehetek veled – szabadkozott Damen. – Még szerencse, hogy utálod a Valentin-napot.

– Aha – válaszolta Scarlet kedvetlenül. – Tiszta szerencse.

– De nem bánod, igaz? – tette fel Damen a költői kérdést, hiszen Scarletnek nem nagyon volt más választása.

– Neked nem tanulnod kellene? – váltott témát Scarlet, és lehajolt, hogy felemeljen egy kupac ruhát a földről.

– Ó, tanulok én – válaszolta Damen, és a lány fenekét figyelte.

A következő pillanatban a rádióban egy dalszerzőverseny felhívását játszották le.

– Be kellene nevezned.

– Nem lehet ... a mikulást várom – mentegetőzött Scarlet.

– De komolyan – erősködött Damen. – Meg is nyerhetnél.

– A vesémet is eladhatnám bagóért – csattant fel a lány -, de az sem túl valószínű, nem igaz?

Scarlet számára mindkét lehetőség ugyanolyannak tűnt: ki kell valamit tépnie magából, amit mostanáig odabent rejtegetett. Durva és fájdalmas. Ráadásul nem is érezte magát elég jó szövegírónak vagy zenésznek ahhoz, hogy benevezzen egy igazi versenyre. Az ismerősök előtt játszani az IdentiTeásban egy dolog, de megszállni a rádióhullámokat – még ha csak a helyi adóról volt is szó – teljesen más tézta. Kikapcsolta a rádiót, megnyomta a play gombot a magnóján, és hallgatni kezdte Erik kazettáját.

Scarlet visszatért a selejtezéshez, és kiválasztott egy pólót a szekrényből.

– Hé! Erre emlékszem – kiáltotta Damen, miközben a pólóra mutatott, amit Scarlet az első korrepetálás alkalmával viselt. – Mit csinálsz vele?

– Kidobom – sóhajtott szomorúan Scarlet, majd a folyosón tornyosuló halomba hajította a ruhadarabot. – Úgy érzem, már nem tartozik igazán hozzám.

– Aha, már nem a te stílusod.

Scarlet nem bánta, hogy ezt beismerte magának, de titokban haragudott Damenre, amiért habozás nélkül egyetértett vele. A Valentin-napi randijuk egyáltalán nem úgy indult, ahogyan azt tervezték.

– Hé, ez meg mi? – kérdezte később Damen.

Scarlet egy pillanatra megijedt; azt hitte a webkamera felnagyította az apró pattanást az állán. Ez sem volt jellemző rá, gondolta magában.

– Miről beszélsz?

– A zene – válaszolta Damen.

– Ja, hogy ez. Egy demó, amit kaptam valakitől. – Scarlet teljesen megfélekezett a háttérben harsogó zenéről.

– Kitől kaptad? – kérdezte Damen határozottan.

A fiú egy kicsit féltékenynek hangzott, pedig nem az a fajta volt. A zene különösen fontos volt mindkettőjük életében, és legtöbbször azonnal megosztották az új szerzeményeiket egymással. A hangjából ítélve Dament nagyon is zavarta a helyzet, udvariasságból viszont mégsem szólt mostanáig. Scarletnek jólesett a figyelmesség.

– Egy sráctól – válaszolta hanyagul. – Kazettán adta ide, el tudod hinni?

– És jó? – tapogatózott Damen, aki már eldöntötte, hogy tetszik neki, már amit a számítógépe apró hangszóróin keresztül hallott belőle.

– Még nem igazán hallgattam végig – mondta Scarlet közömbösen. – Még digitalizálnom kell. Most a régi *Hello Kitty* magnón játszom le, amit a padláson találtam.

– A padláson? – csipkelődött Damen. – Elég lelkes lehettél.

Valójában Scarlet tényleg az volt. Alig várta, hogy belehallgasson, még ha nem is tudta, pontosan miért.

– Tudtam, hol keressem – mentegetőzött Scarlet.

– És mi mást hallgattál mostanában? – kérdezte Damen.

– Semmi különös – mondta Scarlet. – Csak a neten keresgéltem.

– Mi van az iPoddal? – erősködött a fiú.

– Igazából nem is találom – válaszolta Scarlet, aki lassan kezdte már unni a témát. – A fülesem egyébként is tönkrement.

– Biztosan a párnád alatt lesz, vagy ilyesmi – folytatta Damen. – Szerintem nézd meg.

Scarlet semmi értelmét nem látta ott keresni, de a szobájában akkora volt a felfordulás, hogy a lejátshzó bárhol lehetett. Úgy döntött, kötélnék áll. Ahogy az óriási bársonypárna alatt kotorászott, a kezébe akadt egy apró dobozka. Elővette az ajándékot, ami egyszerű barna papírba volt csomagolva, viszont egy aprócska csokor Pán Péter-rózsa állt a tetején. Gyönyörű volt.

– Ez meg mi? – kérdezte a lány döbbenten.

Kinyitotta a dobozt, és elővette a régi iPodját.

– Kapcsold be! – kérte Damen.

– Az a te dolgod – gúnyolódott Scarlet.

Bekapcsolta a lejátshzót, és benyúlt a dobozba a vadonatúj fülhallgatókért; szív alakúak voltak. A csomag alján, egy kis lapocskán a következő szöveg állt: T. M. N. Z. Damennek biztosan lennie kellett egy cinkostársának, és Scarlet tudta is, hogy ki volt az. Ami azt illeti, még meg is hatotta. Petula eddig sosem tett semmi jót vele, és másokkal sem. Továbbá azt is megmagyarázta, miért bóklászott mostanában olyan sokat a szobájában.

– Gyerünk, hallgasd! – kérte Damen.

Ahogy megnyitotta a lejátshási listát, könnyek csordultak végig az arcán, és a mogyoróbarna szemei egyre fényesebbek, üvegesebbek és ragyogóbbak lettek. Damen a legkedvesebb közös dalaikat töltötte a lejátshzóra – a múltjuk darabkái, amik jelentéssel bírtak. Scarlet a rózsákat nézte és azon gondolkodott, hogy Damen üzenetének talán a virágok is a részei. De az is lehet, hogy megint túl sokat gondol bele. Az viszont biztos volt, hogy az ajándékkal akarta kifejezni az érzelmeit.

– Imádom – mondta Scarlet, miközben Damen tükön ülve várta a reakcióját. – Szeretlek – tette hozzá a lány halkán.

– Tényleg? – kérdezett vissza Damen büszkén.

– Damen, hát nem tudtad? – faggatta Scarlet. – Hiszen a falra van írva.

Damen semmit sem értett.

– Ott van a falon, hát nem látod? – kérdezte Scarlet ismét, és a számítógép képernyőjére mutatott a fiú válla fölött. Damen hátrafordult, de a Scarlettől kapott She & Him-poszteren kívül semmit sem látott.

– Vedd le a plakátot! – kérte Scarlet.

Damen óvatosan lekaparta a ragasztószalagot a hatalmas poszterről, ami gyakorlatilag az egész falat betérítette, majd anélkül, hogy elszakította volna, leemelte, és a kép mögül egy dal szövege tűnt fel Scarlet felnagyított kézírásában. Teljesen ledöbbsent.

– Neked írtam – mondta Scarlet kedvesen, mosolyogva.

– Ezt meg hogyan csináltad? – hebegte Damen.

– Elküldtem a szobatársadnak a dalszöveges naplóm másolatát – magyarázta a lány. – Ő kinyomtatta fóliára, majd egy projektorral felnagyította, és a falra vetítette, aztán körberajzolta, hogy úgy nézzen ki, mint az én kézírásom.

Lélegzetelállító, varázslatos, és hihetetlenül romantikus volt.

– El sem hiszem, hogy ezt megcsináltad! – hitetlenkedett Damen.

– Gondoltam, ez majd elűzi a lányokat, akik valahogy beköszálnak a szobádba.

– Elképesztő vagy!

Damen a képernyőjére tette a kezét, ahogy Scarlet a sajátjára, és így kapcsolták ki a számítógépeiket.

A fiú a fejével az ágya lábánál feküdt, és miközben a gitárján játszott, újra és újra elolvasta Scarlet sorait, hogy minden egyes szó jelentését teljesen átérezhesse.

Scarlet a számítógépével digitalizálta a kazetta dalait, majd az MP3-akat a felújított iPodjára másolta. Ahogy lassan elaludt, Erik dalai szóltak a fülében Damen fülhallgatóján keresztül.

A Wendyk a Kensington-ház előtt lesben álltak Wendy Anderson autójának a hátsó ülésén, és arra vártak, hogy Petula lépjen. A kettősügynök-divat jegyében krémszínű selyemkendőt és napszemüveget viseltek, hogy az álcájuk kitűnjön a vetélytársakéi közül. A kémkedést azzal magyarázták, hogy a közbelépésük Petula érdekeit is szolgálja, nem csak a sajátjukat.

Ahogy azt remélték, Petula kisurrant a házból a csípős éjszakába, kezében egy teli extra tartós zsákkal, amit a kertészekről „vett kölcsön”. A csomagot bedobta a bömös anyósülésére, és elhajtott. A Wendyk követték Petulát a fagyos utcákon egészen a belvárosig. Egyébként is ritkán jártak ezen a környéken, nemhogy sötétedés után. Petula lelassított, és bekanyarodott a legközelebbi sarkon. A lányok látták a féklámpa vakító fényét, úgyhogy arra következtettek, hogy leparkolt.

– Hol vagyunk? – kérdezte Wendy Anderson a navigátorát.

Hawthorne aprócska hely volt még kisebb belvárossal, de a kopottas városrész ismeretének hiánya megnehezítette a dolgukat. Wendy Thomas a GPS kijelzőjét fürkészte a műszerfalon, és végül rámutatott a pozíciójukra.

– Hát – válaszolta Wendy Thomas kissé bizonytalanul – , a belvárosban?

– Mégis mit kereshet itt? – hitetlenkedett Wendy Anderson.

Még mielőtt Wendy Thomas válaszolhatott volna, Petula autójának a lámpái váratlanul elhalványodtak, majd teljesen elsötétedtek. Hallották, ahogy kinyitja az ajtaját, és a Wendyk annyira lecsúsztak az üléseikben, hogy csak a kendőbe bugyolált fejük látszódott ki a műszerfal fölött. Petula leszegett fejjel sétált végig az utcán; az árnyéka egyre hosszabbra nyúlt az utcalámpák fényében, ahogy távolodott tőlük.

– Szerinted meglátott minket? – faggatta idegesen a barátnőjét Wendy Anderson.

– Hallgass, Wendy! – parancsolta Wendy Thomas. – Bepárásodik miattad az ablak, és így nem látok semmit.

A szélvédőre kiülő páráért viszont nem Wendy Anderson nagy szája volt a felelős, hanem Pam és Prue fagyos jelenléte, akik éppen akkor értek oda a Wendyk Emma Peel-partijára. Elhelyezkedtek a hátsó ülésen, és azonnal üzeneteket kezdtek írogatni a védenckeik ablakára. Akárhányszor Wendy Anderson letörölte a párát, Wendy Thomas lélegzete új sértést tett láthatóvá: Luvnyadék, Felszínelt, Riba-mány. A Wendyk arckifejezése egyszerűen felbecsülhetetlen volt, és Pam és Prue alig tudta visszatartani a nevetést.

– Ez annyira jó lesz – kuncogott Prue. – Kinek kell a mennyország?

Pam is mosolygott és bólogatott, de azonnal előreszegezte a tekintetét, amikor észrevette, hogy Petula megállt az elhagyatott utcasarkon, mintha csak randija lett volna. Pam jelzett Prue-nak, és közben a Wendyk is – vendégekről mit sem sejtve – a barátnőjüket figyelték.

– Ugye nem gondolod, hogy ... – utalgatott Wendy Anderson a lehetőségre, hogy Petula talán egy titkos románcban – vagy talán még rosszabb dologban – vehet részt.

Egy röpke pillanatra a Wendyk kőkemény szíve megenyhült, és valódi sajnálatot mutattak a vezetőjük irányába. Viszont ahogy az érzés elszállt, ismét vad feltételezések töltötték meg az aprócska agyakat.

– Talán sorozatgyilkos – vetette fel Wendy Anderson.

– Az sok mindent megmagyarázna – értett egyet Wendy Thomas.

– Szerintem is – morgott hátul Prue, de Pam csak rosszallóan csóválta a fejét.

Az élő és a holt utasok is némán figyelték, ahogy egy rongyos ruhákba öltözött magányos alak Petulához lépett. Petula feszülten toporgott, majd beszélgetni kezdett a hajléktalan nővel, vagyis inkább lánnyal. Az autóban ülők szótlanul bámulták, míg végül Wendy Thomas felsikított.

– Te jó ég! – kiáltotta a lány. – Ez a bizonyíték.

Wendy Thomas megpróbálta az egész borzalmas adás– vételt rögzíteni a telefonja kamerájával, de az utcalámpák mintha varázsszóra kialudtak volna, hogy Petula védelmére siessenek. Csak a sötétséget tudta felvenni, ezért nem tehettek mást, mint hogy végignézik, ahogy Petula egyesével átadja a ruhadarabokat.

– Mint egy misszionárius – mondta Wendy Anderson.

– Azt hiszem, az a lábujjbiznisz tényleg az agyára ment – vont le a következtetést Wendy Thomas, amire még Pam és Prue is helyeslően bólogatott. – Megőrült.

– Darcynak igaza volt – sziszegte Wendy Thomas egyszerre értetlenül és megvetően. – Már nincs joga a trónra.

8. fejezet

Képek, rólad
Küldd el nekem a párnát,
Amin alszol

The Smiths

Egyesülés közös megegyezésre

Néha azokat a dolgokat vesszük észre a legnehezebben, amik állandóan körülvesznek minket – különösen a szerelmet. Ahogy a levegőben szálló porszemecskék, a szerelem is láthatatlan, ameddig meg nem világítja egy fénysugár. Amikor a szívünk nem lát tisztán, a szerelem maga teremti meg ezt a sugarat, hogy fény derülhessen arra, ami a legsötétebb időkben is követett minket.

Charlotte egy hatalmas, szürke épület előtt találta magát a járdán. Kinézetre irodaház, lakótömb, vagy akár börtön is lehetett, sőt, ha nem lett volna biztos az átkelésben, megesküdött volna, hogy még mindig a túlvilági telepen volt. Nyilvánvaló bizonyítékokat látott viszont az ellenkezőjére: autókat, zöld fákat és fűvet és embereket. Rengeteg fiatal. És egy táblát, ami az állt: Állami Egyetem.

Az előtte álló épületbe tartozott – pontosabban Damen tartozott oda. Átlépett a dupla üvegajtón, és az előcsarnokban észrevett egy kifüggesztett szobabeosztást. Charlotte olyan gyorsan kiszúrta a fiú nevét, mintha világított volna, közben pedig megpróbálta figyelmen kívül hagyni a körülötte nyüzsgő és a rajta áthaladó diákokat, akik éppen órára vagy óra helyett igyekeztek valahová.

Charlotte megvárta, amíg a liftnél valaki megnyomta a FEL gombot, és a felvonóban igyekezett visszarázódni az e világi létezésbe. Nem telt el sok idő Petula mentőakciója óta, de határozottan rozsdásnak érezte magát. Szüksége volt egy percre, hogy összekapja magát. Amikor a felvonó ajtaja kinyílt, Charlotte végigsétált a folyosó szürke ipari szőnyegén, és szó szerint bedugta a fejét a szobába, hogy körülnézhesen odabent. Senki sem volt bent, amit nem igazán bánt; így legalább összeszedhette magát. Charlotte az ablakhoz sétált, és kipillantott az utcára.

Körbenézett Damen szobájában, majd az íróasztalához lépett. A padlón tankönyvek, néhány serleg, egy gitár egy erősítő hevert, mellette két rendetlen ágy, egy ócska kanapé, egy piszkos dohányzóasztal, és persze néhány csúcsmodern műszaki cucc – a bézs falakra egy szuper fekete hangfalszett volt rögzítve, lejjebb pedig egy DVD-lejátszó, egy ezüst LCD tévé, és egy elképesztő számítógép állt az elképzelhető összes játékszerrel.

Kiköpött fiúszoba volt, ami valójában alig különbözött Damen otthoni hálójától, amennyire Charlotte egyszeri látogatásából vissza tudott emlékezni. Egy-két posztert leszámítva egyedül az a pár kép adott egy kis színt a szobának, ami az íróasztala fölötti parafa táblára volt tűzve. Charlotte közelebb hajolt, hogy jobban megnézhesse őket. – Miért rak ki fényképeket Petuláról? – morfondírozott Charlotte.

Alig kapott levegőt, amikor rájött, hogy nem Petulát, hanem Scarletet látja a fotókon. Elmosolyodott, mivel arra gondolt, hogy Scarlet

dührohamot kapott volna egy ilyen megjegyzéstől. Charlotte-nak sikerült feldolgoznia az új információt, mégis egy kicsit megilletődött. A lány a képeken annyira érettnak és felnőttnek tűnt. Ahogy felállt az asztaltól, Damen bevetetlen ágya és a fölötte kanyargó különös sorok ragadták meg a tekintetét. Charlotte közelebb lépett, és minden vonást és hurkot végigsimított az ujjjaival, mint egy amatőr grafológus. Scarlet szavai voltak – ehhez kétség sem férhetett –, és gyönyörű érzésekről szóltak, Charlotte viszont feszültséget is talált bennük. Baj volt.

Charlotte visszatért a fényképhez, és még közelebről tanulmányozta a betűket. Biztosan nemrégiben készítették, talán szilveszterkor. Damen mosolygott, akárcsak Scarlet, de ahogyan a fiú magához szorította, és ahogy Scarlet egy kicsit mintha elhúzta volna tőle a fejét mindent elárult. Ennek ellenére Charlotte leállította magát; lehet, hogy olyan problémába akar belemászni, ami még csak nem is létezik. Talán a visszatérés kellemetlen mellékhatása.

– Üdv ismét – mondta Charlotte magának – a jó öreg katyvaszban!
A lány lehuppan a kanapéra, és várta, hogy Damen megérkezzen.

Scarlet álmai sztereóban szóltak, hiszen úgy aludt el, hogy Erik demója üvöltött az új szív alakú füleséből. Késve ébredt, és rohannia kellett, hogy a zuhany és az öltözködés is beleférjen az idejébe. A ruhaválasztás szokatlanul nehéz feladatnak bizonyult ma reggel.

Amikor semmi sem jutott eszébe, hirtelen megpillantotta a leselejtezett kupacot a padlón. Kiválasztott egy fekete félvállas pulóvert, és néhányszor körbefordította a kezében. Szinte mindenre emlékezett, ami valaha ebben a pulcsiban történt vele. Minél tovább nézegette, annál biztosabb volt benne, hogy még mindig imádja. Felvett mellé egy ragyogó fekete leggingst, és laza miniruhaként viselte.

Az egész ruhatémának nem is lett volna jelentősége, mivel Scarlet mára csak néhány apróságot tervezett. De a Repedés mellett vezetett az útja, és ki tudja, kivel futhat össze azon a környéken.

Kifelé menet megállt a konyhában, hogy felkapja a régi autója slusszkulcsát, ami hálaadás óta a felhajtón pihent egy ELADÓ feliratú táblával a hátsó ablakában. Először Petula tette ki a táblát

viccből – kimondhatatlanul gyűlölte azt az autót -, de végül Scarlet úgy döntött, hogy valóban megválnak tőle. Egyszerűen nem volt már az ő stílusa, ahogyan azt Damen találóan – vagy talán gorombán? – a ruhatárával kapcsolatban is megjegyezte. Azóta az anyja Jettáját használta.

Scarlet kinyitotta a súlyos ajtót, bemászott a fekete csotrogányba, és elhelyezkedett a szakadt és kopott bőrülésben. Párszor beletaposott a gázpedálba, elfordította a kulcsot, amire a kipufogó hangos berregéssel válaszolt, majd bekapcsolta a rádiót, és útnak eredt.

A mosoda és pár lemezbolt után Scarlet a klub közelébe keveredett. Odahajtott, és leparkolt közvetlenül a bejárat előtt, hogy odabent mindenki jól láthassa.

Éppen egy másik zenekar pakolászott, és ahogy Scarlet bekukkantott a helyiségbe, remélni sem merte, hogy Erik a közelben lesz. A lány körbenézett, és a fiút ugyanazon a helyen találta – mintha el sem mozdult volna tegnap óta.

– Szia! – kiáltotta Scarlet. – Meghallgattam a kazidat.

Nem mondta el azonnal, hogy mit gondolt róla; sosem tárulkozott ki túl hamar senkinek. Erik arckifejezését nem értette pontosan, de annyiban biztos volt, hogy nem lepődött meg. Mintha várt volna rá.

– Csak azért eljöttél idáig, hogy ezt elmondd? – kérdezte a fiú.

– Igen – válaszolta Scarlet -, és hogy a dobosodnak jól jönne egy metronóm.

Erik egy kicsit elnevette magát, hiszen tudta, hogy igaza volt, viszont a punkzenében a pontatlanság és a csiszolatlan stílus éppen a hitelesség jelei. Scarlet mindig is azt érezte, hogy a zene az érzelmekről és az energiáról szólt, nem pedig a felépítésről, a precizitásról vagy a képzettségről. Büszke volt rá, hogy a saját dalait is így adta elő, és Erik zenéjében is hasonló vonásokat fedezett fel.

– Szóval érdekel az időzítés? – kérdezte Erik, és rákacsintott, ami meglepő módon nem tűnt elcsépeltnek; laza volt és szexi.

– Nem is vagy kíváncsi a véleményemre? – kérette magát Scarlet.

– Hát, mivel ennyit utaztál, hogy elmondhasd, azt hiszem, már tudom.

Először arrogánsnak tűnt a fiú, de valójában kedves volt. Nem a kinézete határozta meg – inkább a stílusa.

– Hát egy kicsit ... király – mondta Scarlet.

Kívülről Scarlet legtöbbször kimértnek, szarkasztikusnak és lazának tűnt, de amikor a zenéről beszélhetett, olyanná változott, mint egy kisgyerek, aki éppen most szállt le a hullámvasútról. Felnagyította a részleteket, mivel így érezte át őket – minden százszorosára erősödött.

– Te játszol? – kérdezte Erik.

– Igen, egy kicsit. Inkább írni szeretek, és olyankor játszom is – válaszolta Scarlet.

– Írsz?

– Aha, tudod, dalszövegeket, meg ilyesmit.

– Úgy érzem, most szerénykedsz.

– Nem, de mindjárt elkésem – mondta a lány, ahogy felnézett az órára. – Be kell mennem dolgozni.

– Hol melózol? – faggatta Erik.

– Az IdentiTeásban. Egy kávézó a Hawthorne-kastélyban – válaszolta Scarlet. – A hely, ahol egy erős *chai* a legrémisztőbb dolog.

– Menők ezek a hippibarangok – értett egyet udvariasan Erik, de Scarlet látta rajta, hogy a kávézó nem neki való hely.

– Egyébként valójában azért jöttem, hogy megkérdezzem, lenne-e kedved játszani nálunk – vallotta be Scarlet. – Nem fizet sokat, de én vezetem a helyet, és szeretnék egy zenés estét.

– Nem gáz – mondta Erik egy kicsit lelkesebben. – Nem a pénzért csinálom.

– A városban biztosan megdobja a hírnevedet – érvelt tovább Scarlet.

– Csütörtökönként mindig tele vagyunk, nemcsak gyerekekkel, és akár el is adhatsz pár lemezt a buli után.

– Tökély – zárta le Erik a tárgyalást. – Miért nem ugrunk be, hogy lecsekkoljam a helyet?

– Oké, csak kövess engem; pont itt parkolok.

– Nincs kocsim. Nem gáz, ha veled megyek?

– Egyáltalán nem – válaszolta Scarlet.

Kisérték az autóhoz, és közben tovább beszélgettek.

Scarlet észrevette a halvány mosolyt Erik arcán, ahogy meglátta az autóját.

- Menő verda – dicsérte a fiú.
- Nekem is bejön – vihorászott Scarlet zavarában. – Ahogy mondani szokták: jobb, mint gyalog.
- Miután beugrottak a kocsiba, bekapcsolták a rádiót, és elhajtottak, Scarlet úgy döntött, megpróbál információt gyűjteni.
- Sokáig maradsz, vagy csak a zenekari furgonban alszol? – érdeklődött Scarlet.
- Aha, maradok egy darabig. Van egy kis melóm.
- Munka? – értetlenkedett Scarlet. – Stúdióztok, vagy ilyesmi?
- Nem igazán – habogta Erik. Még most sem tudta, mennyit érdemes vagy szabad elmondania a helyzetéről.
- Honnan jöttél? – folytatta Scarlet.
- A környékről, de elég régen leléptem innen – válaszolta a fiú. – Egy kicsit New Yorkban, aztán Los Angelesben nyomultam.
- A színpad vagy a halál?
- Valami olyasmi.
- Erikből valahogy sugárzott a tapasztaltság, és ezt Scarlet az első pillanattól érezte. Fiatalnak tűnt, de a stílusa és a viselkedése nem ezt tükrözte. Nem nevezte volna érettnak, de mintha rengeteg minden ment volna keresztül rövid idő alatt.
- Azok aztán kemény városok – vigasztalta Scarlet, de valójában csak azt ismételte, amit a divat- és zenemagazinokban olvasott.
- Aha, az álmok New Yorkban születnek – magyarázta Erik -, és L. A.-ben teszik őket pénzzé.
- Ahogy megérkeztek az IdentiTeáshoz, leparkoltak, és Scarletnek még az autóban sikerült összeszednie a bátorságát.
- Lehet, hogy egy kicsit tolakodónak tűnök – kezdte a lány -, de mostanában megpróbáltam néhány dalt írni.
- És? – kérdezte Erik.
- Arra gondoltam, talán segíthetnél.

Még szerencse, gondolta magában Charlotte, hogy türelmesen tudott másokra várni. Mintha már egy örökkévalóságot töltött volna Damen szobájában, és kezdett unatkozni. Nem igazán okozott lelkiismeret-furdalást, hogy a fiú minden egyes személyes tárgyát átkutatta: a

szekrényektől és a fiókoktól kezdve a füzetein át egészen a piperetáskájáig.

Végül motozást hallott a zár körül, és az ajtó lassan kitárult. Damen a villanykapcsoló után nyúlt, megnyomta a gombot, majd becsukta maga mögött az ajtót.

Szokatlanul feszültnek tűnt, ahogy a táskáját, és egy halom levelet dobott az ágyra. Még mindig remekül nézett ki, jegyezte meg magában Charlotte, de valahogy komolyabbnak és kifinomultabbnak látszott. Ezt csak egy Charlotte-hoz hasonló egykori megszállott vette észre, de mivel visszaküldték ide a tiltakozása ellenére is, úgy érezte, kötelessége is figyelni az efféle különbségekre.

Damen haja rövidebbre volt vágva, szűkebb farmert hordott, és övet, és az inge sem lógott már ki a dzsekijéből a fenekére, hanem a nadrágjába tűrve viselte. Mindig ízlésesen és elegánsan öltözött, de Charlotte így akár egy állásinterjún is el tudta volna képzelni. Vagy, isten őrizz, egy randin.

Hirtelen minden kezdett összeállni.

Azért kellett visszajönnie, nehogy Damen valami örültséget csináljon, ami fájdalmat okozhat, vagy akár a kapcsolatuk végét is jelentheti Scarletttel. Hát persze! Csak ő ismerte Dament, vagyis mindkettejüket eléggé ahhoz, hogy Ámor nyilat a helyén tarthassa. Elvégre komoly feladatról volt szó.

Még mielőtt Charlotte felfoghatta volna a küldetése súlyát, Damen megzavarta a gondolatait, ahogy egy nagy sóhajjal kísérve kiemelt egy levelet a kupac aljáról.

Bármi is volt az, gondolta Charlotte, Damen egyértelműen örült az érkezésének. Talán egy szerelmes levél Scarlettől? Remélhetőleg. Vagy esetleg egy másik lánytól?

Damen leült, és lassan felbontotta a borítékot; remény és aggodalom egyszerre látszott az arcán. Mi ez, valami díjátadó? Még mielőtt teljesen kinyithatta volna a borítékot, az ajtó kinyílt.

– Szevasz, haver! – üdvözölte Dament a szobatársa, Matt Rogers. – Azt reméltem, hogy valahol máshol leszel.

Matt szőke, szeplős, tipikus egyetemista fiú volt. Jóképű, jól öltözött, sportos és hűséges típusnak tűnt, de a kinézete egyértelműen csalt. Charlotte azonnal látta, hogy Damen odavan érte.

– Bocs, hogy csalódást okoztam – vágott vissza Damen -, de lehet, hogy már megérkezett a jegyem.

– Na ne! Nyisd ki, nyisd ki, nyisd ki ... – biztatta Matt égne emelt karokkal a barátját.

Damen összeszedte a bátorságát, és kibontotta a levelet. Benyúlt a borítékba, két ujjal kiemelte az egyetlen papírlapot belőle, és a szeméhez emelte.

– Megvan – mondta Damen halkán, és felemelt kézzel Matthez lépett, hogy egy gigászi ötéssel ünnepeljék meg a diadalt. – Enyém a gyakornoki állás a Hawthorne Rádió stúdiójánál a tavaszi félévre!

– HRS? – morfondírozott Charlotte. – Hiszen az ...

Mielőtt befejezhette volna a gondolatot, Matt kisegítette.

– Mehetsz haza, tesó!

Egy másodpercre férfiasan összeölelkeztek lelkesedésükben, aztán kényszerűen elengedték egymást, és kiegészíttek egy határozott kézfogásban, miközben Matt Damen vállát veregette.

– Egy angyal vigyáz rád, öregem – mondta Matt őszintén.

– Az tuti – értett egyet Damen, és hozzálátott a pakoláshoz.

– Vajon jó bőr lehet? – tette hozzá Matt.

A fiú életében először gondolkodott el ezen egy angyallal kapcsolatban. Legtöbbször poszterek és képregények láttán jutott eszébe.

Damen értetlenül bámult a fiúra, Charlotte viszont szinte elolvadt a bóktól.

– Scarlet meg fog örülni – mondta Matt, Damen ajkai pedig komisz mosolyra húzódtak.

Jó értelemben, gondolta Charlotte, remélem.

9. fejezet

Szomorkás szépség

Tudom, hogy sosem lehetek a részed,
Hogy miattam lobbanjon lángra a tekinteted.

The Cure

Szeret, nem szeret

Ha valaki az exé barátja marad a szakítás után, akkor vagy még mindig szerelmes belé, vagy sosem volt az. Sok okból vonzódhatunk valakihez; az agyunk mégis sokszor egyszerűen szerelemként fogja fel az akkor még ismeretlen érzelmeket. Az igazság az, hogy a legtöbb ember, aki vonz minket, nem a szerelmünk, hanem olyan személyiségek, akiknek a jelenléte az egész életünket megváltoztathatja.

Ahogy a Valentin-nap észrevétlenül leváltotta a karácsonyt az üzletekben, úgy írtotta ki a végzős bál gondolata a Valentin-napot a diákok fejéből. A kettőt egyetlen rövid időszak választotta el, amit a szingli lányok vadászidényként, a többi ember viszont egyszerűen tavaszként emlegetett. A nagy nap visszavonhatatlanul közeledett, és mindenki csak erre készült. A Wendy az első lépésben meg akartak szabadulni a „kölykeiktől”.

– Az egyszer biztos, hogy senki sem akar a bálba egyedülálló anyukákat kísérni – érvelt Wendy Anderson.

– Igaz – értett egyet Wendy Thomas. – De még a hét végéig nálunk kell maradniuk. Addigra minden jó pasit el fognak lopni előlünk – panaszkolta.

Aztán Wendy Anderson megnézte a külső hőmérsékletet a műszerfalon, szó nélkül kiszállt az autóból, és intett a másik Wendynek, hogy kövesse. Lassan, feltűnés nélkül próbálták megközelíteni Wendy Anderson autóját, ami a parkoló másik végében állt.

– Add ide a békát! – parancsolta Wendy Anderson, és megragadta Wendy Thomas babáját.

– Wendy, így meg fogunk bukni!

– Kutatások bizonyítják, hogy a tini mamik által felnevelt gyerekeket a társadalom fogja eltartani – hadarta Wendy Anderson. – Ez állampolgári kötelességünk!

Kinyitotta a kocsiját, elkezdte felhúzni az ablakokat, majd mindkét babát bedobta a hátsó ülésre. Épp, amikor be akarta csapni az ajtót, egy másik autó állt be a szomszédos parkolóhelyre.

– Helló, bábik! – csacsogta Darcy. – Mi a pálya?

– Semmi különös – dadogta Wendy Thomas idegesen.

Darcy befurakodott a két lány közé, és benézett az ablakon, amit a Wendyk mereven, megalázkodva tűrtek.

– Bűncselekmény! – kiáltotta Darcy. – Miért nem külditek őket „táborba”, mint én.

A Wendyk lelki szemeik előtt azonnal tejesdobozokra nyomtatott fényképek és sajtótájékoztatók tűntek fel, ahogy kisírt szemmel könyörögnek az elveszett csemetéik visszaszerzéséért.

– Kösz a tippet! – hálálkodott Wendy Anderson, aztán kiemelte a babákat az autóból. – Mi lenne, ha ezt nem nagyon reklámoznánk?
– Nem probléma – mondta Darcy lazán. – Ha már titkokról van szó, mi a helyzet Petulával?
– Miért nem nézed meg a saját szemeddel? – ajánlotta fel Wendy Thomas, óriási sugárutat nyitva a zártkörű klubjuk kellős közepébe. – Ma megint követni fogjuk.
– Örömmel csatlakozom – csiripelte Darcy. – Mit vegyek fel?
Mielőtt még egy szót szólhatott volna, egy csapat harmadéves lány kezdett hangosan vihogni és sóhajtozni a parkoló másik végében, ami a báli láz miatt egyedül egy dolgot jelenthetett: egy fiú érkezett. Odasétáltak, hogy közelebből is szemügyre vegyék az eseményeket.
– Ő meg kicsoda? – dorombolta Darcy, és csaknem az ajkait is megnyalta örömeiben.
– Nagy baj – suttogták a Wendyk egyszerre, és pár lépésnyi távolságból követték a fiút.

Scarletnek fogalma sem volt a parkolóból beáramló tömegről, és a korábban felvett demóit hallgatta újra. Különösen boldognak érezte magát ma reggel, mivel a PDA-ján lévő alkalmazás szerint csupán pár napot kellett még kibírnia a babás feladatból. Észrevette, hogy Petula éppen felé tart, és Scarlet hozzávágta a műgyereket.

– Nesze! – mondta Scarlet, akinek végre akadt egy közös tulajdonsága a Wendykkel: mindannyian zsigerből ódzkodtak a gyerekektől.

Petula elkapta a babát, és gyengéden ringatni kezdte a karjában, közben pedig a fejét csóválta a húga felelőtlenségén. Amikor felnézett, legnagyobb meglepetésére Dament pillantotta meg a Wendykkel szorosan a nyomában, és úgy döntött, inkább félrehúzódik, és biztos távolból figyeli az eseményeket.

Scarlet még mindig a zenéjébe feledkezve ácsorgott, amikor valaki váratlanul megérintette a vállát. A lány dühösen megfordult, hogy szembeszálljon bárkivel, akinek volt bátorsága megzavarni.

– Esetleg lenne kedved velem ebédelni? – kérdezte Damen vigyorogva.

Scarlet majdnem elájult, ezért egy pillanatra azt sem tudta, mit válaszoljon. „Milyen kellemes meglepetés!" , Miért nem szóltál?" „Mi a franc ...!" Milliónyi gondolat kavargott az agyában, ahogy a báméskodók lassan körbevették őket, de mindössze egy mondat hagyta el a lány vörösre festett ajkait.

– Te meg mit keresel itt? – kérdezte, majd kivette a fülhallgatót, és Damen nyakába ugrott.

– Visszajöttem a félévre. Örülsz?

Hogy örülök-e?, gondolkodott el Scarlet; így is mondhatjuk, de a döbbsent, az értetlen vagy a kicsit mérges is megtette volna. Vajon kirúgták? Vagy elfogyott a pénze? Abban bízott, hogy hamarosan minden kiderül, és megpróbálta visszaszorítani a pánikot, ami kezdett eluralkodni rajta.

– Hát persze – válaszolta Scarlet, és ahogy elindultak a menza felé, ismét átölelte. – Miért ne örülnék?

– Ez nem hangzott túl meggyőzően – sziszegte Darcy a Wendyknek, és hátat fordítottak a tumultusnak; Darcy ment legelől, a másik két lány pedig háromlépésnyi távolságból követte.

Petula, aki minden szót hallott, kénytelen volt egyetérteni. Értetlenül állt Scarlet felemás fogadtatása előtt, de a gondolatait éppen egy még komolyabb személyes ügy sajátította ki: Darcy és a Wendyk felvonulása.

– V alakzat? – mondta gyanakvóan Petula. Az a mi formációnk.

Charlotte a parkolóban maradt, és onnan figyelte a Hawthorne-ba beözönlő tömeget élén Damennel, mintha csak egy fekete-fehér hollywoodi szuperprodukciót nézett volna. Van, akinek alig változik az élete, gondolta magában. Dament teljesen új arcok vették körül, de a felhajtás mit sem változott. Különösen távolról nézve.

A halála előtt Charlotte azzal vigasztalta magát, hogy újra és újra elolvasta a menő diákok korai bukásáról szóló újságcikkeket: az ilyen gyerekek népszerűsége legtöbbször kérészéletű. Damen viszont egyáltalán nem ilyen volt. Őt nem a külsőségek – a futballmez, a sportos testalkat, a menő sportkocsi, a laza barátok vagy a csinos barátnő – határozták meg. Ő maga volt a sikere kulcsa. Nem kellett ismerni őt vagy a múltját, hogy ezt észrevegyék.

Erik is sokban hasonlított Damenre, gondolta Charlotte. Egy kicsit máshogy nyilvánult meg, de alapjaiban véve ugyanolyan erős karakterük volt. Ezért szerette meg annyira, morfondírozott Charlotte, miközben Dament figyelte.

Elnevette magát, ahogy meglátta Pamet és Prue-t, akik úgy tettek, mintha le akarták volna nyomni a mutatóujjukat a torkukon, ahogy a Wendyket és Petulát kísérték Damen nyomában. Viszont amikor jobban megnézte, Charlotte-nak rá kellett jönnie, hogy nem is Petulát látja – a sort egy kotnyeles hasonmás vezette. Logikus, hiszen Petula sosem követett volna senkit, de mégis furcsa volt a Wendyket nélküle látni. Egy fürdőkádból sem találtak volna ki a vezérük nélkül.

Charlotte elnyomta a kíváncsiságát, és úgy döntött, majd Pamet és Prue-t kérdezi ki az ügyben. Szüksége volt valami lélekemelőre, és a holtbiztos megoldás közvetlenül előtte állt: a holt-tan-terem.

Ahogy az alagsori bejárat felé tartott lelkiismeret-furdalása támadt, de megnyugtatta magát, hogy Damen tud magára vigyázni erre a kis időre. Egy lépcsősor lefelé, egy másik fel, séta a folyosón, és már meg is érkezett.

Az ajtó résnyire nyitva állt, és Charlotte óvatosan bekukucskált, nehogy megzavarja az órát. Legnagyobb meglepetésére a terem sötét, csendes és szinte teljesen üres volt. Charlotte óvatosan benyitott.

– Van valaki idebent? – kérdezte fennhangon.

– Hé, rajtam állsz – kiáltotta egy vézna, álmos lány hatalmas, karikás szemekkel Charlotte lába alól.

– Ó, sajnálom – szabadkozott Charlotte, ahogy bűnbánóan lenézett az álomszuszék szellemre.

– Az én hibám – válaszolta a lány. – Halálosan fáradt voltam.

– Ahogy itt mindannyian – értett egyet Charlotte, aki azonnal a bajtársának érezte az újoncot.

– Higany Mary vagyok – mondta, majd megigazította a ruháit, és kezét nyújtott Charlotte-nak. – Mi szél hozott?

Mary tipikus optimistának tűnt – laza, kitartó, sok fehérje, kevés szénhidrát. A beszéde és a határozottsága Charlotte-ot Pamre emlékeztette, és bár az első pillanattól fogva kedvelte a lányt, nem akart túl hamar megnyílni egy zöldfülű előtt.

– Valójában nem is igazán tudom – panaszkolta Charlotte őszintén. – Hát téged?

– Higanymérgezés – vallotta be Mary. – Túl sokat jártam a szuszibárba.

– Mindent csak mértékkel – mondta Charlotte.

– Megfontolandó – szólalt meg egy félénk hang mögöttük -, de azt hiszem, egy kicsit elkéstél a tanáccsal.

– Mindannyian egy kicsit késeiek vagyunk már – sütötte el Charlotte a kedvenc viccét.

Sajnos ezen a helyen nem ért el nagy sikereket a poén. Charlotte lefelejtette, hogy az itteni szellemek még tapasztalatlan újoncok, akik az átkelés előtt állnak. Nem tudták, hogy minden rendben lesz, és hogy nem reménytelen a helyzetük. Számukra csak most kezdődött a kimerítő és bizonytalan várakozás, ami az üres székek számából ítélve még igencsak sokáig fog tartani.

– Azért jöttél, hogy megments minket, vagy ilyesmi? – kérdezte a lány Charlotte mögött remegő hangon.

– Itt biztonságban vagytok – mondta Charlotte, és megszorította a lány kinyújtott, reszkető kezét. – Hiszen te remegsz – próbálta nyugtatni.

– Igazából ezért került ide – magyarázta Higany Mary.

– Halálra rémisztett a legjobb barátnőm – vette át a szót a lány. – Nem is olyan ritka halálnem, mármint a statisztikák szerint.

– Az én nevem Charlotte, és határozottan állítom, hogy nincs itt semmi, amitől félnetek kellene.

– Letti vagyok – mondta a lány -, de itt mindenki csak RémüLettinek hív.

Charlotte minden erejével igyekezett pókerarcot vágni, hiszen aligha ítélezhetett volna valaki, akit egy gumimaci fojtott halálra, ami tudtával egyedül vele fordult elő eddig.

– Lefogadom, hogy az én nevemet sosem fogod kitalálni – kiáltotta az utolsó gyerek a terem hátuljából. A lány szétszórt és hanyag természetéhez tökéletesen passzolt a kócos haja és gyűrött, elhanyagolt ruhái.

– Ő Vérméreg Sally – szólalt közbe Mary. – Nem tudta, hogy a tamponokat, izé, rendszeresen cserélni kellene.

– Igenis tudtam – magyarázkodott Sally. – Inkább csak a dátumokkal vagyok bajban.

– Meg a személyes higiéniával – tette hozzá Letti.

A többi lány nevetni kezdett, Charlotte viszont együtt érzően mosolygott, és kedvesen megfogta Sally vállát. Láta, hogy a lánnyal valószínűleg nem sokat törődtek az életében. Senki sem fésülte ki a haját lefekvés előtt, senki sem segített neki kiválasztani a ruháit az iskolába, és senki sem magyarázta el neki, hogyan működik a teste. Ami azt illeti, Charlotte átérezte a helyzetet, hiszen az ő anyja sem volt ott, hogy megtanítsa ezekre a dolgokra.

Charlotte reakcióját látva a többiek is azonnal elhallgattak. Charlotte elgondolkodott, hogy leszidja-e Lettit és Maryt, de rájött, hogy a legapróbb csoportnak is megvan a saját dinamikája. Az ő holt-tanos osztályának egyértelműen megvoltak a saját zsarnokai, mókamesterei, kockafejei és különcei, és valószínűleg ugyanez lesz a helyzet itt is, amint mindenki megérkezik. A támogatása nélkül is meg fogják találni az egyensúlyt.

Néha azzal segít a legtöbbet, ha egyszerűen kimarad az egészből, gondolta Charlotte, úgyhogy inkább el is búcsúzott a lányoktól.

– Ne szégyelld magad – mondta Sallynek kedvesen. – Én egy gumicukortól fulladtam meg. Annál semmi sem lehet bénább.

– Charlotte, te mit csinálsz itt igazából – kérdezte Mary ezúttal egy kicsit erőszakosabban.

– Talán azért jött, hogy tanítson minket – szólt közbe Sally.

– Á, nem, ott azért nem járok – tiltakozott Charlotte. – Még sokat kell tanulnom.

Damen és Scarlet háta mögött úgy sutyorogtak az ebédlőbe menet, mintha valami celebpárocscsca lettek volna a vörös szőnyegen. Damen észre sem vette a felfordulást, mivel már hozzászokott a Petulával töltött idő alatt. Scarlet viszont mindig is gyűlölte a felhajtást, ami a Hazatérő bál óta egyre gyakoribb és durvább lett.

Mindenki a mobiljával fényképezte őket, az SMS-mágusok pedig azonnal üzeneteket küldtek a haverjaiknak, akik hozzájuk hasonlóan még soha sem látták Dament élőben. Még a tanárokat is megbabonázta a helyzet, akik kinéztek a termükből, hogy a saját

szemükkel ellenőrizték a pletyka hitelességét. Mintha védőszemüveg nélkül néztek volna a napba.

Damen és Scarlet a menza egyik sarkában telepedtek le, és összebújtak. Damen úgy érezte, hogy a lány feszeng: mintha csak arra várt volna, hogy kioktathassa. Ismerte már ezt a tekintetet, hiszen Scarlet minden alkalommal így várta, amikor Damen régen Petuláért ment a házukba. Talán csak idegesítette a rengeteg csodáló, akik az ebédlő másik végéből próbáltak hallgatózni.

Miközben azon töprengett, hogyan segíthetne neki ellazulni, Damen észrevette, hogy Scarleten egy olyan ruha volt, amit együtt vettek, amikor legutóbb hazajött a főiskoláról. Damen még segített is a választásban. Úgy gondolta, ezzel talán megtörheti a jeget.

– Remekül nézel ki – turbékolta Damen, és Scarlet keze után nyúlt.

Általában Scarlet elolvadt a fiú minden bókjától, de ez a mondat most csak még inkább felerősítette a bizonytalanságát.

– Kösz – válaszolta Scarlet. – Te választottad, nem igaz?

Scarlet a sértettsége ellenére is imádta a ruhát és azt, hogy éppen Damen választotta neki; ezért is volt ma rajta. Abban a pillanatban viszont úgy érezte benne magát, mint egy kényszerzubbonyban.

– Szép az inged – mondta Scarlet Damen kockás pamutingére, és elhúzta a kezét. – Éppen a vitaklubba tartasz?

– Mi van veled? – kérdezte döbbenten Damen.

– Neked mi a bajod? – kérdezett vissza gúnyosan Scarlet. – Főiskolás ficsúr.

– De hát az vagyok – válaszolta Damen, hátha enyhíthet a feszültségen. – Szégyellsz, vagy valami ilyesmi?

Scarletnek fogalma sem volt róla, mit érez, vagy hogy miért viselkedik így, de igyekezett visszafogni magát.

– Nem – dünnyögte szégyenkezve, amiért indokolatlanul sértegette a fiút. – Dehogy.

– Egy pillanatra megijedtem – sóhajtott a Damen, és elmosolyodott.

Nálam ugyanez nem csak egy pillanatig tartott, gondolta magában Scarlet.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte a lány ismét, határozottabban.

– El akarlak hívni a bálba – viccelődött Damen fapofával.

– Baromi vicces – vágott vissza Scarlet, majd karba tett kézzel bámult a fiúra. – Én várok.

Damen csak poénkodott a bállal, mégis fájtn neki, hogy Scarlet ennyire semmibe vette.

– Nyertél – jelentette be Damen büszkén.

– Nyertem? – kérdezte Scarlet zavarodottan. – Mi van, talán a lottózóban kaptál munkát?

– Nem – nevette el magát Damen, mikor elképzelte, ahogy egy idős néninek a kamerák kereszttüzébe átnyújtja az óriási nyereményét. – A döntőbe jutottál az INDY-kilencven-öt dalszerző versenyében.

– Nem kellene először beneveznem egy versenyre, hogy a döntőbe jussak? – kérdezte Scarlet, miközben a rémülettől egyre inkább elszorult a torka.

– Elég – büszkélkedett Damen -, ha valaki benevez téged.

– Damen? – habogta Scarlet olyan furcsa hangon, mintha egy apró gyereket szidna le, aki éppen akkor vert le az asztalról egy vázát. – Ezt nem tehetted.

– Még be sem jelentették – folytatta Damen fittyet hányva a Scarlet arcára kiült indulatokra. – Úgyhogy ne nagyon beszélj róla senkinek, oké?

– Akkor meg honnan tudod? – kérdezte gorombán. Abban bízott, hogy a fiú egy korai bolondok napi poént süített csak el.

– Belső információim vannak – dicsekedett Damen. – Most, hogy gyakornok lettem a csatornánál!

– Annyi helyre mehettél volna, és te ezt választottad? Bárhová felvettek volna. Igazán klassz helyekre is.

Damen döbbenetn állt Scarlet hozzáállása előtt. Mindketten imádták a rádióállomást, és csak a legvadabb álmaikban mertek arra gondolni, hogy egyszer ott dolgozhatnak. Legalább annak örülhetett volna, gondolta Damen, hogy ezt a fél évet otthon tölti.

– Nem érdekel a *többi* hely. Veled akarok lenni – mondta Damen. – Azt hittem, te is ezt akartad.

Scarlet ezúttal szóhoz sem jutott, a hallgatása viszont mindent megmagyarázott Damen számára. Amikor a lány végül megszólalt, csak tovább rontott a helyzeten.

– Elegenden van már belőle, hogy mindig jobban tudod, hogy én mit akarok.

Damen úgy érezte, mintha zaklatná Scarletet. Nyilvánvaló volt, hogy nem akarja a közelében látni, de azt nem értette, hogy miért.

– Scarlet, egy másik fiúról van szó?

10. fejezet

Csak téged

Nem a gravitáció a felelős azért,
ha az emberek szerelembe esnek.

Albert Einstein

Mindannyian odaveszünk

Nem véletlenül mondjuk azt, hogy belezúgunk valakibe. Mint a némafilmek banánhéjai, a szerelem is meglephet, és két vállra fektethet a legváratlanabb pillanatban is. Ebben a helyzetben vagy azonnal felpattansz, vagy sóbálvánnyá dermedsz az érzés. Mindkét esetben nyomot hagy rajtad az élmény: hogy egy aprócska heg vagy gyógyíthatatlan sérülés, csak a jövő deríthet rá fényt.

– Ez az – mondta Petula nyugodtan a Heuréka!-filing ellenére. – Teljesen egyértelmű.

A pillanatot nem lehetett Einstein relativitáselméletének megszületéséhez hasonlítani, de Petula számára ez is felért egy mennybemenetellel.

– Ez aztán kemény volt – pihegett CoCo, miután végre sikerült a védence tudatalattijába merülnie, és átadnia a divatmantrát a lánynak. Petulának útmutatásra volt szüksége – egy igazi célra az éjszakai kis kiruccanásaihoz -, és erre a feladatra CoCónál alkalmasabb szellemet elképzelni sem lehetett volna. Hirtelen mindent tisztán látott.

– Jó kinézet – mondta Petula a mottót, amit vele egyszerre CoCo is eltátogott az ágy melletti székben ücsörögve -, jó közérzet.

Petulát elöntötte a tettvágy és a kreativitás, ezért beosont Scarlet szobájába, hogy összeszedje a földről az utolsó adag selejtezésre váró ruhát. Készen állt rá, hogy a legtöbbet hozza ki ezekből a rongyokból, amiket a saját ágyán tornyosuló kupachoz adott. Egy pillanatra elfintorodott, amikor Scarlet cuccai összekeveredtek a saját, finom holmijával, de az új küldetése érdekében hajlandó volt meghozni ezt az áldozatot.

Ezután átsétált a vendégszobába, ami az anyja hálósobája mellett volt. Jellegtelen, ócska padlószőnyeg, pár bútor és néhány régi fénykép, porcelán és festmény, ami senkinek sem kellett – a szokásos. Az olyan dolgokat zárták ide, amelyeket se kidobni, se mutogatni nem akartak másoknak.

Petula a ruhásszekrényhez lépett, és pár pillanatig csak bámult maga elé, mielőtt megfogta volna a kilincset. Lassan és tiszteletteljesen nyitotta ki az ajtót, mint egy koporsót, közben pedig csak a száján vett néha levegőt, nehogy megcsapja a bentről áradó dohos bűz. A penész szaga gyorsan elszállt, és Petula elkezdte végigtúrni az előtte lógó ruhadarabokat: azokat a ruhákat, amelyeket az apja a családjával együtt maga mögött hagyott.

Ahogy a lány egyesével kihalásztá a holmikat – kabátok, kardigánok, zakók, ingek és nyakkendők, legtöbbjük még mindig a tisztítás nejlonszákbán -, rájött, hogy egyáltalán nem felejtette el őket. Pontosán emlékezett rá, ahogy a férfi hétvégenként lassan lebaktatott a lépcsőn kardigánban, ahogy öltönyben és nyakkendőben a

munkahelyére rohant, ahogy belebújt a pizsamába, mielőtt esti mesét olvasott neki, és ahogy a fürdőköpenyében a régimódi kefével és pengével megborotválkozott az aftershave-illatú fürdőszobában. Az orrát a gallérhoz nyomta, és nem tudta eldönteni, hogy csak az emlék miatt vagy valóban érzi rajta az apja illatát.

Eszébe jutott, hogy kiskorában mennyit veszekedett az anyjával, amiért megtartották ezeket a ruhákat. Azzal vádolta, hogy a rossz emlékekbe kapaszkodik, s ezek miatt majd nem tud továbblépni az életében. Petula számára az apja távozása a halállal jelentett egyet – talán még rosszabb is volt annál, hiszen önként vállalta. Túl kellett rajta tennie magát, és kész. Most viszont megnyugodott, és örült, hogy mindent eltettek. Sőt, nemcsak egyszerűen félretették, hanem meg is őrizték a ruhadarabokat, mintha a családjuk történelméről rendeztek volna kiállítást.

Petula viszont nem igazán szerette a múzeumokat, ezért úgy döntött – egy kis tudatalatti ösztönzés után -, hogy ideje feltámasztani az emlékeket. Elég idő telt el ahhoz, hogy a szekrényben őrzött darabok ismét divatosnak számítsanak. Óvatosan leemelte a régi öltönyöket a vállfákról, és a szobájába cipelte őket.

– Tudok valakit, akin remekül állnának – gondolta magában CoCo, ahogy Petula a halom tetejére fektette őket.

Minden készen állt. Wendy Anderson, Wendy Thomas, és az új öribarijuk, Darcy is arra várt, hogy nyakon csípjék a tettet. A Wendyk elsősorban azért hozták magukkal a lányt, hogy egy külsős szemtanújuk is legyen az esetről. Ha ezt egyszer nyilvánosságra hozzák, senki sem hinné el Darcy megerősítése nélkül. Stílszerűen, 70-es évekbeli Bond-lányoknak öltöztek, és már csak Petula érkezésére vártak.

– Teljesen kifordult magából – szabadkozott Wendy Anderson a kémkedés miatt.

– Szerintem fokozatosan le akar minket rázni – fakadt ki Wendy Thomas. – De lehet, hogy ő lesz az, akit leváltanak.

– Annyira igazatok van, lányok – mondta Darcy. – Valószínűleg ezek közt a kriplik közt keresi az új csatlósait.

A Wendyk is ettől féltek legjobban, de mostanáig egyikük sem merte hangosan kijelenteni.

– Alig várom, hogy meglássam ezeket a riválisokat – gúnyolódott Wendy Anderson, de az arckifejezéséből ítélve egyáltalán nem gondolta komolyan.

– A vesztesek beszélnek így – csitította őket Darcy, miközben a többiek tükön ülve várták Petulát, mintha csak a szeretőjüket akarták volna rajtakapni a tilosban. – Ti vagytok a Wendyk! Veletek senki sem versenyezhet.

A Wendyk annyira bizonytalanok voltak a Petulával való kapcsolatukban és önmagukban is, hogy állandóan az örület határán táncoltak, amit Petula cseppet sem bánt. Ösztönösen tudta, hogy a lányok legfeljebb középvezetőknek jók, és hogy alig vannak igazi vezetői kvalitásaik, ezért könnyű volt őket kételyek között a háttérben tartani. Folyamatosan bálványozták Petulát, ezért megengedte nekik, hogy eltengődjenek a farvizén.

A pozíciójuk véglegessé vált, a szociális helyzetük – akárcsak a jövőjük – pedig annyira összefonódott Petuláéval, hogy a Wendyk nemcsak jogosnak, de egyenesen kötelességüknek érezték a nyomozást a vezérük megmagyarázhatatlan viselkedése után. Petula talán nem bánja, hogy a kómája után jótékonykodni kezdett, de a következményekért nekik kell majd felelniük. Ez pedig felkészületlenül érte őket. Ha valakit le kell dobni a népszerűségi ranglétráról, az biztosan nem egy Wendy lesz.

A lányokat megnyugtatta Darcy buzdító beszéde, és felfedezték benne azokat a tulajdonságokat, amelyek belőlük teljesen hiányoztak. Darcy készen állt az uralkodásra.

Pam és Prue érdeklődéssel figyelte az óvatos násztáncot a Wendyk és Darcy között. Darcy mintha emlékeztette volna őket valakire, persze nem jó értelemben. Pam és Prue még ha nem is tisztelték, de megkedvelték Petulát a Virginia-sztori óta, és cseppet sem örültek, hogy egy új alfanőstény le akarja taszítani a trónról, amikor ennyire sebezhető.

– Ott van! – kiáltotta Wendy Thomas, mintha egy ritka, védett állatot pillantott volna meg szafari közben.

Az élő és holt utasok egyaránt Petulára szegeztek a tekintetüket, amint a lány a sötét sikátorban egy csapat hajléktalan gyerek irányába sétált. Ez már önmagában meglepte a Wendyket, hiszen Petula korábban sosem állt le ismeretlen emberekkel előzetes beharangozás nélkül. Pam és Prue viszont látta, hogy nem volt egyedül; Petulát CoCo vezette.

Petula a földre dobta a halványzöld szemeteszsákot, és elővett egy mérőszalagot, amivel levette az idegenek méreteit, majd megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor egyik vézna, alultáplált lány sem volt nagyobb kettesnél. Ezután újra és újra beletúrt a zsákba, mint a divatdiktátor Mikulás, és különböző ruhadarabokat válogatott ki az értetlen, de hálás gyerekeknek.

– Villámstylist! – sikította Wendy Anderson, és ahogy a műszerfalra támaszkodott, szinte remegett az ijedségtől. Mintha sejtette volna, sőt még félt is volna ettől.

– Nekem is úgy tűnik – értett egyet Wendy Thomas hűledezve.

– Egy egész seregnyi Petulát toboroz – tette hozzá Darcy. A hangjában mintha egy csipetnyi elismerés is lett volna.

– Minket pedig felháborító módon kirúgtak! – hisztizett Wendy Anderson.

A legszörnyűbb félelmeik igazolódtak be ezzel. Petula kedve szerint alakította át ezeket az embereket, akárcsak a Wendyket a kapcsolatuk elején. A kézjegyét hagyta rajtuk, és az új kinézetük olyasmi volt, amire büszkék lehettek. A Wendyk jól ismerték az érzést. Emlékeztek, amikor Petula még nekik tartott villámstyling szeánszokat elsöben; megjelent a házukban, és elmondta, mit vegyenek fel, mit egyenek és mikor beszélhetnek.

Wendy Andersonnak eszébe jutott, hogy kiképzés gyanánt Petula hogyan alázza és törte meg őket, hogy aztán a saját képére formálhassa a két lányt. Szépségipari egyszeregy. Minden utasítását követték, mégis ez lett a vége: a saját műszempilláik előtt készíti el a mesterük a helyetteseiket egy sötét sikátor közepén.

A Wendyk egyszerre éreztek haragot és irigységet. Petula ezekre a szerencsétlenekre pazarolta a tehetségét, amit valójában ők érdemeltek volna. Ráadásul olyan cuccokat pazarolt el rájuk, amik nekik is kellett volna, legalábbis a nagy

részük.

– Az utcai viselet mától teljesen mást fog jelenteni – okoskodott Wendy Thomas, mintha az univerzum születésének lettek volna a szemtanúi.

Petula CoCo tanácsát megfogadva járt el: nemcsak lepasszolta a ruhákat, hanem segített kihozni belőlük a maximumot. Majdnem egy órát töltött a gyerekekkel, hogy mindketten tökéletesen nézzenek ki. Végül fel sem lehetett ismerni a lányokat; hétköznapi hobóból kukás klasszisokká varázsolta őket.

– Ezt senki se fogja elhinni – dadogta Wendy Anderson.

– Erre való – dorombolta Darcy, miközben egy digitális fényképezőgépet húzott elő a táskájából – az éjjellátó funkció.

Darcy kattintgatni kezdett, és jóval több sikerrel járt, mint a Wendyk előző este. Alaposabb volt egy bűnügyi helyszínelőnél, és a kijelzőn minden egyes képet ellenőrzött, hogy a „használatlan” – bárhogymint is értette – felvételektől azonnal meg is szabadulhasson.

A rossz előérzet, amit Pam és Prue tapasztalt Darcyyal kapcsolatban mostanra ordító ténnyé változott át. A lány majd kicsattant az örömtől, ahogy sorra mentette el a fotókat.

– Ezt figyeljétek! – mondta Darcy, és a fényképezőgéppel a két könnyes szemű, de immáron divatos gyerekekre zoomolt, akik szorosan átölelték Petulát.

– Hozzáérnek.

A Wendyk levegőért kapkodtak a gyomorforgató jelenet láttán.

Petula egyenlőként bánt ezekkel a nincstelenekkel, ami a Wendykkel is egy szintre emelte őket. Ez a lefokozás jelentette az utolsó cseppet a pohárban.

– Pedig ti mennyi mindent megtettetek érte – duruzsolta együtt érzően Darcy.

– Mennyi mindent – ismételte Wendy Anderson bizonytalanul, mintha a gyászolás közben zavarták volna meg.

– Aha – helyeselt Wendy Thomas, és ő is lerázta magáról az elkeseredettséget.

– Eljött végre a változások ideje, lányok – jelentette be Darcy, miközben átölelte a Wendyket, ahogy az autó felé sétáltak. – Petula már el is kezdte.

11. fejezet

Számvetés

Láttam a fényt, ahogy felnőttem,
A szerelem meglepte a nincstelent,
És azt hittem, jobb nem is vár,
De mindez csak egy emlék már.

She & Him

Korábbi életek

Sok dolog kísérthet minket, ami nem feltétlenül túlvilági eredetű. Fényképalbumok, szerelmes levelek, és rossz döntések, megszegett ígérek, elvesztett szerelmek vagy az összetört álmok emlékei sokszor jóval tovább maradnak velünk, mint a legfényesebb sikereink. Valójában talán nincs is rémisztőbb annál, ahogy saját magunkat kísértjük.

Scarlet betolta az ósdi kulcsot a lyukba, és addig rángatta, amíg a nehéz ólomüveges faajtót résnyire ki tudta nyitni. A nemrég ismét hadba állított bakancsával támasztotta ki az ajtót, és miután felkapta a táskáját és a többi holmiját, belépett a helyiségbe.

Rémesen melós volt egyedül kinyitni az IdentiTeást szombatonként, de semmiért nem cserélte volna el. Így kihasználhatta a terem akusztikáját anélkül, hogy bárki is zavarta volna. A műszakjai közben gyakran játszott a vendégeknek – amiről mindenki ódákat zengett –, mégis sokkal szívesebben gitározott egyedül. Mielőtt Damen főiskolára kezdett járni, kettesben élvezték ezt az előnyt, és úgy érezték, mintha nem csak a teremben, de a világon sem lenne rajtuk kívül senki.

Scarlet imádta a terem fenséges hangulatát, amit a gyönyörű csillárok és a hatalmas fafaragások keltettek. Elképesztően szép volt, ahogy a tágas helyiséget betöltötte az óriási ólomüveg ablakokon beszűrődő napfény, ami megvilágította az olajfestményeket, a csillogó bársonyhuzatos bokszoikat és a fából készült székeket, és szövevényes árnyékokat vetett a mennyezet bonyolult támpillérjein. A kávézó Scarlet helye volt, egy az egyben tükrözte a stílusát. Úgy érezte, a holt-tanos srácok is ilyennek látták.

A vendégek is imádták; rengetegen jártak ide, hogy különböző zenékre, filmekre vagy ruházati stílusokra hangolódjanak. Bár cseppet sem rajongott érte, Scarletnek óriási hatása volt az iskolán belül és kívül egyaránt, és falkákban követték péntek esténként bármerre is járt. Ebből a szempontból helyi celebnek számított, aki biztos rajongótáborral rendelkezett.

Scarlet a pultra dobta a táskáját, és felkapcsolta a világítást. A csillárok egyesével életre keltek, és a termet százféle, ragyogó kristály fénye töltötte be. A környéken még csak hasonlóról sem hallottak.

Scarlet fellépett a színpadra, és elővette a gitárját, amit mostanában igencsak elhanyagolt, az élete minden fontos eleméhez hasonlóan. Ahogy átemelte a feje fölé a hangszer szegecses bőrpántját, Damenen kezdett gondolkodni. Dühös volt rá, amiért a világ – vagy legalábbis a város – elé tárta a dalát, ugyanakkor örült, hogy elég jónak találta hozzá. Elképesztően romantikus lépés volt tőle, és

bebizonyította, hogy komolyan hitt a sikerében. Viszont Scarlet jobban szerette maga intézni a dolgait.

Lehuppant egy faragott lábú, mélyvörös bársonnyal bevont székre, és lefogott pár akkordot. Csatlakoztatta az iPodját a hangrendszerhez, és kiválasztotta a tökéletes hathúros gyakorlófeladatot. Belekezdett az Agent Orange klasszikus szörfpunk dalába, a *Túl fiatal a halálhoz* címűbe, amit mostanában különösen gyakran hallgatott. Ahogy Scarlet boldogan pengette a húrokat, érezte, hogy a feszültség lassan elhagyja a testét.

Végre bemelegedett, és készen állt valami izgalmasabbra, de egyik saját szerzeményéhez sem volt kedve. Eriké volt a legeredetibb anyag, amit jó ideje hallott, és a demóihoz léptette a lejátszót, hogy ihletet meríthessen belőlük.

Először csak finoman tapogatózott, de az adrenalin hamarosan olyan erővel áradt szét a testében, mintha ő is az erősítőre lett volna kötve. A hangerőt letekerte tízesre, hogy a saját játékát is hallhassa Erik dallamai mellett.

Ahogy kezdett igazán belefeledkezni, és a feszültség a tetőpontjára hágott, hirtelen észrevett egy gitárszólót, amit addig még sosem hallott a dalban. Biztosan egyszerűen nem figyelt fel rá, gondolta magában. Aztán újra felzengett az ismeretlen rész, ezúttal viszont sokkal ... elevenebbnek tűnt.

Scarlet körülnézett, és rájött, hogy egyedül volt a tágas, sötét teremben, és ha valaki más is odabent lett volna, szinte lehetetlen lett volna előle elmenekülni. Az ajtók messzire, a helyiség túlsó végében álltak, az ablakokat pedig nem lehetett kinyitni. Felpattant, és abban a pillanatban, ahogy az ajtó irányába kezdett volna rohanni, valaki előlépett az erősítő mögül.

Scarlet a feje fölé emelte a gitárját, és készen állt, hogy megküzdjön az életéért.

A holt-tanon tett kitérő után Charlotte úgy érezte, folytatnia kell a nosztalgia körutat, és benéz arra a helyre, ahol valójában még sosem járt, mégis örökké a rabja marad: a temetőbe.

Egyenesen a temető jelöletlen parcellái felé vette az irányt, mivel valószínűleg itt helyezték nyugalomra a földi maradványait. Saját

szemmel kellett látnia a megmásíthatatlan igazságot, és hogy valódi, kőbe vésett sírhelye, vagy csak egy központilag elkészített névtáblája van-e.

Végigsétált a sáros környéken, amit csak néhol tarkított egy-egy zöldellő gyomnövény, és a névjegykártya nagyságú névtáblákat olvasgatta a sötét fémplákon. A legtöbb esetben ezek egyszerű jelzőoszlopok voltak, amelyek csupán addig álltak a nyughelyek felett, amíg a sírkövek elkészültek.

Ahogy a sorokat járta, egyetlen névre sem bukkant, csupán számokat talált a táblákon. Érthető volt, hiszen ezen a környéken szinte előfeltétel volt a névtelenség. Egyszerűen nem számított rá, hogy ilyen sokan lesznek – hogy is mondhatná tapintatosan? – azok, akikre nem tartottak igényt. Minél tovább tanulmányozta a feliratokat, annál jobban elkeseredett, míg végül az is az eszébe jutott, hogy a teste talán itt sincs.

Talán egyszerűen elhamvasztottak, gondolta magában Charlotte. Borzasztó látomások rohanták meg, amelyekben először elborították a lángok, majd a sütőből kikapart hamvait lehúzták a vécén, vagy ami még rosszabb, a tengerbe szórták, hogy végül egy kivénhedt hajóskapitány szőrös orrlyukaiban végezze. Gyorsan végiggondolta, hogy az emberi test víztartalma alapján, mennyi párologhatott el belőle, mekkora rész válhatott hamuvá, és annak pontosan hány százaléka ragadhat meg egy ilyen tengeri medve taknyos orrüregében, hogy az idők végezetéig a bacilusokkal játsszanak papás-mamást.

Már majdnem teljesen elcsüggedt, amikor az utolsó sorhoz érkezett. Persze, itt sem találta a testét. Ahogy arra a következtetésre jutott, miszerint még a névtelenséghez sem tett eleget az életben, a környék egyetlen fájának árnyékában álló kút mellett találta magát. Ideális hely, hogy egy lélek megpihenjen. Lassan felemelte a fejét, hogy végigmérje az előtte álló aprólékos szobrot, de váratlanul a saját arca köszönt vissza rá.

– Ez én vagyok – suttogta elmerengve Charlotte. – Azt hiszem.

Nem lehetett teljesen biztos benne, mivel a szobor annyira idealizált és tökéletes volt, hogy – a végzős év előtti átalakítást is figyelembe véve – alig hasonlított a lányhoz, akire Charlotte emlékezett.

Lélegzetelállító, gondolta, még ha nem is volt már lélegzete, ami elakadhatott volna.

Újra és újra elolvasta a nevét, és az ujjait végigfuttatta a kőbe vésett betűkön. A nyaka körül pompázó illatos rózsák élettellivé és gyönyörűvé varázsolták, és arról is meggyőzték Charlotte-ot, hogy nemcsak emlékeztek rá, de hiányolták is.

– Scarlet – mondta Charlotte. Biztosan tudta, ki állt a hatalmas, elképesztően szép ajándék mögött.

Ez is emlékeztette a lányt, hogy a kapcsolatuk végleges és időtlen. Közel állt hozzá, közelebb, mint egy barát, vagy akár egy családtag. Nehéz volt meghatározni, hol végződött az egyikük, és hol kezdődött a másik.

Charlotte lekuporodott a földre, épp úgy, ahogy alatta a teste is feküdt, és tekintetét a gyönyörű emlékműre és az égre emelte. Alulról még nagyobbnak tűnt a szobor, ami egyszerre volt jó és rossz is. Az orrát tapogatta, hogy ellenőrizze, valóban akkora-e, mint ahogy ebből a szögből a faragott képmásán látszik. Úgy tűnik, nemcsak a rossz szokásoktól, de a testképzavartól is nehéz megszabadulni.

Ez a legfurább az egészben, gondolta Charlotte, miközben a hüvelyk- és mutatóujjaival megpróbálta lemérni a távolságot az arca és az orra vége között. Nem számít, mennyit fejlődik, a siker mindig törekeny, és ijesztően könnyű visszazuhanni a kiindulási helyzetbe. Talán ezért nem tudott tiszta szívből örülni a visszatérésnek. Hawthorne-ban embernek érezte magát, akire a múlt fájdalmai leselkednek, és így sokkal kevésbé uralkodhat a szíven és a lelkén.

A szobor árnyékot vetett Charlotte-ra a lenyugvó nap fényében, és a lány érezte, ahogy visszatér a világ nyomása, és érzelmi, pszichológiai és lelki teherként nehezedik a vállára. Mindent megtett, hogy ellenálljon. Azt gondolta, ha létezik hely, ahol békére lelhet, ez az.

Nyugalommal töltötte el, hogy a saját sírhelye fölött pihenhet meg. Lehunyta a szemét, és az élete nem volt több egy távoli emléknél. Az ürességben lebegett, és elgondolkodott. Se aggály, se kétely. Pusztaszellem volt, az ég és a föld egy darabja, legalábbis mielőtt visszatért volna Hawthorne-ba. Most viszont visszataszították a létezésbe, és

újra meg kellett felelnie, még ha csak saját magának is. Körülnézett, és látta, hogy senki sem figyeli; senki, aki még életben lett volna.

Charlotte a rózsákra pillantott, és láthatatlan ujjával addig simogatta a bársonyos szirmokat, amíg azok el nem szakadtak a szártól. Először csak egy pár hullott le, de hamarosan szinte záporoztak a vörös pelyhek Charlotte-ra, és úgy lepték el a haját, arcát, mint a cukormáz a mézeskalács figurát. Karját-lábát a virágzuhatagba tartotta, és csodálkozva figyelte, ahogy a szirmok – saját túlvilági akaratából, vagy az elektromágnesesség miatt – rátapadtak.

– Még itt vagyok – suttozta örömmel.

Ahogy az utolsó virágszirmok is lehulltak a koszorúról, Charlotte észrevett egy ócska műanyag tasakot, ami mostanáig a dísz mögött lapult. Feltápázkodott, majd a csomag után nyúlt, és sietve kinyitotta a zacskót. Döbbenet vette tudomásul, hogy a benne rejlő borítékon az ő neve áll, amit ugyanazzal a kusza kézírással írtak fel, mint a dalszöveget Damen falára. A borítékban egy összehajtogatott papírlap várt rá.

Lassan és óvatosan hajtogatta szét a lapot. Ahogy a levél egyre szélesebbre és hosszabbra nőtt a markában, Charlotte arra számított, hogy a nedves lapról szavak és érzelmek áradata fog az ölébe ömleni. De minden egyes hajtással csak gyűrődések és üres felület bukkant elő, amitől a lány csak még idegesebb lett. Végül, amikor teljesen széthajtogatta a papírlapot, három apró, alig észrevehető szót látott az egyik alsó sarokban.

„Ki vagyok én?”

Nála hagyták, de valójában nem neki szánták, gondolta magában Charlotte.

Az ő számára az efféle lélekölő bizonytalanság nem számított újdonságnak, Scarletnek viszont ismeretlen terep volt. Scarlet tanácstalansága saját magával, a múltjával, a jövőjével és Damennel kapcsolatban mind ott volt ebben a három szóban. Charlotte megérzése a fényképpel kapcsolatban helyesnek bizonyult.

Scarletnek Charlotte nélkül szó szerint senkije sem maradt, akivel beszélhetett volna; talán ezért fajult odáig a helyzet, hogy a sírkövére aggatott leveleket. Scarlet egyébként is annyira tartotta hasznosnak a pszichiátereket, mintha egy kőfalhoz beszélt volna, ezért jobbnak

látta, ha egy olyan kődarabban bízik, amibe a barátnője arcát faragták. Charlotte hízelgőnek találta a gesztust, de ettől függetlenül nyugtalanította is.

Charlotte azért jött ide, hogy megkeresse a nyughelyét, de valami teljesen mást talált. A küldetése kezdett körvonalazódni előtte, egy problémát leszámítva: ha Scarletnek kellene segítenie, akkor miért nem mellé osztották be?

Gyengéd búcsúcsókot nyomott gránitmása arcára, és elindult megkeresni Scarletet.

Charlotte a Hawthorne-kastély felé közeledett, ami pompásabb és ragyogóbb volt, mint amilyennek valaha látta. Mielőtt belépett volna a földszinti kávézóba, érezte, ahogy az izgatottságtól megremeg a lába. Saját védelmében mélyen eltemette magában, mennyire hiányzott neki Scarlet. Most viszont, hogy kilépett a túlvilág oltalmából – még ha csak egy rövid időre is -, ismét szabadon örülhetett, hogy találkozik a legkedvesebb barátjával, a lelki társával. Charlotte-nak még sosem volt ennyire szüksége Scarletre, és ha Scarlet nem látná vagy érezné a közelségét, az mindent tönkretenne. Az ajtóhoz lépett, és megállt. Sok mindenre volt kíváncsi, köztük arra is, hogy Scarlet vajon milyen ruhát fog viselni. Milyen sekélyes!, gondolta magában. Charlotte izgatottan bekukkantott az ajtó üvegbetétjein, és a meglepetéstől leesett az álla. Scarlet a gitárját a feje fölött lengette, és arra készült, hogy lesújtson vele Erikre. Persze, nem sok kárt tehetett volna benne, hiszen a fiú már halott volt. Ezért Charlotte számára a legnagyobb sokkot az jelentette, hogy együtt látta a legjobb barátnőjét a pasijával. A tény, hogy Scarlet látta Eriket, csak tovább rontott a helyzeten.

– Hé, óvatosan azzal a fejszével, Scarlet! – nevetett Erik, és az arca elé emelte a karjait, mintha halálra lett volna rémülve. – Még a végén kinyírsz valakit.

– Inkább neked kellene vigyáznod – válaszolta Scarlet. – Én elég jól bánok ezzel.

– Hát persze – dicsérte Erik a gitárjátékát és a kardforgatását egyszerre. – Mintha azt mondtad volna, hogy csak egy kicsit szoktál gitározni.

Mindketten mosolyogtak. Scarletet lenyűgözte, hogy a fiú mindvégig nyugodt maradt, sőt még sikerült bókolnia is közben. De pár dolgot szeretett volna tisztázni, mint például, hogy hogyan jutott be egyáltalán a terembe.

– Hol jöttél be? – kérdezte. – Még kulccsal is nehéz kinyitni azt az ajtót.

– Megvannak a módszereim – ködösített Erik.

Scarlet nem is kételkedett benne.

A lány fejében hirtelen ezernyi börtönjelenet elevenedett meg, amelyekben kivénhedt bűnözőzsenik tanították ki Eriket a záruk feltörésére. Végére is egyáltalán nem ismerte a fiút. Lehet, hogy holdkóros, és a penge gitárszólói mellett a valódi pengékkel is jól bánik. Most gyilkosságokról szóló riportok jelentek meg a lelki szemei előtt, és körülötte minden lelassult a vadul kalapáló szívét leszámítva.

– Nem félsz tőlem, igaz? – kérdezte Erik.

Scarlet felhúzta a szemöldökét, de se aggodalmat, se nyugalmat nem mutatott.

– Nyugi! – mondta a fiú, ahogy megérezte benne a feszültséget. – A mosdó ablakán másztam be. Azt mondtad, itt leszel, és nem akartam az esőben ácsorogni.

– Azt mondtam, itt várlak, ha kinyitott a kávézó – javította ki Scarlet, és gondolatban feljegyezte magának, hogy legközelebb ellenőrizze a spalettákat.

– Szerettem volna kipróbálni a hangrendszert az üres teremben – magyarázkodott Erik. – Csak így lehet igazából bemérni egy terem akusztikáját.

Scarlet teljesen egyetértett vele, hiszen legszívesebben egyedül gitározott a kávézóban. Mintha Erik a gondolataiban olvasott volna. Úgy tűnt, mindenre van válasza, szóval vagy látnok volt, vagy zenemániás sorozatgyilkos, vagy ... egyszerűen igazat mondott.

– Hát, kár volna kihagyni egy ilyen lehetőséget – mondta Scarlet, miközben átemelte a gitár vállpántját a feje fölé. – Megtanítod nekem a dalt?

– Asszem – válaszolta Erik, és elkezdte az első akkordokat játszani, Scarlet pedig az ujjait figyelte, és lassan becsatlakozott.

Hamarosan mindketten vadul pengettek, felváltva játszottak szólókat, és hangosan üvöltötték a szöveget. Teljesen belefeledkeztek a zenébe és a pillanatba.

Charlotte el sem hitte, hogy Scarlet az ő fiújával gitározgat. Laza volt, mint mindig, a leggingsében és a pólóruhájában. A haját hosszabban hordta, és a szuperegyenes tincsei a dal minden egyes hangjára a levegőbe ugrottak. Erik a lány mellett bólogatott a ritmusra szegecses bőrnadrágjában és magas szárú, piros tornacipőjében. Charlotte a tökéletes párost látta bennük – egy érett, gitározó punkduót.

Megpróbálta magát visszafogni, de képtelen volt a bizonytalanságát kordában tartani. Szinte összeroppant attól, hogy együtt látta őket, miközben nevetve szórakoznak. Eredetiek és hamisítatlanok voltak külön-külön is, de annyira összetartoztak, mint két egyedi dobverő.

Ahogy az utolsó pár hang is elhagyta az erősítőt, Scarlet felnézett az órára, és észrevette, hogy hamarosan ki kell nyitnia a kávézót. Az arcukat nézve egyértelmű volt, hogy mindketten csodálatosan érezték magukat; nem volt szükséges kimondani.

– Ezt valamikor meg kell ismételniük – mondta Erik félig viccelődve.

– Szuper! – válaszolta Scarlet énekelve. – Mi lenne, ha nyitvatartási időben is játszanál?

– Veled? – kérdezett vissza Erik.

– Talán – kacérkodott Scarlet.

A flörtölés hallatán Charlotte úgy elkezdett émelyegni, mintha akkor tudta volna meg, hogy egy gyógyíthatatlan, halálos betegségben szenved, amely leszárítja a húst a csontjairól. Ha lett volna az arcának színe, akkor biztosan falfehérre változott volna. És aztán Erik száját olyan szavak hagyták el, amik végérvényesen az érzelmi szakadékba lökték Charlotte-t.

– Király! Randi ugyanitt.

12. fejezet

Belső égés

Ki fog téged kivenni a fejemből,
Hogy ne aggassz tovább már?
Rég mások szívét lopnám,
Ha az enyémet visszaadnád.

Kirsty MacColl

Bölcs-ő

A bölcsességet túlértékelik. A sietség és a szertelenség ellentétéként állítólag vele juthatunk el a kiegyensúlyozottsághoz, a helyes és igaz úthoz. Türelmetlenség és az ösztöneink nélkül viszont semmi szükségünk nem lenne rá, és valójában csak úgy érhetjük el, ha rossz döntéseket hozunk. Tehát, ha egyszer szeretnénk bölcsek lenni, ahhoz az egész életünket az ostobaságnak kell szentelnünk.

– Látom, keményen dolgoztál azért, hogy mindenki előtt megalázd magad – mondta Petula Wendy Andersonnak, amikor a lány egy retró punkpólóban lépett ki az iskola folyosójára.

Amikor közelebbről is megvizsgálta, Petula rájött, hogy a pólót Scarlet dobta ki, ő pedig továbbadta valakinek az utcán. Petula összerezett. Érezte, hogy a Wendy lesznek az ő lakkozott körmű hóhérai.

– Tetszik az új, vagyis a régi pólóm? – kérdezte Wendy Anderson, és mélyen Petula szemébe nézett, ami igencsak ritkának számított nála.

– Mindent tudunk – tette hozzá Wendy Thomas. – Nemsokára mindenki tudni fogja, hová süllyedtél.

– Veletek lógok már évek óta, és nem hiszem, hogy lehetne ennél lejjebb süllyedni – vetette oda Petula.

A Wendyk megpróbálták lerázni magukról a sértést, de Petula verbális arzenálja ellen nem volt fegyverük.

– Ha elkezdtek rólam hazugságokat terjeszteni, én csak az igazságot fogom elárulni rólatok.

Petula jól tudta, hogy a Wendyket könnyen ki lehetett zökkenteni, hogy azonnal bedőlnek a fordított pszichológiának, és hogy minél határozottabban vág vissza, ők annál gyorsabban futamodnak meg – valószínűleg még egymásnak is fordulnak.

– Milyen igazságot? – kérdezte Wendy Thomas gyanakvóan.

– Van egy pár – válaszolta Petula, aki valójában semmit sem tudott, de bízott benne, hogy a Wendyk egymásra fognak gyanakodni. – Nagy kár, hogy ilyen magas az IQ-m, és nem tudom igazán élvezni a társaságotokat – mondta Petula, és a hatás kedvéért magasra emelte az orrát.

A Wendyk most komolyan megsértődtek, hiszen Petula régebben nem is hitt az ilyen skálákban. Mindig azt vallotta, az intelligencia egyetlen mércéje az életben elért eredmények. Ezért a Wendyket is arra nevelte, hogy használják ki a testi adottságaikat figyelemfelkeltésre, ezen keresztül pedig a lehető legjobb osztályzatok megszerzésére. Petula ezt tartotta igazi tehetségnek.

– Már megbocsáss! – szólt közbe Wendy Thomas. – Az efféle általánosító mérések a szakemberek szerint nem adhatnak pontos képet egy személy intelligenciájáról.

Wendy bemagolt tudásmorzsája kivételesen releváns, gondolta Petula. Jó tanára volt a lánynak. Túl jó.

– És egyébként is tette hozzá Wendy Anderson -, ahhoz elég okosak vagyunk, hogy felismerjünk egy leendő csövest.

Wendy kifeszítette a pólóját, hogy Petula minden részletet tisztán láthasson.

– Ez minden? – kérdezte Petula. – Mi?

– Nálam más is akad – szólalt meg egy hang a lány háta mögött.

Petula hátrafordult, és Darcyval találta magát szemben, aki vigyorogva játszadozott a fényképezőgépe gombjaival. Petula szóltanul bámulta, ahogy a lány megkerülte őt, és a Wendyk élére állt.

– Ez meg mi? kérdezte Petula csípőre tette kézzel. – Toborzás?

Ha az volt, még Petulának is el kellett ismernie, hogy a Wendyk jó munkát végeztek. Darcy sokban hasonlított Petulára, és minden olyan tulajdonsággal is rendelkezett, ami megvolt a csatlósáiban, egyet leszámítva: nem volt szolgálalkú. Petulát lenyűgözte, hogy ezt meg merték lépni ellene.

– Nem válthatsz le minket – csacsogta Wendy Anderson, és közben úgy mutatott Darcyra, mint ahogy egy vetélkedő háziasszonya a nyeremény hűtőszekrényt mutatja be. – Mi cseréltünk le téged!

– Hogy mit teszek, és mit nem – válaszolta Petula óvatosan -, az egyedül rám tartozik.

– Nem azt mondtam, hogy hűtlen vagy – duzzogott Wendy Thomas.

– Még csak nem is jársz senkivel – gúnyolódott Wendy Anderson. – Ezt mindenki tudja.

Petula csodálkozva bámult rájuk.

– Egyáltalán nem csak rád tartozik – szólt közbe Darcy, hogy a Wendyk védelmére keljen. – Nekik is felelniük kell a tetteidért.

A körülöttük összesereglett diákokból ítélve, akik kíváncsian és megvetően néztek Petulára, Darcy nem járhatott távol az igazságtól. Petula az eddig ismeretlen helyzet ellenére megtartotta a büszkeségét, és a jól bevált „kit érdekel?” stratégiát alkalmazta.

– Pereljetek be, ha akartok, ribik! – sziszegte Petula, és félrelökte őket az útból, ahogy távozott.

– Nem is rossz ötlet – mondta Darcy csüggedten álló csatlósainak.

Damen látni szeretne volna Scarletet, de mivel már későre járt, úgy döntött, a romantikus lovagot játszva meglepi. Ahogy a házhoz ért, Charlotte is feltűnt mögötte, aki még mindig Scarlet és Erik közös zenélgetése miatt fortyogott. Damen az ablakon keresztül látta, hogy a lány szokás szerint az ágyán fekszik, miközben zenét hallgat, és egy könyvet lapozgat. A hifi annyira hangosan szólt, hogy Scarlet észre sem vette, hogy Damen és Charlotte feje is feltűnt az ablakában.

A fiú egy darabig csak állt és figyelt, és Charlotte biztosan tudta, hogy igazi, őszinte szerelmet érez Scarlet iránt. Epekedve várta, hogy egyszer őt is így nézze és szeresse valaki, és abban bízott, hogy Erikkel talán eljuthat erre a még ismeretlen vidékre. Az, hogy mindenki közül éppen Scarlet lett az egyetlen lehetséges akadály, több volt, mint fura.

Damen bekopogott az ablaküvegen, de Scarlet semmit sem hallott belőle a harsogó zene miatt. A fiú nem szeretett volna nagy zajt csapni, nehogy felébressze Petulát vagy az édesanyjukat, ezért időtlenül ácsorgott odakint, amíg a számnak vége nem lett. Ahogy a dal elhalkult, ismét kopogott, és Scarlet végül észrevette. Furcsa, szinte szomorú helyzet, gondolta Charlotte. A lány zavarban érezte magát ahhoz, hogy végignézze, de túlságosan kíváncsi volt, hogy csak úgy elmenjen.

– Ki van ott? – kérdezte Scarlet, és becsapta a könyvét, ahogy felpattant az ágyáról.

Damen csak mosolygott. Nem tudhatta, hogy ő már a második fiú volt, aki aznap meglepte Scarletet, és a fogadtatása ezért nem sikerült túlságosan szívélyesre.

– Rohadtul megijesztettél – mondta a lány. – Miért nem szóltál, hogy ájtjössz?

– Meg akartalak lepni.

– Egy infarktussal?

Nem jutott eszébe, hogy a meglepetései nem igazán szoktak beválni?

– gondolta Scarlet.

– Csak látni akartalak – válaszolta Damen.

– Gyere be, mielőtt még az anyám észrevesz, és kitép belőled valami belsőséget, amiről addig még nem is tudtad, hogy létezik.

Damen bemászott az ablakon, és végigmérte a lányt.

– Máris halloween volna? – viccelődött.

– Micsoda?

– A felsőd – mondta Damen Scarlet pólójára célozva.

– Furcsa, régebben tetszett – vetette oda Scarlet.

Charlotte tudta, hová tart ez a beszélgetés, legalábbis azt hitte, az okában viszont teljesen biztos volt.

Scarlet az egyik régi pólóját viselte a Plasmaticstől, de az ujjait és a tetejét is levágta, és úgy alakította át, hogy a ruhát a mellkasától a háta közepéig egyetlen keresztirányú pánt tartotta. A régi énje a túlélésért harcolt, és nyeresre állt.

– Mi ütött beléd? – kérdezte Damen, akit sokkolt Scarlet gúnyolódása.

– Csak te – válaszolta Scarlet egy vírushoz hasonlítva a barátját.

– Félreérted – magyarázkodott Damen. – Kizárólag azért mondtam, mert már egy ideje nem hordtál ilyen pólókat, és gondoltam, nem véletlenül szedted elő.

– Igen, valóban megvan rá az okom – morogta Scarlet, és dühében az ajkát harapdálta.

Mintha Scarlet ki akarta volna erőszakolni a fiúból a mondatokat, hogy ő is kiönthesse a szívét. Úgy tűnt, egy olyan veszekedést próbált visszajátszani, amit fejben már végigvitt és meg is nyert. Charlotte azt kívánta, bárcsak segíthetne rajta. Teljesen ... tanácstalannak érezte magát.

– Bocs, nem tudtam, hogy ez a leskelődőhely már foglalt – szólalt meg egy hang a sötétben.

Erik volt az. Kibújt a fatörzs mögül, és Charlotte-hoz sétált.

– Kezdtelek hiányolni – mondta Charlotte egyszerre kíváncsian és dorgálva.

– Szóval ezzel töltöd az éjszakáidat?

– Valójában nem; vele szoktam lenni – válaszolta a lány Damenre célozva. – Te viszont egyértelműen ezt szoktad csinálni.

– Miért csinálod most ezt? – kérdezte Erik. – Tényleg egy élő lányra vagy féltékeny?

- Nem – felelte Charlotte, de nem hangzott túlságosan meggyőzően. A fiú beismerése valójában tovább rontott a helyzeten, és Charlotte úgy érezte, a tény, hogy Erik visszakérdezett, bizonyította, hogy valamit titkol előle. Tisztában volt vele, hogy semmi sem lehetett kettejük között, de még az is bántotta – talán mindennél jobban -, hogy Erik egyáltalán érez valamit Scarlet iránt.
- Hagyjuk már, ez örültség – hessegette el a gondolatot Erik. – Különben is, én nem haltam meg miatta, ahogy te tetted a fiúért. Ezt azért ne felejtsd el!
- Úgy mondod, mintha teljesen ... – dadogta Charlotte.
- Igaz volna? – fejezte be a gondolatot Erik.

13. fejezet

Az idejétmúlt lány
Ha megfeledkezel magadról
elveszíted a közönséged.

Noel Coward

Felsőbbrendűségi komplexus

A rossz hír mindig jól jön. Kevés dolog tölt el bennünket akkora örömmel, mint egy olyan ember bukása, akit ki nem állhatunk, vagy egy olyané, akit szeretünk, sőt még egy teljesen ismeretlen emberé is. Olyan mohón vetjük rá magunkat, mint egy bulvárlap címlapsztoriájára, egy híresség smink nélküli fotójára, vagy egy érdekes helyi pletykára. Semmi sem kelendőbb a kudarcnál.

Petula óvatosan közelített a szekrényéhez, ahogy meglátta a kikandikáló gyanús, rózsaszín borítékot. Ahogy mostanában alakulnak a dolgok, akár levélbomba is lehet, gondolta magában. Lassan kinyújtotta a kezét, fürgén előkapta a borítékot, és manikűrözött ujjaival finoman felnyitotta. A küldemény nem robbant fel, Petula feje viszont csaknem szétpukkant, miközben a lila és rózsaszín papírlapot olvasta. Egy alsó tagozatos kislány kézírásával írt meghívó volt.

HIVATALOSAN BEIDÉZÜNK

PETULA KENSINGTON TÁRGYALÁSI BULIJÁRA.

MA

DÉLUTÁN 4:00

HAWTHORNE GIMNÁZIUM, TORNATEREM.

HELYFOGLALÁS SMS-BEN WENDY ANDERSONON,
ILLETVE WENDY THOMASON KERESZTÜL

Petula örjögött. Kinek képzelték magukat ezek a makettek, hogy megkérdőjelezzék a népszerűségét? Honnan veszik a bátorságot, töprengett Petula, hiszen egyedül neki lett volna ilyesmihez hatalma. Felkapta a holmiját, és harcra készen a tornaterem irányába sietett.

A Hawthorne Gimnázium különösen csendes volt az utolsó óra után. Az iskolabuszok üresen álltak, a parkoló pedig tele volt autókkal. Se üvöltő rádiók, se káromkodó diákok. Semmi. Mindenki a tornateremben nyüzsgött, ahol néhány héten belül megrendezik a várva várt végzősök bálját; ma viszont egy teljesen másfajta eseménynek adott otthont.

A Hawthorne társasági életének legfényesebb csillagai töltötték meg a termet, és mindannyian kíváncsiak voltak a jelenlegi népszerűségi vezetőjük győzelmére vagy bukására. A diákok teljesen megtöltötték a lelátókat, kivéve a legalsó sort, amit egy szalaggal kerítettek el a látogatók elől. Csendben ültek és vártak ... valamire.

Lassan, de biztosan, az esemény elkezdődött. Minden szem a Wendykre és Darcyra szegeződött, ahogy látványosan beléptek a lengőajtón. Mindhárman úgy néztek ki, mintha egy tévés bírósági

show ügyészei lettek volna: szinte egyforma, sötétkék hajszálcsíkos kosztümöt, alatta pedig a nemrég megkaparintott bandapólókat viseltek magas sarkú cipővel, aktatáskával, és üveglencsés, fekete, vastag keretes szemüveggel, a hajuk pedig komoly, szoros kontyba volt összefogva.

Az egyik üres asztal mögött foglaltak helyet, és a nézőknek nem kellett sokat találgatniuk, kire várt az egyetlen szék a másik csupasz asztal mögött.

Pam és Prue követték őket, akiket azonnal magával ragadott a helyiség hangulata.

– Mintha cserbenhagyásos gázolásra készülnének – mondta Prue.

– Te már csak tudod – gúnyolódott Pam.

Elhelyezkedtek, és a tömeggel együtt várakoztak.

Miután végiglapozta a papírjait – bár valójában egyikbe sem olvasott bele rendesen –, Wendy Anderson a lelátóhoz lépett, hogy önkénteseket toborozzon az esküdtszékbe. Mivel rengetegen fogadták el a meghívójukat a tárgyalásra, a Wendyk bíztak benne, hogy sikerül az egész sort tizenegyedikes pomponlányokkal feltölteni, akik közvetlen előnyökhöz juthattak az új vezetőség jóindulatával és támogatásával. Ahogy gondolták, bőven akadtak vállalkozók, akiknek a döntésében biztosak lehettek. Az esküdtszék felállítása után mindenki türelmetlenül várta a tárgyalás kezdetét, és Petula nem is okozott nekik csalódást.

Az ajtók lassan kitarultak, és a nézősereg elhallgatott. Pár lépés után Petula megtorpant, hogy végigmérje a szédületes tömeget, akik a terem másik végében várták. Sosem volt még ennyire egyedül, és a közönség nagy része nem is látta még egymagában. Ahol máskor a Wendyk álltak, most csak az árnyéka húzódott. Még CoCo sem támogathatta, mivel éppen a következő belvárosi segélyakciójukra válogatta a ruhákat. Szó szerint senki sem állt az ő oldalán.

Petula a nézőtérrel és a Wendykkel és Darcyval szemben elhelyezett szék felé vette az irányt. Nem adta meg az ellenfeleinek az örömet, hogy a szemükbe nézzen – helyettük a lelátón várakozó seregnyi diákra fordította a tekintetét. Petula valószínűleg hasonló emberekből válogatta volna a saját tiszteletére rendezett ünnepség résztvevőit is: Hawthorne kisvárosi kínálatához mérten a diákok legjava jelent meg,

akik közül mindenki örömmel taposott volna át a másikon a népszerűségért folytatott harcban. Legalább egy dolgot sikerült a Wendyk fejébe vernie, gondolta Petula.

Az asztalhoz lépett, és egy teljesen ismeretlen érzés kerítette hatalmába. Hirtelen kívülről látta saját magát. Érezte a testén az osztálytársai tekintetét, ahogy atomjaira cincálják. Egy kevésbé magabiztos ember talán elismerte volna magának, hogy kezd pánikba esni, Petula számára viszont újdonságnak hatott a félelem, ezért zaklatottságát a nemrég lenyelt Chitosan méregtelenítő tablettának tulajdonította.

Ahogy Petula helyet foglalt, Darcy felállt a székéből, és az egyik cipője sarkával csapott az asztalra, hogy rendet teremtsen a teremben.

– A Petula Kensington kontra Hawthorne Gimnázium Elit Diáksága per tárgyalását ezennel megnyitom – jelentette be Darcy.

Bár mindenki tudta, hogy egyszerűen meg akarták buktatni Petulát, a Wendyk mégis úgy állították be a tárgyalást, mintha a diákok érdeke lett volna. Egységben az erő, gondolták, és így az indítékaik sem tűnnek annyira személyesnek és önzőnek. Petula undorodva forgatta a szemeit, majd megpróbálta a lányokat a pusztá tekintetével megölni. Legnagyobb meglepetésére a Wendyk meg sem rezzenek. Tényleg komolyan gondolták.

– Jogod van csendben maradni – tanácsolta Wendy Anderson, aki egy letartóztatással keverte össze a tárgyalást.

– Ismerem a jogaimat – válaszolta Petula. – Haladjunk!

– Azért kellett ma itt megjelenned, mert szándékosan tönkre akartad tenni a Wendyk kemény munkával kiharcolt jó hírét. Mindenfajta alávaló senkiházaival és vesztessel kerültél kapcsolatba – kezdte Darcy. – Ezenfelül meg akartad fosztani őket a jogos örökségüktől azáltal, hogy az imént említett söpredéket helyezted a helyükre a Hawthorne Gimnázium társadalmi ranglétráján.

Petula rákényszerítette magát, hogy végighallgassa a vádakat. Úgy gondolta, fogalmuk sem lehet róla, mit szokott valójában a belvárosban csinálni. Nem csoda, hiszen neki sem volt sokkal több. Arra jutott, nem szabad sokat beszélnie, de muszáj ellenállnia.

Pam és Prue is figyelmesen fülelt, hátha észrevesznek valamit, amiből rájönnek, mit is kellene tenniük. Minél tovább figyeltek,

annál kevésbé bíztak Darcyban. A Wendyk kétségkívül sekélyesek és önzők voltak, Darcyból viszont sugárzott a gonoszság. A lány tiszta szívből élvezte Petula kínzását, pedig még csak nem is ismerte.

– Elismered? – kérdezte Darcy.

– Ártatlan vagyok – válaszolta Petula dölyfösen.

– Tiltakozom! – sikította Wendy Anderson, és úgy toporzékolt, mint egy elkényeztetett csecsemő.

– Na persze! – tette hozzá Wendy Thomas, aki nem volt teljesen biztos az ártatlanság fogalmában.

– Bizonyítsátok be! – mondta Petula fölényesen. – De ajánlom, hogy a húgom kidobott pólójánál jobbat mutassatok.

Darcy nem is habozott. Előkereste a fényképezőgépén és a mobilján a képeket meg a videókat, és egyesével elküldte őket a címlistáján található embereknek – vagyis a teremben ülő összes diáknak. Petulának eszébe jutott, hogy tiltakozik a képek ellen, hiszen ezzel a személyiségi jogait sértették, de aztán rájött, hogy ilyesmivel valószínűleg nem fordulhatna bírósághoz.

– Ezek – magyarázta Darcy a közönségnek – a belvárosban készültek az előző este folyamán.

Ahogy a fotók megérkeztek a diákok telefonjaira, mindenkinek leesett az álla, és meglepett sóhajok töltötték be a termet. Mindenki láthatta, ahogy Petula figyelmet fordít néhány hálálkodó otthontalanra, akik elé egy rakás tervezői ruhát halmozott. Furamód egyedül Petula mosolygott a helyiségben; a nyugalma a fényképeknél is hitelesebben bizonyította, mennyire büszkén vállalta a tetteit. Nem tudta visszafogni magát.

– Minden kép magáért beszél – mondta Darcy vigyorogva. Biztos volt benne, hogy az esküdtszék az övé.

– A hazug embert pedig hamarabb utoléri, mint a sánta kutyát – válaszolta Petula csendesen. – Vagy mondjak inkább szukát?

– Tiltakozom! – ellenkezett Wendy Thomas. – Ez pusztá szóbeszéd.

Petulát mulattatta, hogy Wendy, aki leckéket tudott volna adni pletykálkodásból, a szóbeszéd kifejezést használta Darcy védelmében. Minden azt bizonyította, hogy a tárgyalást kizárólag a látszat kedvéért rendezték meg. Semmivel sem változtathatja meg a kimenetelét. Az ítélet adott volt.

Mindezek ellenére, valamiért megnyugtatta, hogy kiközösítették.

– A vád visszavonul – kiáltotta Darcy.

– Te jössz! – sziszegte Wendy Anderson, és Petulára mutatott.

Petula nem válaszolt semmit, hanem szinte együtt érzően nézett a tömegre. Láta, hogy ők is döntöttek már. Nem arról volt szó, hogy különösen kegyetlen vagy fukar gyerekek lettek volna – egyszerűen megvolt a szerepük, amit az iskolában és a városban játszaniuk kellett.

Számukra annyit jelentett a nélkülözők támogatása, hogy semmitmondó adománygyűjtéseket, süteményvásárokat, maratoni táncversenyeket és csókpárbajokat szerveztek, amik általában egy fillért sem hoztak nincsteleneknek. Ezeknek egyedül figyelemfelkeltő funkciójuk volt: nem enyhítettek a szenvedésen, de mindenkinek a tudtára hozták, hogy ők igenis foglalkoznak a problémával – biztos távolságból.

Petula azzal követett el bűnt, hogy szó szerint és átvitt értelemben egyaránt bemocskolta a kezét. Az ő segítsége különleges és személyre szóló volt. Bárki meg tud szervezni egy ruhagyűjtést, gondolta magában Petula. Az adományainak nemcsak az volt a funkciója, hogy megvédje az embereket az időjárás viszontagságaitól, hanem hogy egy kis színt és büszkeséget is visszacsempésszen az életükbe.

Petula rendíthetetlenül hitt a felsőbbrendűségében és a veleszületett, kivételes adottságaiban is. Feltétel nélkül imádta magát, amit az őt körülvevőkben szinte sohasem tapasztalt. Elképesztő hatalmat adott ez neki a társai felett, kiváltképp a Wendyk esetében. Most viszont, amikor végre meg akarta volna osztani azokkal, akiknek a legnagyobb szükségük volt rá, ez okozza a vesztét. Miközben arra várt, hogy a bárd – vagyis a túsarok – lesújtson, kezdte az egészet megbánni.

Ahogy Petula odabent tépelődött, Scarlet véletlenül éppen a tornaterem ajtaja előtt suhant el a parkolóba menet. Egy pillanatra bekukkantott, hogy nevéssen egy jót a diáktanács ülésén, de amit látott, az egy cseppet sem volt vicces. Először úgy tűnt, mintha Petula egy „Hogyan öltözködjünk a testalkatunknak megfelelően?” tanfolyamot tartana a bálra, a hangulat viszont túlságosan komor volt

ehhez. Scarlet körbenézett a teremben, és meglátta a Wendyket a kidobott pólóiban, Darcy pedig profi ügyvédként pózolt. Scarlet a kóma óta nem látta a nővérét ennyire kiszolgáltatottnak.

– Mi az ördög?! – szisszent fel Scarlet, majd elbújt az ajtó mögé, és tovább hallgatózott.

Pár pillanatnyi csend után mindenki meggyőződhetett róla, hogy Petula nem fog a saját védelmében felszólalni.

– Nincs mit mondanod? – kérdezte Darcy.

Darcy a tömeghez fordult, hogy egy utolsó, megsemmisítő csapást mérjen Petulára.

– És nektek, srácok? – folytatta a lány, a csöcseléket hergelve. – Ti mit szölgtek hozzá?

A nézők egyértelműen Petula tudtára hozták, mennyire csalódtak benne, ahogy szitkok sokszínű áradatát zúdították a lány nyakába. Senki sem emlékezett már a Hazatérő bála.

– Nélkülünk senki vagy! – kiáltotta egy hang odafentről. – Egy ostoba szőke márkás ruhákban! – ordította egy lány.

– Pont te beszélsz? – jegyezte meg CoCo a bekiabáló láttán, ahogy belépett a káoszba.

Pam fütytyentett, hogy CoCo észrevegye, majd magukhoz intette a lányt.

– Miről maradtam le? – kérdezte CoCo, aki mint mindig, most is kíváncsian várta a mások bukásáról szölgő híreket.

Pam és Prue arca mindent elárult.

A három szellem tovább figyelte az ördögi ítélszékét.

– Mindenki, aki a továbbiakban nem kedveli Petulát, emelje fel a kezét! – parancsolta Wendy Anderson, majd saját balját a magasba nyújtotta.

A tömeg egy emberként követte a példáját, és a nézőteret felemelt kezek erdeje töltötte be. Számlálásra semmi szükség nem volt. A lelátó úgy nézett ki, mint egy óriási dezodorreklám.

– A többség döntött – jelentette be Wendy Thomas gúnyosan, amit a többiek is jól láttak. – Ügy lezárva.

– Bűnösnek találtunk vezetői pozíciód megcsúfolásában – mondta Darcy.

Petula némán bámult maga elé. Darcy először az egyik, aztán a másik Wendyhez fordult, közben pedig az áldozatokra mutogattak, és a mobiljaikkal készített képeket nézegették. Végül az ifjú esküdtszékhez fordultak, akik rövid tanácskozás után átadtak a népszerűségi ügyészeknek egy apró papírfecnit, hogy beteljesítsék Petula végzetét.

– Petula Kensington, kérlek, állj fel! – utasította Darcy.

Petula a mellkasán átfont karral, dacosan nézett szembe a nemezisével, ahogy a közönség soraiban szinte tapinthatóvá vált a feszültség.

A Wendyk buzgón jegyzeteltek a papírjaikra, majd egyszerre felpattantak a székeikből, és hangosan felolvasták a végső ítéletet.

– Petula Kensington nevét a bál minden plakátjáról, programfüzetéből, meghívójából és karneváli kocsijáról, valamint az összes évkönyvből és iskolaújságból is eltávolítjuk – jelentette be Wendy Anderson. – Továbbá megfosztjuk a pomponcsapatban betöltött összes tisztségétől, kitiltjuk az iskolabulikból és más összejövetelekről, és ezután tilos gyorstárcsázást, SMS-t, chatprogramokat, közösségi oldalakat vagy bármi hasonlót használnia.

– Kivontok a forgalomból? – hitetlenkedett Petula, aki hirtelen úgy érezte magát, mint egy értéktelen részvénycsomag a népszerűségi tőzsdén.

– Véglegesen – tette hozzá Darcy.

Nevezhették bárhogy, Petula tudta, hogy egyszer és mindenkorra kiment a divatból. Ráadásul azok a talpnyalók tették tönkre, akik nemrég minden szavát lesték.

– A tárgyalást berekesztem – mondta Darcy, és újból az asztalra csapott a tűsarokkal.

Petula sóbálvánnyá dermedve nézte, ahogy Darcy és a Wendyk összeszedték a holmijukat, és V alakban elhagyták a termet, majd a nézők is kivonultak, anélkül, hogy egy pillantást vetettek volna a lányra. Mindössze néhány halk káromkodás hallatszott.

Életében először, Petula Kensington láthatatlan volt.

Charlotte arra várt, hogy Scarlet hazaérjen az iskolából. Addig halogatta ezt a találkozást, ameddig csak tudta. Már nem számított, hogy attól félt-e, hogy Scarlet ennyi idő után nem fogja látni őt, hogy köddé vált a barátságuk, vagy hogy milyen rémesen jól összeillett Scarlet Erikkel. Beszélnie kellett vele. Négyszemközt. Se Damen, se Erik.

Egy ideig csak lógatta a lábát Scarlet ágyáról, és miközben Scarlet levelét pörgette végig a fejében újra meg újra, a szobát nézegette. Megváltozott. Nem voltak benne új bútorok, de mindegyiket felújították, és nem is a régi helyükön álltak.

A szoba nagyobbnak és világosabbnak tűnt, és mintha rendezettebb is lett volna. A kifinomult szó illetet volna rá, bár Charlotte tudta, hogy ezért megölte volna Scarlet. Minden változtatás aprócska volt, de fontos, akárcsak a képen, amit Charlotte Damen koliszbójában látott.

A legjobban mégis a ruhatára alapján lehetett megítélni Scarlet érzelmi állapotát. Charlotte a szekrényhez lépett, és egyesével végignézte a gyönyörű ruhákat, amiket a közelmúltban szerezhetett be. Nyomát sem látta a pólóknak és a kapucnis pulcsiknak, amelyek régen a védjegyei voltak – csak egy-két darab élte túl a selejtezést.

Ez az egyik klassz dolog a szellemlétben, jutott eszébe Charlotte-nak. Ki ne akarna észrevétlenül bekukkantani mások életébe? Olyan, mint a felturbózott hallgatóság. Annyi mindent nem tudunk az emberekről. Úgy ismerhet meg valakit, hogy nem kavar be semmilyen színlelés: a maszkok és az álcák nélkül. Viszont, ha egy barátról van szó, szerencsésebb, ha nem tudunk meg mindent. Az emberek megváltoznak, gondolta magában Charlotte. Mi van, ha Scarlet őt is kinőtte, ahogy a régi pólóit? Olyan régen találkoztak, hogy egyszerűen megfeledezett róla.

Charlotte egy örökkévalóságon át gyötörte magát ezekkel a gondolatokkal, míg végül a gyönyörű, rózsaszín kristály ajtógombot valaki elfordította. Charlotte szeretett volna mondani valamit, vagy sikoltani, de egy hang sem jött ki a torkán.

Scarlet belépett a szobába, a táskáját és a slusszkulcsot az ágyára dobta, majd egyenesen elsétált Charlotte mellett, aki tükön ülve várta, hogy észrevegye. Charlotte összeroskadt. Hogyan tudná

életben tartani a kapcsolatát Erikkal itt a földön – ráadásul a Hawthorne-ban -, ha még csak Scarlettel, a legjobb barátnőjével sem beszélhet? A legszörnyűbb félelme végérvényesen valóra vált.

Charlotte visszahuppant Scarlet ágyára. Legszívesebben beásta volna magát a párnák alá, és sosem jött volna elő.

– Hé, ne kend össze az új ágytakarómat szellemtrutymóval! – szólt oda Scarlet, miközben megigazította a haját a király fésülködőasztala előtt.

Charlotte semmit sem értett.

– Hallottad – mondta Scarlet, és a tükörből a barátnőjére nézett.

Scarlet hirtelen megfordult, és közvetlenül Charlotte mellé vetette magát az ágyra.

– Azt hittem ... – habogta Charlotte, és megpróbálta lebirkózni a barátnőjét.

– Tudom jól, mit hittél – válaszolta Scarlet. – Alig bírtam magam rávenni, hogy szótlánul elmenjek előtted!

Charlotte tisztában volt vele, hogy rengeteg okból hiányzott neki Scarlet, de most egy újabbra emlékeztette: végre valakinek sikerült megnevetetnie.

Scarlet szája sunyi vigyorra görbült, aztán a lány ledobta magát az ágyra.

– Mit keresel itt? – kérdezte Scarlet szinte sikoltozva.

– Megkaptam a leveledet – válaszolta Charlotte, és kedvesen elmosolyodott.

Annyi mindent akart volna még elmondani Scarletnek, de jobbnak látta, ha még vár vele.

Ami Scarletet illeti, egyrészt megkönnyebbült, de el is szégyellte magát. Sosem gondolta volna, hogy Charlotte olvashatja a levelét. Valójában nem is igazán neki írta, de Scarlet azért örült, hogy ő találta meg, annak pedig még jobban, hogy találkozhatott is vele.

Mindenféle figyelmeztetés nélkül Scarlet elkezdte kiönteni a lelkét Charlotte-nak.

– Te vagy az egyetlen, akivel őszintén beszélhetek – mondta Scarlet szokatlanul elérzékenyülve. – És te sosem vagy itt.

– Most igen – vigasztalta Charlotte, és kisimította a barátnője haját a szeméből. – Folytasd!

Scarlet vacillált. Ha most elkezd beszélni, akkor nincs visszaút. Charlotte-nál jobb közönséget viszont keresve sem találhatott volna. Scarlet rövidre fogta, remélve, hogy Charlotte így is mindent megért. – Nem tudom, mi lesz belőlem! – fakadt ki Scarlet, és letörölte a könnyeket az arcáról.

Hallani a vallomást csaknem annyira fájdalmas volt Charlotte-nak, mint Scarletnek kimondania, bár ezt már a levélből is tudhatta volna. Scarlet öntudatossága azelőtt mindig is megkérdőjelezhetetlen volt.

– Csak nézz rám! – folytatta az önmarcangolást.

Charlotte látta, mennyire törékeny állapotban volt Scarlet, ezért úgy döntött, finoman kezeli a helyzetet. Csak ártott volna, ha megemlíti az árulkodó képeket Damen szobájában.

– Hát, egy kicsit érettebbnek tűnsz most, de én ugyanúgy látom benned a régi Scarletet is – vigasztalta Charlotte.

– Tényleg? – szipogta Scarlet. – Mégis hol?

– Odabent – válaszolta Charlotte, és a szívére mutatott. – Ott nem változtál semmit.

Átölelték egymást, hogy megpecsételjék az őket összekötő eltéphetetlen köteléket. Scarlet elérzékenyült, de még nem nyugodott meg teljesen.

– Most őszintén, Charlotte – mondta. – Tényleg olyannak látsz, mint régen?

Scarlet igyekezett kisajtolni Charlotte-ból a valódi véleményét. Végül is szörnyen régen találkoztak, úgyhogy tökéletes bírāja lehet az „előtte és utána” jellegű összehasonlításnak.

– Miért vagy így belebolondulva a régi énedbe? – kérdezett vissza Charlotte. – Nekem egyedül ez tűnik újnak.

– Csak valaki éppen most emlékeztetett egy rakás régi dologra, amiket imádtam – válaszolta Scarlet.

– Valaki? – ismételte el Charlotte, pedig tökéletesen biztos volt benne, kiről beszél Scarlet.

Scarlet elengedte a füle mellett a megjegyzést. Nyilvánvalóan nem akart erről Charlotte-nak beszélni.

– Úgy érzem, rengeteget változtam – magyarázta Charlotte. – És már nem tudom, ki is vagyok én.

– Damen miatt tettél mindent?

– Igazából nem is kérte ... – kezdte Scarlet, de a mondat közben egyszerűen elkalandozott a figyelme.

– Akkor talán ez az egész rólad szól – mondta Charlotte. – Kezdesz felnőni.

Ahogy a mondat elhagyta a száját, Charlotte tudta, hogy nem lett volna szabad kimondania. Scarlet teljesen kikelt magából.

– Mit tudsz te erről? – kiabálta, de ő is azonnal megbánta a kapkodást.

Mindketten szégyenlősen néztek a másikra.

– Egyszerűen boldogtalannak érzem magam, Charlotte. Damen úgy viselkedik, mint egy sznob egyetemista, és én próbáltam hozzá alkalmazkodni, de már abban sem vagyok biztos, hogy összeillünk.

Scarlet egy pillanatra elhallgatott, hogy felfogja, mi is szaladt ki a száján.

– De hát egy fiúról beszélsz, nem pedig egy ingről – szólalt meg Charlotte.

– Olyan távol vagyunk egymástól, és nem tudom, hogy ezt át lehet-e még hidalni.

– Vagy talán az a baj, hogy nem is akarod – tette hozzá Charlotte, aki alig tudta elrejteni az aggodalmat a hangjában.

– Lehet – válaszolta Scarlet közönyösen.

14. fejezet

Édes sebek

Mintha a távolból szólítanál,
Én pedig egy másik világból szerzett
Érzelmekkel válaszolok rá.

Brian Eno

A feltételezések a sírba taszítják a kapcsolatokat

Ha azt hiszed, tudod, mi jár egy másik ember fejében, gondold át újra! Sokan azt hiszik, hogy a szerelem segít a másik gondolataiban olvasni, pedig valójában csak a saját agyunkat fürkésszük újra és újra. Önvédelmi mechanizmusnak remek, de nem helyettesítheti a kommunikációt. A legbiztosabb módja kideríteni az igazságot viszont egyben a legveszélyesebb is: rá kell kérdezni.

Charlotte ismét teljesen egyedül találta magát Damennel, aki a rádióállomás éjszakai műszakjában dolgozott. A „dolgozott” viszont valószínűleg nem a legjobb szó arra, amit csinált, hiszen a hívást jelző lámpa egyszer sem villant még fel ma este. Az „őrt állt” valószínűleg jobb kifejezés lett volna. Charlotte-nak túlságosan is ismerős volt a helyzet a telefonközpontban töltött első napjaiból, de közben azt is tudta, hogy a lehetőségekre türelmesen kell várni.

Nem volt nagy titok, hogy Charlotte nemrég egy sereg aranyos állatkával is végezni tudott volna, hogy kettesben töltsön egy éjszakát Damennel egy hangszigetelt szobában, de mostanra annyi minden megváltozott. Bár az első szerelmével járó izgalmat és szívfájdalmat sosem fogja elfeledni, Charlotte diáklányos rajongása rég a múlté már. A keserűdes vágyakozás, amit Damen iránt érzett mára közönséges szomorúsággá változott. Nem azért, mert magának akarta volna, hanem amiért Scarlet nyilvánvalóan lemondott a fiúról. Damen a keverőpulttal szemben ült, és elkeseredetten igyekezett néhány gondolatot papírra vetni, amik talán úgy hatnak majd Scarlet érzelmeire, ahogy a szavainak sosem sikerült. Szerette volna elmondani neki, hogy érez iránta valójában, és hogy soha semmit nem akart rajta megváltoztatni. Hogy olyannak szerette amilyen, és amilyené csak válni akar.

Charlotte tehetetlenül bámulta a fiú szívszorító kínlódását. Damen sebezhető volt és egyértelműen majd megszakadt a szíve, és Charlotte-nak fájt, hogy így kellett látnia. Kezdte úgy érezni magát, mint egy kétkulacsos barát, bár valójában még egyik féllel sem tudott egyetérteni.

Damen volt a feladata, tehát minden bizonnal segítenie kellett rajta valahogyan. Helyreállítani a kapcsolatát Scarlettel jó kezdetnek tűnik, gondolta magában Charlotte. Amikor még holt-tanra járt, Damen kezét irányította, hogy a fizikadolgozaton a helyes válaszokat jelölje meg, de hogy a megfelelő szavakat csalja a szívéből a papírra, még neki is lehetetlen feladat volt.

Ahhoz azonban, hogy segíthessen neki, Charlotte-nak is kockáztatni kellett. Valahogyan Damen tudtára kellett adnia, hogy mellette van, anélkül, hogy halálra rémisztené.

Charlotte tervezgetését hirtelen félbeszakította a kis villogó lámpa a pulton, Damen pedig olyan lelkesen lendült akcióba, mint egy kispados, aki végre pályára léphet. Itt volt a nagy esélye.

– INDY-kilencven-öt, a legjobbakat hívtad, miben segíthetek? – kérdezte Damen a tőle telhető legsármosabb, legnyugodtabb hangon. Valaki volt a vonalban, de nem mert megszólalni.

– Halló? – kérdezte Damen egy kicsit hangosabban.

Ezúttal hallotta, hogy valaki alig észrevehetően szipog a másik oldalon.

– Hogy hívnak? – puhatolózott Damen.

– Anais – válaszolta a lány pityeregve. – És téged?

– Damen – mondta, visszaváltva a rádiós hangszínére. – Én vagyok a problémamegoldód a ma esti „Miben segíthetek?”-ben.

– A pasimmal kapcsolatban telefonálok – vallotta be Anais.

– Jaj, ne! – dünnyögte elkeseredetten Damen, miközben nyomva tartotta a némítógombot.

Fogalma sem volt, mit kezdjen az ilyen hívásokkal. Alig élte túl a Bevezetés a pszichológiába szemináriumot az egyetemen, és még a saját barátnőjének sem tudott megírni egy levelet. Mégis hogyan nyugtathatná meg a lányt? Charlotte viszont meglátta a helyzetben rejlő lehetőséget, és egy saját hívást indított.

– Polly? – szólította meg Charlotte, ahogy telepatikusan a gyakornoki központban keresgélt. – Szeretném, ha átirányítanál engem valakihez.

– Tudtam, hogy nem bírod ki egyedül – dorombolta Polly. – Az egyéjszakás kalandok gyakorlatilag ingyen vannak, de később még megbánhatod, úgyhogy a helyedben én kétszer is meggondolnám.

– Nem, nem erről beszélek – mondta Charlotte a csalódott Pollynak.

– Figyelj, beszél most valaki egy Anais nevű lánnyal?

– Aha, én – válaszolta Polly kíváncsian. – Miért?

– Á, csak egy ismerősöm – válaszolta Charlotte. – Átirányítanád a hívást hozzám?

– Oké. De szólok, hogy tiszta zizi a csaj. Éjszakai tanácsadóműsorokat hívogat, meg ilyenek.

Charlotte nem Anais szájába szeretett volna szavakat adni; egyszerűen Damen fejébe szeretett volna belelátni.

– Szóval, kapszolsz?

– Szívesen – válaszolta Polly kacagva. – Semmi olyat ne csinálj, ami már nekem is durva lenne.

Ezt a tanácsot Charlotte egyértelműen figyelmen kívül akarta hagyni, mindenesetre kedves volt Pollytól, hogy segített neki. Charlotte attól félt, hogy a lány sokkal önzőbben fog viselkedni.

– Folytasd, kérlek! – szólalt meg Damen, miután megköszönte a torkát és elengedte a némítót. – A barátodról beszéltél.

– Remek srác – mondta Anais, aki váratlanul jobb kedvre derült. – De nem hiszem, hogy igazán megbecsülne engem.

– Miből gondolod? – kérdezte Damen, akit hirtelen érdekelni kezdett az ügy.

– Nem hiszem, hogy azért szeret, ami vagyok. Mintha azt akarná, hogy olyan legyek, amilyen én nem akarok lenni.

– Arra kért, hogy változz meg? – kérdezte Damen.

– Nem – válaszolta a lány. – De azt se mondta, hogy ne változzak meg.

Nem igazán sikerült összeszednie a gondolatait, mondta magában Damen.

– Talán akkor az egész csak bebeszéled magadnak – válaszolta Damen közömbösen. – Talán csak így jön felszínre a bizonytalanságod.

Most tényleg azt mondta egy lánynak, hogy az egész csak a fejében van? Charlotte mindent beleadott, hogy a lényegre térjen, de nem jutott sehová. Mintha egy olyan sráccal táncolt volna, aki csak egyetlen lépést ismert, ezért úgy döntött, átveszi a vezetést.

– Nem érted, amit mondok – kezdte. – Ha én valódinak érzem, akkor az is.

Dament sokkolta a mondat, és megpróbálta leszűrni belőle a lényegét. Eléggé földhözragadtan állt a lányokhoz és a párkapcsolatokhoz. A dolgok vagy jók, vagy rosszak voltak, igazak vagy hamisak; a köztes részek nem tartoztak a kedvencei közé. Megpróbálta a saját életéből vett példával alátámasztani a véleményét.

– Egyszer ismertem egy lányt, aki megpróbált mindent megváltoztatni magán – magyarázta Damen -, és a dolog igazán rosszul sült el.

– És? – kérdezte Anais, akinek fogalma sem volt róla, miről beszél.

– És senki sem kérte, hogy megváltozzon – folytatta Damen. – Okos volt, kedves és segítőkész.

– Segítőkész? – harsogta Charlotte, aki még jobban belefolyt a beszélgetésbe. – Úgy beszélsz róla, mintha valami állat lenne.

Csak az járt a lány fejében, hogy a kinézetéről egy szót sem szólt. A helyzet kezdett személyeskedéssé alakulni.

– A lényeg – szögezte le Damen -, hogy tökéletes volt úgy, ahogy volt.

– Talán ő nem így látta magát – védekezett a lány. – Nem mondhatod meg valakinek, mit érezzen!

– Igaz – értett egyet Damen -, de másokat sem hibáztathatsz az érzéseidért vagy a döntéseidért.

– Senki sem hoz döntéseket másoktól elszigetelve – replikázott Anais, akinek a száján egyre több idegen gondolat talált utat. – Minden, amit teszünk, más emberek véleményének a következménye.

– Sosem ismerheted biztosan mások szándékát – javította ki Damen, és próbált visszaemlékezni az első szemeszteri etikai filozófia órákra.

– Könnyű félreérteni.

– Szóval ez a lány csak képzelődött? – tudakolta Charlotte.

– Nem – válaszolta Damen. – De hatalmas szakadék volt a valóság és az ő felfogása között.

– És ő a szakadékba zuhant?

– Mindenkivel megeshet – magyarázta Damen.

Charlotte egyszerre volt büszke és ideges, amiért Damen őt használta példának, de a beszélgetés sok mindenre rádöbrentette. Valóban senki sem kérte, hogy változzon meg. Senki sem figyelt rá annyira, hogy egyáltalán szóba jöjjön. Ez a beszélgetés egyre több elfeledett, rossz emléket hozott felszínre.

– Az embereknek elvárásaik vannak velünk szemben: gondolkodj így, öltözködj úgy. Ha nem felelsz meg nekik, nem fogadnak el.

– Akkor nem éri meg a kedvükben járni – mondta Damen lazán. – Akinek igazán fontos vagy, sosem akarná, hogy a kedvéért megváltozz.

– Könnyű neked – csúszott ki Charlotte száján. – Neked mindened megvan: szép arc, szép test, szép barátnő, szép póló ...

Damen megpördült a székében. Úgy érezte, hogy valaki figyeli. Honnan ismerte ez a lány őt vagy az életét? Charlotte látta a fiú arcára kiülő pánikot.

– Ismerlek valahonnan? – kérdezte Damen.

– Neked biztosan minden összejött – mondta Charlotte, anélkül, hogy Damen kérdésére válaszolt volna. – Végül is, a rádióban vagy.

– Nem hiszem, hogy bármit is megoldottam volna. Se magamnak, se másoknak – zárta le a témát a fiú. – Azt hiszem, a barátod még mindig szeret téged. Köszönjük a hívásodat!

Damenről patakokban folyt az izzadság, ahogy letette a telefont. Azon töprengett, hogy vajon nem volt-e egy kicsit beképzelt a telefonálóval. Ami még fontosabb: vajon nem viselkedett-e beképzelten Scarlett mostanában?

Charlotte sem tudta biztosan, hogyan sikerült a telefon-beszélgetés. Most beszélhetett igazából először Damennel. Megnyugodott a fiúval kapcsolatban – Damen valóban ösztönösen kiegyensúlyozott, hűséges és racionális volt -, viszont elszomorította az a sok változtatás, amit érte tett. Talán a saját erejéből is elcsábíthatta volna, hogy utána boldogan élhessenek, amíg meg nem halnak. Remélhetőleg Anais nem fogja elkövetni ezeket a hibákat.

A lényeg viszont – amiben ezer százalékgig bízott -, hogy Damen olyannak szerette Scarletet, amilyen volt. Már csak Scarletet kellett rávenni, hogy higgye ezt el neki.

15. fejezet

Titkos hölgyek

Lehet, hogy már nem szeretsz,
S a félsz engem bizonytalanná tesz.

John Lennon

Kibeszélés

Néha a félelmeid kibeszélése sokkal emberibbé tehet mások szemében, viszont így egyúttal olyan tényeket is közkinccsé teszel, amiket később felhasználhatnak ellened. Egy kapcsolat kezdetekor szeretnél mindent megtudni a párodról az utolsó apró részletekig, és magadból is meg akarsz mutatni mindent. Mint egy nyitott könyv. De ha a dolgok rosszul sülnek el, jobb, ha vigyázol, nehogy a fejedhez vágják azt a könyvet.

Attól a pillanattól kezdve, hogy behajtottak az iskola parkolójába, egyértelmű volt, hogy valami megváltozott. Wendy Anderson és Wendy Thomas bekanyarodtak a diákrészlegre, és a kora reggeli tömeg úgy vált ketté előttük, mint a Vörös-tenger. Nemcsak az alsóbb évesek, hanem a velük egyidősek, sőt az idősebb diákok is megadták a nekik járó tiszteletet. Először a lányok azt gondolták, hogy mindenki azt hiszi, Petula is velük van, de ahogy Wendy Anderson oldtimer MG Sprite kabriójában furikáztak, meggyőződhetek róla, hogy tévedtek.

Ahogy a tökéletes parkolóhelyhez értek – a tornaterem ajtajához vezető járda mellé –, meglátták Darcyt, aki a csarnokba intette őket. A Wendyk ekkor jöttek rá, hogy nemcsak a jó parkolási karmájukat köszönhetik neki, hanem az újdonsült népszerűségüket is: a hírnevet, ami kijárt nekik, és amit Petula mindig is távol tartott tőlük.

– Mindenki ruhákat küldözget nekem. Még csak végig se tudtam nézni a dobozokat! – ujjongott Wendy Anderson.

Mindketten jól tudták, hogy hazudott, de egy cseppet sem bánták, hiszen az élet már nem a realitásról szólt. Végre állandósíthatják az imidzset, amin olyan régóta dolgoztak. A kapcsolat a Wendyk között még sosem volt ennyire szoros, Darcy pedig tökéletes vezére lehetett a párosnak. A lányok végre társtulajdonosnak és nem csak dísznek érezték magukat az iskola legelitebb cégében.

– Három butikban is tetettem félre ruhát – tört fel Wendy Andersonból a bál izgalma. – Egyszerűen nem tudok dönteni.

– Ne mondd el senkinek, melyiket választod egészen a buli napjáig – csiripelte Wendy Thomas.

– Igazából arra gondoltam, hogy mind a hármat megveszem, persze csak ha sikerül szereznem egy helyet, ahol gyorsan átöltözhetek – magyarázta Wendy Anderson. – De el ne áruld a sajtónak!

– Ha már az árulásról van szó – kacagott Wendy Thomas.

A beszélgetés a ruhákról azonnal a luvnyákra terelődött, amint Petula autója megjelent a parkolóban. Ahogy kiszállt a kocsiból, egy szatyor selejtezett ruha is kigurult az ülésről a járdára, amin jót nevettek a környéken lebzselő lógósok. Petula úgy kapta fel, mint egy elejtett tampont: villámgyorsan.

Miközben a Wendyk Petula kínlódását figyelték, egy pillanatra megszólalt a lelkiismeretük, Darcy viszont azonnal közbelépett.

– Milyen önző – mondta ravaszul Darcy ahogy feltűnt a Wendyk háta mögött, és hosszú, karcsú karjait a lányok vállára fektette. – Képes mások előtt kiteregetni a szennyesét.

– Az nem a szennyes – javította ki Wendy Thomas, és rezzenéstelen arccal bámulta a zacskót.

– Aha – helyeselt Wendy Anderson, akinek eszébe jutott Petula paranoiás féelme a nyilvános mosodákkal kapcsolatban. – Kizárólag kézzel és tisztítóban mosható ruhákat hord.

Darcyt lenyűgözte a lányok memóriája és teljes ostobasága.

– Eszébe se jut, hogy ezzel titeket tüntet fel rossz fényben – folytatta Darcy a csipkelődést, és a hatás kedvéért csalódottan csóválta a fejét. A Wendyk, akik úgy tapadtak a vezérükre, mint a vérszomjas paraziták, egyetértően bólintottak.

Scarlet szokásos módon az utolsó pillanatban száguldott be a parkolóba, és kiszúrta az egyetlen üres helyet pár méterre Petula autójától. Ahogy lefékezte az autót, még éppen látta, ahogy a nővére összeszedi az utolsó ruhadarabokat a földről, majd bedobta őket a hátsó ülésre, és leszegett fejjel a bejárat felé indult.

Lehetne ennél rosszabb?, töprengett Scarlet, amikor meglátta a harsányan viháncoló Wendyket és Darcyt. Hirtelen egy hatalmas, egyértelmű „igen” csapta arcul Scarletet, amikor egy elsős lépett Petula elé, akin egy házilag készített, JÓTÉT– LOTYÓ feliratú póló virított. Kifigurázták!

Scarlet szó szerint sajnálta Petulát most, hogy így kiközösítették. Egy pillanat alatt lett népszerűből a közröhej tárgya. Az elsős gyerek annyira hangosan kiabált, hogy Scarlet távolról is tisztán hallotta.

– Hé, azt hallottam, nincs még párod a bálra – harsogta a srác, miközben elállta Petula útját, és nyálcseppeket fröcskölt a lány ruhájára, ahogy eldadogta a meghívását.

– Fúj, vízköpő! – szörnyülködött Darcy.

Petula hátrafordult, és meglátta a Wendyket és Darcyt, akik az autójuk motorházteteje fölé görnyedve vihorásztak, mint egy farka veszett, divatbuzi hiéna. Az elsős odasétált Darcyhoz, aki néhány dollárt nyomott a kezébe, és megköszönte a produkciót.

- Ez elég olcsó volt – jegyezte meg Darcy.
- Te már csak tudod! – sziszegte Scarlet, és farkasszemet nézett velük.
- Mindenki azt kapja, amit érdemel – mondta Wendy Anderson.
- Aha, például nemi betegségeket – vágott vissza Scarlet. – Nem igaz, Wendy?

Wendy Anderson megnémult, és Wendy Thomasnak sem állt szándékában közbeszólni.

- Igazán szívesen mérném össze veletek az eszemet, csajok, de nem szoktam fegyvertelenekre támadni – gúnyolódott Scarlet, amivel végleg a Wendykbe fojtotta a szót.

- Hát, talán mehetnél te azzal az elsőssel, ha már Petula visszautasította – mondta Darcy, és egypár dollárt nyújtott Scarlet felé. – Úgy hallom, talán neked se lesz párod a bálra.

A dalszerzőverseny kezdett igazán népszerű lenni, és a rádióállomás telefonjai megállás nélkül csörögtek.

- Oda nézz! – mondta Damen, amikor meglátta a monitorján, hogy Scarlet dala az élre állt. – Azt hiszem, sikerült összehoznunk egy slágert.

Damen a királyi többszt használta, mivel igazából a kettejük dalának tartotta a számot. Scarlet írta a szöveget, de a fiú egy elképesztően dögös gitárszólamot szerzett alá.

Ha ezt Scarlet megtudja!, gondolta magában Damen, de aztán rájött, hogy Scarlet annak sem igazán örült, hogy egyáltalán benevezte.

Charlotte tehetetlenül nézte, ahogy Damen teljesen elcsügged. Olyan szomorúság ült a fiú szemeiben, amit ezelőtt még sohasem látott. Az optimizmusa, az önbizalma és az eltökéltsége – amely tulajdonságokat mindenki irigyelte tőle most átadta a helyét a bizonytalanságnak és az önmarcangolásának.

- Ne aggódj! – biztatta Charlotte, ahogy a széke mögé lépett, és lágyan megérintette a vállát. – Scarlet tudni fogja, hogy mindezt csak érte teszed – súgta Damen fülébe.

A fiú nyaka és válla ellazult, amikor visszaült a székébe. Charlotte azért jött, hogy segítsen, és kezdte úgy érezni, hogy bár apránként, de sikerül ellátnia a feladatát.

A Scarletre érkező szavazatok miatt Damen különösen közel érezte magához a lányt, ezért elővette a levelet és elhatározta, hogy végre befejezi.

Charlotte a válla fölött nézte, ahogy Damen összeszedi a gondolatait, majd leírja őket a papírlapra. Amikor végre biztos volt benne, hogy mindent megemlített, amit akart, a szokásos T. M. N. Z. rövidítéssel zárta le a levelet, és hátradőlt, hogy hangosan is felolvassa az elkészítést.

– Tiéd ... míg ... a Niagara ... zúg, Damen.

Charlotte a szívéhez kapott. Meghalt volna érte, hogy Eriktől – vagy akárki mástól – egy hasonló üzenetet kapjon. Persze nyálas volt, de Charlotte mindig is rajongott az ilyesmiért. A zúgó, habzó víz gondolata, amint megállás nélkül tör át a sziklás tájon Charlotte-nak egyet jelentett az örök, halhatatlan, minduntalan megújuló szerelemmel.

A következő pillanatban a műsorigazgató, Jerry Stylus rontott be az irodába.

– Dylan! – ordította a férfi. – Maga nevezte be ezt a dalt?

– Aa-ha! – válaszolta büszkén Damen, és a monitorjára bökött. – Az összes többit lenyomta!

– Igaz – mondta Stylus -, de most én fogom lenyomni. A szám ki van zárva!

Charlotte szíve olyan hangosan vert a torkában, hogy attól félt, meghallják.

– Az nem lehet! – kiáltotta Damen, és talpra ugrott.

Charlotte sosem látta még ilyennek Dament. Annyira ideges lett, mintha Scarletet a füle hallatára sértegette volna valaki.

Mr. Stylus hamar észrevette, hogy elvetette a súlykot. Átemelt egy papírlapot a dal adataival a keverőpult fölött, elég közel ahhoz, hogy Damen elolvashassa, de karnyújtásnál távolabb, nehogy egy ököl szálljon az arcába a dühöngő fiútól.

– Épp most ellenőrzöm a beadott pályázatok adatait, és észrevettem, hogy maga írta ehhez a zenét.

– Igen, és? – Damen a széke mögött topogott, és megpróbálta magát lenyugtatni. – A barátnőm dala.

– Ez így nem szabályos – magyarázta Stylus. – A csatorna alkalmazottai nem vehetnek rész egyik programunkban sem versenyzőként.

– Úgy érti, ha nem vállaltam volna el ezt az állást ... – Damen hangja elcsuklott.

Charlotte jól tudta, mit akart mondani. Ha nem jött volna haza, ha nem változtatott volna meg mindent azért, hogy vele lehessen, most minden rendben lenne. Bár nem szándékosan tette, ő indította útjára a szerencsétlenségek lavináját. Ő csak szeretett volna vele lenni, és a dalt is azért vette fel és nevezte be a versenyre, hogy megmutassa Scarletnek, szereti és támogatja. És most mindennek vége.

– Csak a szokásos érdekütközési mizéria – zárta le a beszélgetést Jerry, majd finoman átnyújtotta a félbehajtott jelentkezési lapot Damennek. – Sajnálom, kölyök.

– Sajnálja? – kérdezte Damen gúnyosan, és lógó orral visszahuppant a székébe. – Nincs egyedül.

Ebből baj lesz. Bár Scarlet nem is akart benevezni, Damen tudta, hogy most már érdekelte a verseny, még ha ezt senkinek se vallotta be. A kizárás híre tönkre fogja tenni a lányt, és a kapcsolatukat is.

– Ha nem bánod – tette hozzá Stylus tovább mélyítve a sebet –, töröld is ki a játszási listából mielőtt elmész.

Damen némán bólintott.

– A Niagara – mormolta Charlotte szomorúan – már nem zúg.

16. fejezet

A szakadék szélén

A Szakadék ... valójában senki sem tudja
biztosan a helyét,
Mert akik látták a mélységet,
Azok le is zuhantak.

Hunter S. Thompson

A szerelem addiktív

A szerelemben mindenki átalakul, bár nem éppen úgy, ahogy azt szeretné. Az ember egy független személyből egy pár felévé változik át, és közben elveszítheti az eredeti énje legfontosabb darabjait. Sajnos szinte mindig a magabiztos, határozott alkotórészek válnak köddé. Az igazi baj viszont akkor kezdődik, ha egy másik emberen keresztül akarjuk ezeket visszaszerezni.

– Szia! – köszönt Charlotte, ahogy meglátta Eriket, aki az IdentiTeás bejárata előtti lépcsőn ücsörgött, és a gitárját babrálta. Egy kicsit úgy nézett ki, mint egy küszöbön hagyott kiskutya; elég messzire került a kemény punkrockertől, akit Charlotte ismert és – bár még nem mondta el senkinek – szeretett.

– Szia! – válaszolta Erik. Egy pillanatra izgatottan csillant fel a szeme, de aztán lehajtotta a fejét, és tovább pengetett.

– Itt vagyok – mondta Charlotte.

– Van szemem – motyogta Erik, és folytatta a gitározást.

A légkör különösen feszült és erőltetett volt kettejük között, ami miatt Charlotte ismét azt gyanította, hogy Erik igenis érez valamit Scarlet iránt.

– Szóval, mit csináltál mostanában? – érdeklődött Charlotte.

– Csak lazultam. És te?

– Semmi különöset, csak próbáltam elsimítani az ügyet – válaszolta Charlotte, és közben Erik arcát figyelte, hátha elárul valamit. – Damen annyira szereti. El se hinnéd, ha elmondanám, hogy fejezi be a leveleit.

– Scarlet nem boldog vele — vetette oda Erik.

– Miért is érdekel téged, hogy boldog-e vagy sem? – csattant fel Charlotte.

Valójában azt akarta megkérdezni, hogy miért nem az ő boldogságával törődik, de sikerült legyűrnie a késztetést.

– Ezért küldtek ide – mentegetőzött Erik.

– Biztos vagy benne? – kérdezte a lány.

– Most mégis mire célzol, Charlotte?

– Azt hiszem, jobb lenne, ha elgondolkodnál a szándékaidon – válaszolta Charlotte cseppet sem leplezve a féltékenységet.

– Szerintem te meg elgondolkodhatnál a viselkedéseden! – vágta a lány fejéhez Erik, ahogy Damen elhaladt mellettük, és belépett a kávézóba. – Őszintén szólva, egy cseppet sem érdekel, hogy miket írogat neki a leveleiben.

Erik letette a gitárját, és mélyen Charlotte szemébe nézett.

– És miért keresel bennem állandóan hibákat?

– Nem úgy értettem – mentegetőzött Charlotte, de közben a nyakát nyújtogatta, hogy lássa, mi történik odabent.

– Akkor mégis, hogy értetted? – kérdezte Erik, akit feldühített, hogy Charlotte hirtelen inkább Damenre figyelt.

– Dolgozni jöttünk. Értük vagyunk itt, nem magunk miatt – válaszolta a lány, amikor sikerült újra Erikre koncentrálnia.

– Én is ugyanezt mondom – vágott közbe Erik. – Én valóban Scarlettel foglalkozom, te viszont csak a saját érdekeidet tartod szem előtt.

– Miről beszélsz?

– Tudod te, hogy miről beszélek.

– Arra célzol, hogy csak azért akarom összehozni Dament és Scarletet, mert féltékeny vagyok, amiért te túl sok időt töltesz vele?

– Nem én mondtam.

– Miért kell neked mindig ilyen átkozottul beképzeltnek lenned? – kérdezte a lány, miközben Erik ismét gitározni kezdett.

Charlotte megragadta a hangszer nyakát, és lefogta a húrokat, hogy leállítsa Eriket.

– Nézz már rám! – parancsolta Charlotte, akin teljesen eluralkodtak az indulatai.

A kapcsolatuk legelső veszekedése hivatalosan is elkezdődött, pedig még az első csókon sem voltak túl.

– Ne rendezz jelenetet!

– Te akarsz engem csitítgatni?!

– Nem, csak lazíts egy percre!

Charlotte teste remegett.

– Hogy jelenetet rendeznék? Hiszen Scarleten kívül nem is lát minket senki!

A lány a tekintetéből tudta, hogy Erik pontosan ettől félt. Az ezt követő mondat viszont még árulkodóbb volt.

– Az nem jutott eszedbe – vetette fel Erik -, hogy talán azért jöttünk ide, hogy szétválasszuk őket?

Damen Scarlet miatt jött el az IdentiTeásba, viszont a barátnője helyett csak a Wendyket és Darcyt találta a kávézóban.

– Szia, Damen, mi újság? – üdvözölte Wendy Anderson szívélyesen.

– A barátnődhöz jöttél volna? – szólt közbe Wendy Thomas, mielőtt a fiú válaszolhatott volna. – Épp lemaradtál róla.

Damen meg sem lepődött. Mostanában a szó minden értelmében lemaradtak egymásról. Ahogy a lányok észrevették Damen sietségét, azonnal elállták az útját, hogy egy kicsit még társaloghassanak vele.

– Még mindig jártok, ugye? – kíváncsiskodott Wendy Thomas.

– Miért ne járnánk? – kérdezett vissza Damen ravaszul. Nem akart véres húscsapatot dobni a Hawthorne legmohóbb pletykás dögevői elé.

– Ó, tudod, csak hallottunk pár dolgot – mondta Wendy Anderson.

– Kitől? – kérdezte Damen. – Scarlettől?

– Á, nem, dehogy – szólt közbe Darcy. – Valaki mástól.

– Mégis ki vagy te? – csattant fel gorombán Damen. – És mi közöd az én dolgomhoz?

– Ő itt Darcy – világosította fel Wendy Thomas. – Új a suliban.

– Sokat hallottam már rólad – duruzsolta Darcy, és olyan közel bújt Damenhez, mintha rajtuk kívül senki sem lett volna a teremben.

Miközben a lányok lefoglalták Dament, Erik megjelent Scarlet előtt.

– Szia, Scarlet! Majd később találkozunk.

– Máris mész? – kérdezte.

– Bejön ez a hely, de néha egyszerűen unalmas nekem.

– Nem fogsz unatkozni. Veled megyek – mondta Scarlet, és felkapta a táskáját.

Ahogy kettesben elsétáltak, Charlotte látta, hogy Erik Damen és Darcy felé mutogat. Úgy tűnt, hogy le akarja buktatni Dament egy másik lány társaságában. Mintha Erik Charlotte ellen dolgozott volna. Vagy talán egyenesen Damen ellen.

Meglehet viszont, hogy mindent Scarlet miatt tett.

Damen még nem tudta pontosan, hogyan beszélhetne Scarletnek a kizárásról. Csinálhat bármit, a lány ki fog akadni. Ha szomorkásan adja elő, Scarlet azt hiheti, hogy büntudata van, és az ő támogatására pályázik, pedig neki lenne igazán szüksége együttérzésre. Talán a legjobb taktika a közöny, töprengett Damen. Még az is előfordulhat, hogy Scarlet megkönnyebbül, amiért nem kell végigcsinálnia a versenyt, hiszen az elején sem rajongott érte.

Damen összeszorított fogakkal sétált a házuk ajtajához, és csak remélni tudta, hogy a terve sikerrel jár.

– Szia! – mondta Damen. – Jó hírem van.

– Mi az? – motyogta Scarlet, aki alig nézett Damenre.

– A dalod – kezdte Damen.

– Mi van vele? – vágott a szavába Scarlet. – Egy lemezstúdió érdeklődik iránta?

– Nem igazán. – Damen egy pillanatra elhallgatott, és nagyot nyelt. – Kizárták a versenyből.

Scarlet szótlanul bámult rá az ágyáról, mintha nem lett volna biztos benne, hogy jól hallotta.

– Mi?! – üvöltötte.

A hangjából ítélve Damen azt sejtette, hogy Scarlet nem igazán könnyebbült meg a hír hallatán.

– A csatorna alkalmazottai nem nevezhetnek a versenyekre – magyarázkodott Damen, miközben Scarlet mérgesen meredt rá. – Sajnálom.

– Szóval az egész a te hibád?! – fakadt ki Scarlet, aki nem érte be egy egyszerű bocsánatkéréssel.

Damen újra azt a Scarletet látta, akit akkor ismert, amikor még Petulával randizott. Kemény, szókimondó, kíméletlen. Az aggodalom, amit a régi énje elvesztése miatt érzett, egyértelműen felesleges volt, jegyezte meg magában Damen.

– Ez így nem igazságos – ellenkezett Damen, aki csak komoly erőfeszítések árán volt képes megőrizni a hidegvérét. – Nem tudtam róla.

– Kinek nem igazságos? – folytatta Scarlet. – Még csak be sem neveztem, mégis én lettem a legnagyobb lúzer.

– Mindketten veszítettünk – emlékeztette Damen.

– Én veszítettem – válaszolta Scarlet lenézően. – Az én nevem állt a dal mellett, nem a tiéd.

– Igaz – vágott vissza Damen ösztönösen. – A nevem nem kellett hozzá, csak a gitárom.

Damen azonnal felfogta, hogy túlságosan friss sebet piszkált meg. Scarlet tudta magáról, hogy nem egy gitárhős; ezért sem nevezte be a szerzeményét a versenyre magától. Erik bókjai sem győzték meg igazán, hogy bízson a képességeiben.

A tény, hogy Damen emlékeztette a hiányosságaira – még ha nem is szándékosan – rémesen fájdalmas volt. Ismerte a gyenge pontjait, és

a vita hevében sem lett volna szabad kihasználnia őket. Talán Damen mégis szándékosan mondta ki, és a gondolat már réges-rég a fejében volt, gondolta Scarlet.

– Akkor talán nem vagyok elég jó – sóhajtott a Scarlet – neked.

A megjegyzése mindent elárult. Már rég nem a dalról volt szó – hanem minden másról. A kinézetéről, a ruháiról, az ízléséről. Semmi sem volt elég jó Damennek. Legalábbis ezt érezte, és végre hangosan is kimondta.

A fiú közelebb hajolt hozzá, hogy megölelje, de Scarlet elhúzódott tőle.

Dament annyira feldühítette a saját és Scarlet viselkedése, hogy úgy érezte, nem bírja tovább.

– Azt hiszem, ez már nem működik – mondta. – Talán nem is kellene együtt lennünk.

Scarletet meglepte, hogy mennyire fájdalmas volt hallania ezt a mondatot. Valójában ő is ebbe az irányba terelgette a beszélgetést, de megszakadt tőle a szíve, hogy Damen tényleg ki is mondta.

– Miért nem mész vissza oda, ahová tartozol? – kérdezte Scarlet. – Én pedig itt maradok, ahol az én helyem van.

Hogy pontosan milyen helyre gondolt, Damen elképzelni sem tudta. A munkahelyére, az egyetemre, vagy a régi, Scarlet nélküli életébe? Talán mindet egyszerre értette.

– Igen, talán igazad van – válaszolta Damen, ami még jobban megdöbbsentette Scarletet. – Lehet, hogy egyszerűen nem illünk össze.

Scarlet attól félt, hogy nem elég jók egymásnak, de mélyen a szívében csak arra vágyott, hogy Damen meggyőzze az ellenkezőjéről, ahogy máskor is.

– Tessék, ezt azért írtam, hogy megmagyarázzak néhány dolgot – mondta Damen, és átnyújtotta a papírlapot, amivel mostanáig szenvedett. – Nem muszáj elolvasnod. Ahogy akarod – motyogta, és távozott.

Scarlet elvette tőle a levelet, és letette a dohányzóasztalra a többi holmija mellé. A papír ott hevert – olvasatlanul.

17. fejezet

A szép lányok másnak ásnak vermet
Mindig olyasvalakibe szeretek bele,
Aki úgy néz ki, mint ahogy én is szeretnék.

John Cale

Záróvizsga

Hajlamosak vagyunk az életet és a szerelmet is egy elavult mérce alapján megítélni: hogy meddig tartanak. Legtöbben úgy gondolják, minél tovább, annál jobb. Viszont egy rövid élet alatt is tehetünk nagy dolgokat, ahogy egy rövid kapcsolat is örökre megsebezheti a szívünket. Végül nem az számít, milyen sokáig tartott, hanem, hogy mivel töltöttük az ajándékba kapott időt.

Petula azt remélte, hogy ha igazán beleveti magát, az izgalomtól újra teljes gőzzel fog nyomulni, de mostanáig ebből egy szikrányit sem érzett. CoCo minden tőle telhetőt megtett, hogy a védenca tökéletesen összeillő kombinációkra bukkanjon a kupacokban. Még a legnagyobb divatdiktátorok is elolvadtak volna a pusztá látványtól, de Petula még csak fel sem figyelt rájuk.

Életében most először nem érdekelték a színek és a szabások. Úgy érezte, hogy semmi sem számít többé, az életének lőttek. Talán a Wendyknek igaza volt, és valóban megőrült. Legszívesebben szerzett volna magának egy nagy kartondobozt, amire lefeküdhet az egyik síkátorban.

Akárcsak a hajléktalanok, akiket eddig ismeretlen okokból segített, Petula is kirekesztetté vált. Kidobták. Minden, amiért valaha küzdött elveszett, és – a Wendyk ostoba üldözési mániáját és Darcy sunyiságát leszámítva – egyedül ő volt érte a hibás. Ez különösen érzékenyen érintette Petulát, mivel mostanáig kizárólag azért nézett tükörbe, hogy kósza hajtincseket keressen. Kezdett rájönni, hogy sokkal egyszerűbb másokat hibáztatni, mint vállalni valamiért a felelősséget.

Végére is a népszerűség csak átmeneti állapot; egy vírus, ami úgy terjed, mint a herpesz, persze csak a nyerő génállománnyal születettek között. A fertőzés terjedését a reménybeli gazdatestek bizonytalansága, elkeseredettsége és pusztá száma is befolyásolja.

Petula úgy gondolta, hogy a gimnázium is ezért tartott csak négy – vagyis az ő esetében öt – évig. Egy idő után még a legrátermettebbek is belefáradnak, vagy akár immúnisak is lehetnek a népszerűségre. Petula feje majd szétrobbant a rengeteg filozofálástól és önmarcangolástól, ezért úgy döntött, lefekszik. Legszívesebben beszállt volna az autójába, hogy hazamenjen, és visszakönyörögje a régi életét. De valami – vagy valaki – nem engedte.

CoCót nem igazán izgatták az esetek vagy Petula megsegítése. A divat viszont szívügye volt, és egyedül ő vette észre, hogy Petula lejárata egyszerű elterelő hadművelet volt Darcytól. Valójában el akarta venni Petula kedvét a kis éjszakai kiruccanásaitól, feltételezte CoCo, hogy a nincsteleneket visszataszítsa elkeseredett és stílus nélküli életükbe. CoCo szó szerint spirituális támaszt nyújtott

Petulának, hogy ezt megakadályozza. A világ többi nagy problémája mellett ez igencsak aprócska szégyenfoltnak tűnt, viszont CoCo úgy látta helyesnek, ha az emberiség minden egyes gyötrelmén megpróbálnak enyhíteni. Végül is Markov is ezt mondta.

Bár az ájulás határán állt, Petula megragadott egy adag férfiruhát, és elindult az éjszakába CoCóval szorosan a nyomában. Ahogy a borzalmas úti cél felé haladtak, Petula hangosan szidta saját magát, hátha ettől megjön a lelkesedése. A változás sosem zavarta, persze csak ha felszíni beavatkozásról volt szó. A belül rejtőző tulajdonságok viszont szigorúan tabunak számítottak. Legalábbis mostanáig.

Petula leparkolt a tilosban, magához vette a ruhászsákot, és elindult a legközelebbi rozsdás viskó felé. Nem vesztegette az idejét. CoCo látott valamit, vagyis igazából valakit az utóbbi pár látogatásuk során, és igyekezett Petulát felé irányítani. Ahogy közelebb értek, mocorgást és hangos horkantásokat hallottak a szeméttel teli doboz alól. Petula nem tudhatta biztosan, hogy a hangok egy embertől származtak, de hirtelen különös nyugalom fogta el. Valaki vigyázott rá.

– Hahó! – mondta Petula.

Senki sem válaszolt.

– Hé! – kiáltott Petula, és megrugdosta a dobozt, hogy végre jótékonykodhasson.

– Mit akarsz? – kérdezte a fetrengő kupac morcosan.

Egyértelműen egy férfi hangja volt.

– Hát, ez elég jó kérdés. Igazából az utóbbi pár hónapban folyamatosan ezt kérdezgettem magamtól – felelte Petula. – Hát te? Te mit szeretnél?

A hajléktalan férfi megpróbált előkészülni az ócska rongyai közül.

– Hogy békén hagyjanak – válaszolta, miközben kiszabadította magát a poliészter takaróból. – És kihagyhassam a drámai monológodat.

Ahogy az idegen arcát takaró rongyok lehulltak, a tekintete összeakadt Petuláéval. A szeme kristálykéken ragyogott, és Petula akaratlanul is elmerült benne.

– Te ... – dadogta Petula – fiatal vagy.

– Ha jól tudom, akkor a hajléktalanságot nem kötötték korhatárhoz. A fiún szinte csak a látszat kedvéért volt piszok, és nem tűnt kimondottan mocskosnak. Mintha egy hollywoodi sminkmester tette volna ilyenné az utcán élés viszontagságai helyett. CoCo büszkén feszített mellettük, hiszen elérte a célját.

– Mit keresel itt? – kérdezte Petula. – Nem úgy nézel ki, mint aki ide tartozik.

– Ezt én is kérdezhetném tőled.

Petula nem igazán tudott erre mit mondani, így hát ő sem kapott választ a kérdésére.

– Körülbelül egyidősek lehetünk – jegyezte meg Petula.

– Akkor ez az egy közös bennünk – felelte a fiú.

– Biztos vagyok benne, hogy van más is – mondta Petula.

– Igen? Mégis micsoda?

– Mindkettőnket érdekelnek a ruhák – válaszolta Petula a meglepő kérdésre. – Én azért aggódom, hogy megszerezsem a legújabb és legdögösebb darabokat, te pedig azért, hogy ... legyen.

– Az is valami – mondta a fiú, és alig láthatóan elmosolyodott.

– Hé, a fogaid tökre fehérek – harsogta Petula döbbenten a ragyogó mosoly láttán. – Ehhez tutira kellett fogorvos is.

A srác szörnyen zavarba jött a bóktól.

Az egyik dolog, amit Petula különösen nehezen fogadott el a hajléktalanokkal kapcsolatban az a szájapolás hiánya volt, és a sárga fogaknál jobban semmit sem gyűlölt a világon. Még egy csomag fogfehérítő tapaszt és apró fogkeféket is tartott a táskájában, hogy segítse a hontalanokat a lepedék ellen folytatott háborúban.

– Ezt neked hoztam – mondta, és átadta a fiúnak a zakókat, ingeket és nyakkendőket, amiket a vendégszoba gardróbjából csent el. – Azt hiszem, pont a te méreted.

Petula nem csak hitte, tudta. A ruhaméretek megállapításában mindig profi volt.

– Köszönöm – hálálkodott a fiú szégyenlősen, mintha olyasmit kapott volna, amit meg sem érdemelt. – Most, ha megbocsátasz ...

Ahogy éppen hátat akart fordítani neki, hogy elbicegjen, Petula megszólította.

– Egyébként Petula vagyok – mutatkozott be, majd lebiggyesztette az ajkait, és villámgyorsan gumikesztyűt húzott a kezeire, hogy biztonságban rázhasson vele kezét.

– Tate – válaszolta a fiú, és megrázta Petula kezét. – Örülök a találkozásnak!

Petula látta, hogy Tate lábának semmi baja, és csak megjátssza a sántítását. Nem először látott ilyet, hiszen őt is gyakran megtámadta a hajléktalanláb-szindróma, ha a plázában a mozgáskorlátozottaknak fenntartott parkolóhelyekre állt. A fiú az álsérülés és a fehérén ragyogó fogak miatt egyszerűen gyanús volt.

Miután végignézte a kínos búcsúzkodást és Petula távozását, CoCót csaknem halálra rémitette a mögötte felüvöltő nyilvános telefon. Körbenézett, hogy más is hallotta-e, de akkor észrevette az ÜZEMEN KÍVÜL matricát a tárcsán. Úgy gondolta, biztosan neki szól. Mivel halálában is mindig tip-top és friss próbált maradni, ösztönösen a ruhája ujjával emelte le a kagylót. CoCo a szokásai rabja volt, és ezen a túlvilág sem tudott változtatni.

– Divatszalon – szólt a telefonba határozottan.

– CoCo, én vagyok az, Gary.

– Épp akcióban vagyok, kedvesem – hadarta CoCo sietősen. – Visszahívhatnálak?

– Szükség van rád az irodában – mondta Gary.

– De mi lesz Petulával?

Egy kattanást hallott a fülében, ami egyszerre jelezte a hívás és a beszélgetés végét. CoCo aggódva nézte, ahogy Petula beszáll az autójába, és a látóhatáron kívülre hajt.

Charlotte a kiutat kereste – szó szerint. A Hawthorne regisztrációs irodája felé tartott, Pam és Prue pedig kétségbeesetten követték. Legutóbb azért jött ide, hogy Petulának segítsen, most viszont csak a saját bőrét mentette.

– Visszamegyek – mondta Charlotte, és az iroda ajtajának kilincséért nyúlt.

– Hogy érted, hogy visszamész? – csattant fel Pam, és az ajtó elé lépett, hogy megakadályozza Charlotte szökését.

– Nem mehetsz vissza, csak ha majd hívnak – tette hozzá Prue.

– Minden rosszul sül el – panaszkolta Charlotte. – Nincs értelme maradni.

– Hiszen ezért jöttünk! – korholta Pam. – Hogy segítsünk nekik.

– Miattunk csak még vacakabb lesz minden! – fakadt ki Charlotte. – Az élőknek és nekünk is! Talán elbuktunk.

Pam és Prue meg se szólalt. Nekik is hasonló gondolatok jártak a fejükben, de nem igazán merték bevallani.

– Ne csak magadra gondolj! – figyelmeztette Prue. – Csak azért, mert a kapcsolatodnak Erikkel talán vége lesz, még nem dől össze a világ. Charlotte-ot kirázta a hideg a kritika hallatán. Haragudott a barátnőire, amiért szóba hozták, de ráadásul még igazuk is volt. Az élők között mindig visszatért a pesszimista énje, és ez az alkalom sem volt kivétel.

– Egyáltalán nemcsak rólam meg Erikről van szó – mondta. – Mindenki magányos és boldogtalan, leszámítva persze a Wendyket.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Pam.

– Úgy, hogy csak az a két ember boldog, akik a legkevésbé érdemelték meg – vetette a barátnői szemére Charlotte. – Gratulálok.

– Ez így nem igazságos, Charlotte – tiltakozott Pam. – Mi is megtettünk mindent.

– Az, hogy itt vagyunk, azt jelenti, hogy még mindig a feladatunkra kellene koncentrálnunk – mondta Prue elég idegesen. – Szedd össze magad!

– Oké, úgy lesz – válaszolta Charlotte, és megragadta a kilincset. – El az utamból!

Pam odébb állt, és az ajtó kitarult. Odabent minden ugyanúgy nézett ki, mint amikor először voltak itt. Rideg és szűkös. Charlotte a pulthoz sétált, és letépett egy sorszámot. Ugyanaz a titkárnő ült a pult túloldalán, aki egy pillanatra sem nézett rájuk, és még mindig azt a borzalmas gyászruhát viselte a fodros blúzzal, amit Charlotte se életében, se halálában nem hordott volna semmi pénzért.

– Üljön le, és majd szólítom – mondta a nő.

Charlotte azt fontolgatta, hogy köszön neki, de a titkárnő nem úgy nézett ki, mintha felismerte volna. Nem igazán meglepő, gondolta magában Charlotte, hiszen rengeteg lélek megfordult már itt.

– Nem engedhetjük, hogy megtedd! – szólalt meg Pam. – Nem helyes.

– Nekem igenis az – erősködött Charlotte.

A csapat tovább vitatkozott, miközben a padhoz sétáltak, és észre sem vették, hogy valaki más is volt a helyiségben rajtuk kívül. A sarokban egy ideges, visszahúzódó lány gubbasztott.

– Jó lenne, ha egy kicsit jobb zenét játszanánk, nem? – próbálta Pam megtörni a jeget.

A lány fel sem nézett. Túlságosan félt. Mindannyian jól ismerték ezt a helyzetet, és úgy döntöttek, elhalasztják a vitájukat, hogy segíthessenek az újoncnak. Úgy tűnt, hogy jó ideje itt dekkolhatott már, mégse foglalkozott vele sem a recepciós, sem egy másik diák, aki bekísérte volna holt-tanra. Zavarodottnak és eléggé rémültnek tűnt.

– Szia! Én Charlotte vagyok – mondta kedvesen. – Ők itt Pam és Prue.

– Tudod, hol vagy? – kérdezte Prue.

– Beszéltél már valakivel? – faggatta tovább Pam.

A lány megrázta a fejét.

– Hogy hívnak? – kérdezte óvatosan Charlotte.

A lány lassan felemelte a fejét. Az arcát mintha már látták volna valahol. Pam és Prue állai a földig zuhantak a döbbenettől, ahogy Charlotte-é is. Valószínűleg most először fordult elő, hogy egyikük sem jutott szóhoz.

– A nevem Darcy – válaszolta a lány.

Pam, Prue és Charlotte elnézést kértek a lánytól, és kiszaladtak az irodából.

– Mégis mi folyik itt? – kérdezte Prue dühösen.

– Ha Darcy odabent van – folytatta Pam -, akkor mégis ki lehet odakint a Wendykkel?

– Mindketten Darcy – mondta Charlotte rejtélyesen.

Mindannyian ugyanarra gondoltak, de egyikük sem merte kiejteni a száján.

– Most mit csinálunk? – aggodalmaskodott Prue.

– Mit tehetnénk? – kérdezett vissza Pam.

Mielőtt Charlotte megszólalhatott volna, néhány újdonsült holt-tanos diák jelent meg a folyosón. Charlotte csendre intette a barátnőit, hogy a beszélgetést ne előttük fejezzék be. Döbbenten nézték, mennyire fiatalnak és naivnak tűntek az új lányok, és rájöttek, hogy ők minden bizonnyal ilyenek lehettek. Vicces volt – és egy kicsit szomorú is –, mennyire megváltoztatja az embert egy csipetnyi tudás és tapasztalat.

– Szia, Charlotte! – kiáltotta Higany Mary. – Emlékszel ránk?

– Persze, Mary – válaszolta Charlotte. – Ők itt a barátaim, Pam és Prue. Csajok, bemutatom Higany Maryt, Vérméreg Sallyt, RémüLettit.

Miután letudták a formaságokat, Charlotte-nak támadt egy ötlete.

– Hé, lányok – kezdte Charlotte –, megtennétek nekünk egy szívességet?

– Nem veszélyes, ugye? – kérdezte Letti.

– Egyáltalán nem – nyugtatta meg Charlotte.

– Akkor jó – bólogatott Letti, és próbálta leállítani a remegését.

– Van egy Darcy nevű lány az irodában – magyarázta Charlotte. – Egy kicsit magányos. A kedvemért szórakoztatnátok egy kicsit?

Pam és Prue egyből ráharapott Charlotte ötletére.

– Talán beszélgethették vele egy kicsit – javasolta Prue. – Tudjátok, hogyan került ide, meg hasonlók.

– Semmi gáz – egyezett bele buzgón Mary.

Mary, Sally és Letti besétáltak az irodába, és becsukták maguk mögött az ajtót, Charlotte, Prue és Pam pedig végre be tudták fejezni a félbemaradt beszélgetésüket.

– Van egy ötletem – suttozta Charlotte.

– Jaj, ne! – viccelődött Pam.

Attól tartott, Charlotte megpróbál egyszerű szellemből mesterdetektívvé változni.

– Hogy mindent helyre tegyünk – mondta Charlotte –, meg kell szabadulnunk Darcytól.

– De ahhoz ... – szólt közbe Pam.

– Darcynak meg kell halnia – fejezte be a mondatot Charlotte.

18. fejezet

Mint a tenyeremet
Tudni fogod, ha végre rám találsz,
Mert a szívem az ölemben hever majd.

Neko Case

Szerelmes dal

A szerelmet ugyanúgy nem lehet kiharancsolni a szívből, mint a dallamot, ami befészkelte magát a fejünkbe. Egy érzelmi zsákutca rabjai leszünk, és bármennyit futhatunk, végül ugyanott lyukadunk ki, ahol kezdtük. A szabadulás legtöbbször azon múlik, hogy hajlandók vagyunk-e lemondani az őrült rohanásról egy megfontolt lépés kedvéért.

Scarlet imádott a Bakelit Zónában lógni, ami a lány kedvenc használtlemezboltja volt a városban. Azelőtt Örök Pörgésnek hívták a helyet, de egyszer leégett, és teljesen újra kellett építeni. A bolt valójában egy aprócska lyuk volt, Scarlet mégis órákat tudott itt tölteni anélkül, hogy bármit is vennie kellett volna. A boltot egy laza fickó, Mr. Hood vezette, aki egyébként irodalmat tanított a gimnáziumban. A férfi emellett még zenélt is, ezért a tanítást csak másodállásnak tekintette. Minden tanórának átaludta az utolsó tíz percét, és így állítólag egyáltalán nem volt álmos éjszakánként.

Scarlet ugyanazért szeretett a lemezboltban lézengeni, amiért a turkálókba és a temetőkbe is szívesen járt: az elfeledett dolgok tele voltak élettel, és csak arra vártak, hogy valaki felfedezze őket. Úgy érezte, akár a körmeivel vagy a kitűzője tűjével is végigsimíthatná a lemez barázdáit, amiből mindent átható szenvedély, varázslat és energia szabadulna fel. Na, ez az, amit egy érintőképernyő sosem adhat meg, gondolta magában.

Mr. Hood kedvelte Scarletet. Azonnal híre ment, ha a lány feltűnt az üzletben, és ettől nemcsak a hírneve, de az eladási mutatói is a magasba ugrottak. Olyan volt, mint egy celeb, akivel a boltot reklámozzák, ezért Hood szívesen beengedte Scarletet zárás után is. Mindenki jól járt vele. Ráadásul Scarlet nem egy ostoba kölyök volt; igazi zenemániás és ingyenc hírében állt. Ismert mindent, amit arra érdemesnek talált – a klasszikusoktól kezdve egészen az ezoterikus mesterekig. Hooddal gyakran hajnalig tartó beszélgetésekbe bonyolódtak a legkülönbözőbb zenei irányzatokról, de általában egyszerűen csak hallgattak.

Mindketten őszintén rajongtak az analóg felvételek sercegéséért, de közös szenvedélyük voltak még maguk a fekete lemezek és az ezeket óvó kartontokok. A ma népszerű, letölthető digitális anyagok mellett ezek múzeumba illő műalkotásoknak tűntek.

Scarlet úgy gondolta, a bakelitlemezek varázsa abban rejlett, hogy közvetlen fizikai kapcsolatban álltak a barázdáikban rejtőző dallamokkal. A CD-vel és az MP3-mal szemben a bakelit kényes, sérülékeny, és különleges volt. Ápolni kellett, tisztelni és védelmezni. Akárcsak egy lányt.

Hood a zene üzleti részéről is sokat beszélt neki, mivel tudta, hogy nem áll távol Scarlettől a téma. Elmondta, mennyire kevés előadó tud megélni a lemezeladásokból, még akkor is, ha népszerű. A jogdíjak egy részét például a töréskárokra vonták le, amiből a szállítás alatt megrongálódott lemezeket próbálták pótolni. Scarletet lenyűgözte az ötlet, hogy a sérülésekkel előre számoltak. Talán a kapcsolatokra is így kellene gondolnunk.

Ez lenne a reális hozzáállás. Semmi sem tart örökké, gondolta: sem a lemezek, sem az emberek, de még a kapcsolatok sem, ha nem ápolják őket. Másrészről viszont a karcolások és apró sérülések a bakelitkorong barázdáiban arról tanúskodnak, hogy használták őket. Nemcsak őrizték a zenét, de tovább is adták valakinek.

Mostanában Scarletet különösen vonzották a magányról és szívfájdalomról szóló dalok. Ő is tudta, hogy hiányzott neki Damen, de úgy gondolta, a szakítás volt a legjobb megoldás. Az idő mindent megold. Egy kis türelemmel – és jó zenével – hamar túlteszi magát rajta. A hatalmas fejhallgató hófehér bőréhez szorította Scarlet fekete haját, és a lány teljesen elmerült a dallamokban. A zene kezdett elhalkulni, de aztán hirtelen a semmiből újra felharsogtak a hangszerek.

– Mi a ...? – kiáltotta Scarlet dühösen, és elhúzta magától a fülest.

Mr. Hood a pult mögött ült, és éppen szedelőzködött, hogy bezárja a boltot.

Scarlet visszatette a fejhallgatót, de amint élvezni kezdte volna a dalt, ismét megtörtént. Körülnézett a helyiségben, és még a kis hátsó szobába is bekukkantott, ahol Mr. Hood és a bandája szokott próbálni. Csupasz, raktárszerű kis lyuk volt, tele hangszerekkel és erősítőkkal. Scarlet Eriket pillantotta meg odabent, aki vigyorgott és egy cseppet sem zavartatta magát. Nem akart Mr. Hoodnak szólni, nehogy bajba sodorja a fiút, ezért inkább csak annyit mondott, hogy szeretne kiugrani a mosdóba.

– Hé! – kiáltotta Mr. Hood. – Én most lelépek.

– Oké, majd bezárok – felelte Scarlet.

– Bízom benned – mondta a férfi, majd kilépett a boltból, és bezárta maga mögött az ajtót.

Scarlet kényelmetlenül érezte magát, mégis úgy döntött, hogy marad.

– Te meg mit csinálsz itt? – kérdezte Eriket kíváncsian. – Nem hozhatok ide embereket záróra után.

– Csak erre sétáltam, és megláttalak az ablakban. Gondoltam, beugrom és köszönök neked.

– Használhatnád néha a bejáratot is.

– Elcsépett.

Scarlet egy gitárt kezdett babrálni, és lefogott pár akkordot az egyik saját számából.

– Ez mi?

– Á, semmi! Csak egy ostoba dal, amit írtam – válaszolta Scarlet.

– Nekem jónak tűnik – jegyezte meg a fiú.

– Igazából indultam vele egy rádiós pályázaton is, de kizárták valami érdeklődés miatt – magyarázta Scarlet anélkül, hogy részletekbe bocsátkozott volna. – A barátom nevezte be, de ő a csatornánál dolgozott ...

Erik mindent értett. Scarletnek sokat számított, hogy indulhatott a versenyen, és hogy az emberek hallották a zenéjét. Átérezte a csalódottságát.

– Ütközések mindig vannak – mondta titokzatosan Erik.

– Hogy érted? – kérdezte Scarlet. Azt hitte, az ő ügye különleges.

– Fiúk és lányok között.

Scarlet elmosolyodott; pontosan tudta, miről beszél.

– Ezt a dalt egy lánynak írtam, akibe teljesen belezúgtam, de még azelőtt szakítottunk, hogy eljátszhattam volna neki – vallotta be Erik, miközben elpengette az első néhány hangot.

– Ez gyönyörű. – Scarlet a ritmusra bólogatott. – Biztosan sokat jelentett neked ez a lány.

– Még most is – javította ki Erik, és tovább játszott.

– Értem – mondta Scarlet, és átadta magát a dallamoknak. Erik zenéjét és érzelmeit is tisztán látta.

– Mindig arról álmodtam, hogy egy tömeg előtt játszom – magyarázta Erik. A keserűség a hangjában éppen az ellentéte volt a zenéjéből sugárzó örömmek. – De most semmit sem szeretnék jobban, mint ezt eljátszani neki.

– Sosem túl késő – válaszolta Scarlet. – Ezt egy nagyon jó barátomtól tudom.

Erik folytatta a játékot, Scarlet pedig egy dallamot kezdett dúdolni, néhol szavakkal is kiegészítette. Egy olyan érzékeny oldalát látta meg Eriknek, amit mostanáig takargatott előle. A fiút nézte, de valójában Dament látta maga előtt, miközben megszületett a dalszöveg a fejében. Ha naivabb lett volna, azt is elhitte volna, hogy pontosan így tervezte. Ahogy véget ért a dal, Erik lelkes ajánlatot tett, ami mindkettőjükre jó hatással lehetett.

– Esetleg kitalálhatnánk valamit együtt – vetette fel. – Tudod, együttműködés.

Scarlet nem tudta biztosan, de attól félt, hogy ez az együttműködésdolog talán Erik csajozós dumája. Remélte, hogy téved, de mégiscsak egy idegennel volt kettesben egy lemezbolt raktárában záróra után. Nem akart bekerülni az esti híradóba, de valamiért megbízott a fiúban. Rokon lelkek voltak.

– Nem hiszem, hogy készen állok rá – mondta Scarlet. Megpróbált egyetlen mondattal minden kimondott és kimondatlan kérdést megválaszolni. – De ha van olyan, akivel szeretnék együttműködni, az te vagy.

– Gondoltam, talán benevezhetnél egy másik dallal a versenyre. – Erik egy percre elhallgatott; attól félt, túl rámenős volt. – Lefogadom, hogy a barátod is örülne neki.

– Nem a barátom – vallotta be Scarlet, és kikísérte Eriket a boltból. – Már nem.

Mary, Sally és Beth kiléptek a recepció ajtaján, hogy beszámoljanak a Darcy-küldetés részleteiről.

– Fogalma sincs, hol van – kezdte Mary -, vagy hogy miért került ide.

– Ez nem újság – mondta Prue az alsóbb évesekkel szemben bevált parancsoló hangján. – Ez mindenkivel így van.

– Nem mondta el, mi az utolsó dolog, amire emlékszik? – kérdezte Pam türelmesebben.

– Azt mondta, hogy a Gorey Gimi évkönyvfotózásán pózolt – szólt közbe Sally. – Ennyi.

Beletelt pár percbe, de Charlotte rájött. Életében ő is rengeteget fényképezett – legtöbbször persze Dament -, és olvasott róla, hogy

bizonyos embereknél a vaku villogása epilepsziás rohamot válthat ki. Többek között ezért tartotta be a fotózás rocksztárszabályát: vaku nuku. A másik oka nyilvánvalóan az volt, hogy sokkal nehezebb valakit titokban lefényképezni, ha egy lámpa villog az áldozat szemébe.

– Biztosan rohamot kapott – magyarázta Charlotte. – Nem is kicsit.

– Honnan tudod? – kérdezte Letti remegő hangon.

– Néhányan így reagálnak a vakuk fényére – válaszolta Prue. – Fotoszenzitivitás.

– A villogó fény – tette hozzá Charlotte – és a stresszhormonok is közrejátszhattak a tragédiában, mivel Darcy mindenáron jól akart mutatni a képeken.

– Annyira erős volt, hogy majdnem megölte – folytatta Pam. – Lehet, hogy a lelke örökre elszakadt a testétől.

– Ahogy Petula kómájánál is történt – helyeselt Charlotte. – Darcyt viszont valószínűleg hamarabb újraélesztették.

– De annyi idő még biztosan volt, hogy valaki vagy valami befurakodjon a testébe – vette át a szót Pam.

– Valaki? – kérdezte Mary, aki értetlenül hallgatta a magyarázatot az osztálytársaival együtt. – Mégis ki tenne ilyet?

Charlotte, Prue és Pam szótlanul bámulták egymást, és inkább elengedték a kérdést a fülük mellett.

– Mindenkinek segítenie kell – mondta Charlotte. – Itt az irodában és a bálon is.

– A bálon? – fakadt ki Prue. – Mindig találsz indokot rá, nem igaz? Charlotte-ot egy kicsit megbántotta a kritika.

– Nem igazán sülték el jól a báljaid – jegyezte meg halkán Pam.

– Nem, de így fogom odajuttatni Dament – válaszolta Charlotte rejtélyesen.

– Pontosan erről beszélek! – kiáltotta Prue, és a magasba emelte a karját. – Most, hogy itt vagyunk, Erikre már nem is emlékszel!

– Mármint Darcyra gondolsz, nem? – javította ki Pam, és megpróbálta lecsitítani Prue-t.

– Én mindkettejükre gondolok – szólt közbe Charlotte. – Együtt.

Pam és Prue nem tudta, hová akar kilyukadni, a holt-tanos lányoknak pedig még Damenről vagy a bálról sem volt fogalmuk, Charlotte-nak viszont sikerült meggyőznie őket, hogy kövessék. Már megint.

Amikor Scarlet hazaért a lemezboltból, szokatlan látvány fogadta: az édesanyja a konyhában gubbasztott egy bögre teával, és aggodalmasan bámult maga elé. A máskor békésnek nevezhető helyzet teljesen felkavarta Scarletet.

– Anyu? – szólította meg Scarlet. – Valami baj van?

– Beszéltél a nővéreddel mostanában? – válaszolta Kiki szokatlanul titokzatosan.

– Csak ha az életem múlna rajta – felelte Scarlet.

A gonoszkodás ellenére Scarlet tényleg akart beszélni Petulával, hogy segítsen neki átvészelni a Wendyk lázadását. Ezelőtt viszont még sosem vállalt közösséget a testvérével, és képtelen volt rávenni magát, hogy megtegye az első lépést. Scarlet úgy érezte magát, mint légy a nudista strandon. Tudta, mi a dolga, de fogalma sem volt, hogyan vágjon bele.

– Borzasztóan nehéz helyzetben van – folytatta Kiki -, és nem hiszem, hogy tiszta fejjel gondolkodik.

– Status quo {fennálló állapot (latin)} – mondta Scarlet, és megvonta a vállát.

– Ne szemtelenkedj! – kérte az anyja. – Ez most komoly.

– Hogy érted? – kérdezte Scarlet egy hangyányi aggodalommal a hangjában.

Talán Petula sztriptíztáncos lett. Ez megmagyarázná a késő esti kiruccanásokat és a pletykákat, miszerint a belváros környékén mászkál. Kiki mindig is ettől féltette a lányát – mostanáig alaptalanul. Vagy lehet, hogy Petulából személyazonosság-tolvaj lett, gondolta magában Scarlet, és éjszakánként konténerekben kutat hitelkártya-bizonylatok után. Scarlet gyorsan ki is verte a fejéből az ötletet. Teljesen biztos volt benne, hogy Petula nem cserélne helyet a világon senkivel.

– Egy hajléktalan fickóval akar a bálba menni – jelentette be az anyja.

Scarletet kirázta a hideg, és úgy lépett hátra, mintha valaki elektromos sokkolóval rázta volna meg.

– Szüksége van valakire, akivel beszélhet – mondta Kiki. – Tedd meg a kedvemért!

Kiki mindig is tiszteletben tartotta a lányai személyiségét, és sosem erőltette, hogy jóban legyenek. Szóval, ha mégis erre kérte Scarletet, biztosan komoly indoka volt rá.

Scarlet felcammogott a lépcsőn Petula szobájához, de nem tudta, mit mondjon vagy mire számíton. Ahogy bekukkantott a szobába, Petula megint a ruhákat rendezgette, de most már egyáltalán nem szégyellte a hobbiját. Kibújt a ruhazsákából.

– Mizu? – kérdezte Scarlet, és óvatosan átlépte Petula birodalmának küszöbét.

Scarlet körülnézett a szobában, és észrevette, hogy Petula egykoron legendás rendmániája kis híján teljesen eltűnt. Minden a feje tetején állt: ruhák és kiegészítők töltötték be a teret, a szekrények és a fiókok tárva-nyitva álltak, és még az ágya sem volt bevetve. Petulához hasonlóan a szobája is hanyatlásnak indult.

Scarlet fejest ugrott a mélyébe.

– Mindannyian büszkék vagyunk rád, amiért törödsz másokkal, de egy hajléktalan fickót? – kérdezte Scarlet hitetlenkedve. – A bálba?

– Ha lehet, akkor inkább nonkonformistának mondanám – szolt közbe Petula. – Egyébként te kivel mész?

Egy ilyen beszólás általában a beszélgetés végét jelentette közöttük, de Scarlet összeszorította a fogát, és nem vette magára az édesanyjuk kedvéért.

– Csak próbálom megérteni, mi zajlik most le benned – tapogatózott Scarlet.

– Ő teljesen más fiú – duzzogott Petula. – És én is megváltoztam. Maradj ki belőle!

– Szemétség volt, amit a Wendyk és az a másik klón, Darcy tettek veled – mondta együtt érzően Scarlet.

– Nincs szükségem a szálnalmadra! – csattant fel Petula, és közben kényszeres ruhapárosításba kezdett. – Megtettem, és kész. Nem bántam meg semmit.

– Oké, de pontosan mit is csináltál?

A testvérek hosszasan nézték egymást, miközben Petula a megfelelő válaszon gondolkodott. Aztán hirtelen összeroppant. Nem egy hatalmas szakadék, hanem egy egyszerű repedés jelent meg az álcáján, hogy ezen keresztül eressze ki a felgyülemlett érzelmi és pszichológiai gőzt.

– A belvárosba járok, hogy a hajléktalanokkal legyek – siráncozott Petula szinte őrjöngve. – Nekik adtam a régi ruháinkat.

Petula soha életében nem fakadt ki így, és Scarlet abban sem volt biztos, hogy a nővére áll vele szemben – talán egy hasonmása, vagy ilyesmi.

– Miért? – kérdezte tanácstalanul Scarlet.

– Divatossá akartam tenni őket – tört elő Petulából a vallomás a könnyei között. Úgy beszélt, mintha az eltitkolt bűneit szakított volna el a testétől. – Kezdek átváltozni egy, egy ...

Petula képtelen volt kimondani a szót. A nyelve megdagadt, a torka pedig görcsbe rándult a pusztá gondolattól, hogy másoknak tett szívességet.

– Emberbaráttá? – segítette ki Scarlet félénken, és az arca elé emelte a kezét, nehogy Petula mérgében megpróbálja leütni.

– Igen! – kiáltotta a nővére fájdalmasan, majd az ágyára vetette magát, és mérgében ökölbe szorított kezekkel püfölte a párnákat. – Egy nyálas, vézöszívű, figyelmes jótevővé!

– Ez nem olyan nagy baj – próbálta Scarlet vigasztalni.

– Nem olyan nagy baj? – kérdezte Petula megvetően. – Az isten szerelmére! Hiszen gyakorlatilag hippi lettem!

Azért az túlzás, gondolta magában Scarlet, miközben végignézett a nővére gyantázott, bronzbarna lábán, ami tízcentis tűsarokban végződött.

– A barátaim, a hírnevem, a védjegyeim! – jajgatott Petula. – Mind elveszett!

– Nem a barátaid voltak – javította ki Scarlet. – Csak zsoldosok.

Petula megjegyezte magának, hogy Scarlet nem vonta kétségbe sem a hírnevét, sem a védjegyeit.

– Ez az életed méregtelenítő kúrája – mondta Scarlet. – Mint azok a lúgos italok meg a rágás nélküli diéták, amikkel kínozod magad.

– Lehet, az viszont biztos, hogy a Hawthorne-ban lesznek a világ legdivatosabb csövesei – válaszolta Petula. – Nekem pedig a ruháimat kényszerzubbonyra és eldobható zuhanypapucsra kell cserélnem.

– Abban tutira klasszul fogsz kinézni – nevetett Scarlet, és végre Petulából is sikerült kicsikarnia egy mosolyt.

– Az élet igazságtalan – szólalt meg egy hosszú szünet után Petula. – Nem mindenki érdemli meg, amit kap – mindegy, hogy jó vagy rossz dologról van szó.

Petula abbahagyta a ruhapakolást, és anélkül, hogy észrevette volna, magához ölelte az inget, amit éppen a kezében tartott. Ha valakitől pár hónappal ezelőtt egy ilyen érzelmes megnyilvánulást látott volna, iszonyatos dührohamban tört volna ki.

Scarlet látta, ahogy Petula szeme megtelt könnyekkel, az ajka pedig remegni kezdett; azonnal tudta, hogy a nővére hobbijának alig van köze a bukásához vagy a hajléktalanokhoz. Minden a kis túlvilági kalandjuk miatt történt.

– Virginia nem miattad ment el – vigasztalta Scarlet.

Petula megdermedt. Scarlet sokkal többet tudott róla, mint azt gondolta – valószínűleg még nála is többet.

– És őt már a világ összes feldíszített csövese sem fogja visszahozni.

19.fejezet

És szeresd,
aki kitart melletted
Ha megesküdsz, hogy szereted,
Reszketve a szívedből,
S ő is érez szenvedélyt.
Mi végtelen és epedő –
Kishölgy, jobb, ha felébredsz,
Mert ilyet csak egy álom sző,

Dorothy Parker

Mindig azokat bántjuk, akik szeretnek

Ha a párod szüneteltetni akarja a kapcsolatokat, de közben azt ismételteti, hogy te vagy neki az igazi, biztos lehetsz benne, hogy hazudik. Akár azt is mondhatná, hogy egy darabig nem szeretne a közeledben lenni, mert egy másik jelölt van a láthatáron, akiről melletted biztosan lemaradna. Más szóval, ha igazán szeretsz valakit, akkor a szakítás a szívedet is ketté fogja tépni.

Péntek este volt, és az IdentiTeás szokás szerint hemzsegett a rockerektől, darkosoktól, és dzsesszrajongóktól. Ma viszont a díszes társaság nem csak élőkől állt; mindenki a kávézóban tartózkodott, aki – életében vagy halálában – valaha számított. Ez volt a tökéletes helyszín a véletlen találkozáshoz, aminek az ötlete Charlotte fejéből pattant ki.

Ahogy Damen megérkezett, körbenézett a teremben Scarlet után kutatva, majd lesütött szemmel elindult a DJ pultja felé. A lány is észrevette őt, de ugyanúgy nem mert ránézni.

– Ne feledjétek! – emlékeztetett mindenkit Charlotte. – Ahogy elterveztük.

Charlotte úgy érezte magát, mint egy porondmester a cirkuszban, akinek kiszámíthatatlan állatokat kell láthatatlan karikákön átparancsolnia. Tudta, hogy könnyen kudarcba fulladhat, és hogy végül a Wendyk és Darcy pofátlanságára és Scarlet nagy szájára kell hagyatkoznia.

Scarlet egy kötenyt keresett, amit az elképesztő retró babydollja {erotikus fehérnemű (angol)} fölé akart felvenni. Bár legbelül szörnyen ideges volt, ebből kívülről természetesen semmi sem látszott. A frufruja nyílegyenesen lógott a homlokába, a haja többi részét viszont egy kicsit begöndörítette. Úgy nézett ki, mint aki egy párizsi divatbemutatóra készül, és nem egy hawthorne-i kávézóban szolgál fel Darjeelinget.

Scarlet a régi mattvörös rúzsát is újra használatba vette, amire Damen – miközben a felszerelését rendezgette – egyáltalán nem volt felkészülve. Mintha egy kacér kiáltás lett volna a világnak, hogy Scarlet ismét a régi önmaga lett – ráadásul szabad.

Amikor Darcy és a Wendyk megérkeztek, megálltak a pultnál, csak hogy megmutassák magukat Scarletnek. A lány szótlánul bámulta őket, és megkötötte a kötenyt. Pam és Prue felfelé mutató hüvelykujjakkal jeleztek Charlotte-nak, és odakint vártak.

– Hogy megy az üzlet? – gúnyolódott Darcy, és végigmérte Scarlet ruháját.

– Soha jobban – vetette oda Scarlet.

– Szerencse, hogy most már sokkal több idő jut a munkára – szólt közbe lenézően Wendy Anderson. – Nincs pasi, nincs probléma.

A lányok elsétáltak az asztalukhoz az első sorba, ahol már várt rájuk a kedvenc energiaszegény jegeskávéjuk. A helyükről tökéletes kilátás nyílt a lemezlovas pultjára, de valójában az volt az elsődleges szempontjuk, hogy ők jól látszódnak. Nem sokkal később a kávézó annyira zsúfolt lett, hogy a lányok még egymást sem találták, nemhogy Dament, ezért a saját kezükben vették a sorsukat.

A Wendyk úgy dobálták félre az útjukból az embereket, mintha egy celeb testőrei lettek volna. Egy keskeny ösvényt vágtak a tömegben Damenig, amin Darcynak sikerült is átevíckélnie. A lány végül átlépett a táncter szélét jelző kordonon, és lassan ringatni kezdte magát a DJ-pult előtt, közben pedig a karjait a magasba emelte, és a ritmusra csettintgetett, mint egy elkeseredett rajongó.

Damen észrevette – az ellenkezője egyszerűen lehetetlen volt –, de úgy döntött, nem foglalkozik vele. Charlotte, hogy a terve tökéletesen működött, megijedt a lavinától, amit elindított, amikor közelebből is megnézte Darcy riszálását és a rémületet Scarlet arcán. Amikor Damen felgyorsította a tempót, Darcy is rákapcsolt, és már a pusztá eltökéltségével is sikerült kicsálnia a fiúból egy mosolyt. A jelenetet a tömeg is értékelte; egyre többen kántálták, hogy „Hajrá, Darcy!”, és ettől a lány csak még jobban beleélte magát, Scarlet viszont majd felrobbant a dühtől.

– Egy Kensington letudva – suttogta Wendy Anderson –, egy még hátravan.

Darcy vadul rángatózó csípője a földre repített egy csészét és az alátétet Damen asztaláról, és a Wendyk türelmetlenül intettek Scarletnek, hogy takarítsa fel a kiömlött maradékot.

– Pincér! – kiáltotta Wendy Thomas. – Tüntesse el ezt a mocskot!

A mocskok valóban találó szó a helyzetre, gondolta magában Scarlet ahogy a helyszínre ért, de nem tudta, hogy el lehet-e takarítani.

– A csészéről vagy a lelkedről beszélsz? – vágott vissza Scarlet, miközben a szilánkokat szedegette a padlóról.

A zene és a tömeg akkora zajt csapott, hogy Damen szinte észre sem vette a Wendyk és Scarlet között dúló összecsapást. S amikor Scarlet végre felegyenesedett, Damen döbbenten állt vele szemben. Egyikük sem tudta, mit mondjon a másiknak.

– Kívánság? – kérdezte zavarában Damen, abban bízva, hogy a zenén keresztül még képesek egymással kommunikálni.

– Nekem van egy – szólt közbe Darcy, mielőtt még Scarlet előállhatott volna egy válasszal. – Eljössz velem a bálba?

Scarlet elnevette magát. Biztos volt benne, hogy Damen sose menne Darcyval a bálba, bármennyire haragudott őrá.

– Miért ne egyezett bele Damen. – A rádió egyébként is engem küldött DJ-nek.

Scarletet sokkolta a mondat, és gyilkos tekintettel nézett a fiúra.

Darcy egy kiadás tiszteletkör után visszatért az asztalukhoz a Wendykkel, akik el sem merték hinni, hogy egy ekkora tömeg előtt sikerült megaláznia Scarletet. Sok szempontból édesebb volt ez a győzelem, mint Petula tárgyalása.

– Szép húzás! – duzzogott Scarlet Damen előtt, amiért az összeállt a leggyűlöltebb ellenségeivel.

– Szép rúzs – gúnyolódott Damen, hogy visszavágjon Scarlet megjegyzéséért.

– Illik hozzám, nem gondolod? – vágta Damen fejéhez Scarlet, majd hátat fordított, és elsétált tőle.

– Asszem, igen – suttopta Damen.

Charlotte(???) az IdentiTeás mögötti sikátorban toporgott, miközben Charlotte (???) távozását leste. Alig várta, hogy végre beszélhessenek.

– Randid van? – kérdezte Erik, és Charlotte majdnem elmenekült ijedtében.

– Csak beszélni akartam Scarlettel – felelte Charlotte -, de most, hogy itt vagy, inkább megyek is.

– Charlotte, nem kell ezt csinálnod – szólt utána Erik.

– Micsodát?

– Ha találkozni akarsz vele, elmegyek – válaszolta a fiú. – Ő is mondta, hogy beszélgetek kellene.

Charlotte attól tartott, hogy a „beszélgetek kellene” annyit jelent, hogy Scarlet a fejéhez vágja, hogy soha többé nem akarja látni, és ezt nem tudta volna elviselni.

– Csak szeretném megkérdezni, hogy minden rendben van-e vele a Damen-ügy miatt – mondta Charlotte. – Különösen a mai dolgok után.

Erik csak találgatni tudott, miről is lehetett szó pontosan. Sajnálta Charlotte-ot, és segíteni akart neki, de aznap minden, amit mondott, rosszul sült el.

– Majd én figyelek rá – jelentkezett a feladatra Erik.

– Remek. Legalább nem lesz egyedül.

Scarlet az este hátralevő részét a porrá zúzott önbecsülésével és egy *chai* lattéval töltötte, miközben az óra másodpercmutatóját bámulta, hogy végre bezárhasson. A Wendyk és Darcy – és a fülig érő, önelégült vigyor az arcukon – korán leléptek, Damen pedig a hátsó ajtón sunnyogott ki, nehogy egy újabb veszekedésbe keveredjen bele. Ahogy a terem lassan kiürült, és az utolsó lézengők is hazamentek, Erik lépett be a kávézóba.

– Hogy vagy? – kérdezte.

– Épp most kényszerítettem rá a fiúmat, hogy egy másik lánnyal menjen a bálba – válaszolta tömören Scarlet. – Ezt leszámítva, jól.

– Mármint az exedet – emlékeztette Erik Scarletet az előző éjszakai beszélgetésükre.

– Igaz – helyesbített Scarlet. – Az exemet.

Erik óriási lehetőségeket látott a helyzetben. Nemcsak megvigasztalhatta, de segíthetett is neki az érzelmeit felhasználva létrehozni valamit, ami mindkettőjüknek hasznos lehet.

– Tudod, sokszor akkor vagyok a legjobb – mondta Erik -, amikor a legvacakabbul érzem magam.

Scarlet nem igazán értette, miről beszél a fiú, de úgy érezte, muszáj valahogyan levezetnie a feszültségét, és egyáltalán felfogni, hogy mi is az, amit érez.

Erik kinyújtotta a kezét, és a színpadon álló gitárra mutatott.

– Csináljuk – válaszolta Scarlet.

Charlotte túlságosan ideges volt ahhoz, hogy visszamenjen Damenhez, és miután órákig bolyongott céltalanul a városban, a Kensington-ház felé vette az irányt, hátha Scarlet hazaért már, és

Erik nincs vele. Ideje tisztázni a dolgokat, gondolta. Amikor megérkezett, fényt látott kiszűrődni az egyik emeleti hálósobából, és ettől kirázta a hideg. Mi van, ha kettesben vannak ott? Együtt nevetnek, viccelődnek, zenét hallgatnak – vagy rosszabb. A szobában viszont nem Scarlet, hanem Petula virrasztott.

Charlotte egyszerűen átsétált a bejárati ajtón, ahogy máskor is, és felkaptatott a lépcsőn. Az első ilyen átkelése annyira élénken élt az emlékeiben, mint amikor először lépett be a Hawthorne-kastélyba. Charlotte bedugta a fejét Petula ajtaján, de meglepetésére a szoba üresen állt. Charlotte nem bánta; ha valaki a pasikról vagy a kapcsolatokról szeretett volna infót gyűjteni, Petula barlangjánál jobb helyet keresve sem találhatott volna. Mindenütt naplók, emlékkönyvek, fényképalbumok, apró ajándékok és szerelmes levelek sorakoztak. A viszonzatlan szerelem múzeuma volt, amiben Petula minden egyes elbukott hódítójától őrzött valamit.

Miközben Charlotte a gyűrűsmappát lapozgatta, ami papírfecnikre firkált üzenetekkel volt tele – mindegyik 1-től 5-ig osztályozva -, az ajtó hirtelen kinyílt, és Petula belépett a szobába. Legalábbis ő lehetett, mivel a kezében cipelt ruhakupac miatt semmi sem látszott a lány arcából.

Charlotte nem csak a hatalmas csomag miatt nem ismerte meg Petulát; a lány, aki előtte állt, alig hasonlított rá. A lány, akit Charlotte korábban ismert és bálványozott, aki az életét egy láthatatlan tükör előtt élte, nyomtalanul eltűnt. Halott volt.

Ahogy Charlotte bámulta ezt a lányt, Petulát hirtelen kirázta a hideg, mintha valaki figyelte volna.

– Virginia?! – kiáltotta szinte sóvárogva.

Bár korábban egy cseppet sem zavarta, hogy belekukkantsen – sőt, hogy bele is bújjon – Petula szupermenő életébe, Charlotte most mégis elszégyellte magát, amiért egy ilyen meghitt pillanatban lesekedik utána. Petula úgy nézett ki, mint egy gyerek, aki a nem létező Mikulást várja.

Charlotte azért jött ide, hogy primitív kérdésekre keressen választ, ehelyett arra emlékeztették, ami igazán fontos volt.

20. fejezet

A holnap összes partiján
A magány zsúfolt terület

Bryan Ferry

Szenvedélyes gyűlölet

A népszerűség fogalmát alapvetően rosszul értelmezzük. Mindenki azt hiszi, hogy egy mindössze néhány emberből álló társaságot jelent, akiket bálványoznak vagy irigyelnek. A legtöbb népszerű embert viszont a többség gyűlöli. Tehát, ha az aprócska kis klubotokat leszámítva a világon mindenki utál, akkor minden vagy, csak népszerű nem. Az igazi népszerűség kulcsa nem abban rejlik, hogy annyian szeressenek vagy irigyeljenek, amennyien csak lehet, hanem hogy azok szeressenek és irigyeljenek, akik igazán fontosak neked. Petula ezt ösztönösen érezte.

Scarlet és Erik még mindig az IdentiTeásban ültek, és a közöttük ácsorgó magányos gyertyaszálat leszámítva teljesen egyedül voltak.

– Neked jó volt? – kérdezte Erik.

– Elképesztő! – válaszolta Scarlet hangosan szuszogva.

– Újra kellene kezdenünk – javasolta Erik.

– Nem hiszem, hogy kibírnék még egy menetet.

– Oké – mondta Erik. – A lényeg, hogy elégedett vagy.

– Azt kipipálhatjuk.

– Akkor talán játsszuk vissza – ajánlotta Erik.

– Játsszuk – válaszolta izgatottan Scarlet.

A lány félretolta a mikrofonállványt, majd talpra ugrott, és a keverőpulthoz rohant, ahol az élőben fellépők előadásait szokta rögzíteni. Először a VISSZATEKERÉS, aztán meg a LEJÁTSZÁS gombot nyomta meg, majd a dal minden egyes hangját figyelmesen végighallgatták, ahogy az a hangszórókból az üres terembe áradt.

– Szerintem – kezdet Erik, és rövid hatásszünetet tartott – ez egy világbajnok dal.

– Tényleg? – hitetlenkedett Scarlet. – Nem is tudom.

– Az egész szívedet kiöntötted – válaszolta a fiú elismerően. – Minden egyes szóban.

– Te pedig a lelkedet tetted minden egyes hangba.

Erik csak mosolygott; Scarlet nem tudhatta, mennyire igaza volt.

Mintha meg lett volna szervezve, Charlotte a következő pillanatban az ajtóhoz lépett, és benézett a terembe. Scarlet észrevette, és egy másodpercre kétségbeesett, hogy a barátnője akár félre is értheti a helyzetet. Charlotte, ahogy meglátta Eriket és Scarletet együtt, mérgében hátat fordított nekik és elrohant. Amikor Scarlet visszafordult Erikhez, a fiú úgy nézett ki, mintha szellemet látott volna. De ez lehetetlen, gondolta magában Scarlet, nem igaz?

– Mi a baj? – kérdezte Scarlet, akinek a kíváncsisága hamar átváltozott gyanúvá.

– Semmi – motyogta Erik félénken.

– Te is láttál valakit az ajtóban?

– Milyen lányról beszélsz?

– Egy szóval se mondtam, hogy lány volt, Erik – válaszolta Scarlet.

Scarlet elhallgatott, hogy esélyt adjon Eriknek a vallomáshoz.

– Te halott vagy.

Scarlet arcát látva Erik nem tudta eldönteni, hogy a lány arra gondol-e, hogy most meg fogja ölni, vagy hogy mindenre rájött. Mindezek ellenére egy kicsit örült is, amiért nem kellett tovább titkolóznia, és előállt az igazsággal.

– Miért nem mondtad eddig? – kérdezte Scarlet. A hangját pillanatok alatt átjárta a harag.

Erik nem válaszolt, de Scarlet sem erősködött tovább. Különben is, az igazi bűnös Charlotte volt. Miért titkolózott előtte? És aztán megértette.

– A lány, akinek a dalt írtad – kezdte Scarlet -, Charlotte volt.

Minden kezdett összeállni.

– El akartam mondani – válaszolta Erik.

– És mégis mi tartott vissza?

– Valami mindig közbejött – mentegetőzött Erik. – És egyébként is, fogalmam sem volt, hogy látni fogsz majd. Erről senki sem szólt, amikor visszaküldtek ide.

– Mit csináltok itt egyáltalán? – kérdezte Scarlet.

– Nem igazán tudom – mondta Erik-, de arra tippelek, hogy azért kell nektek segítenünk, hogy megoldjátok a problémáitokat. És a mai együttműködésünkéből ítélve, azt hiszem, én teljesítettem a feladatomat.

– Köszönöm, hogy segítettél a dalban, komolyan, de ez az egész Anonim Angyalok baromság teljesen felforgatta az életemet.

– Nem vagy egyedül – válaszolta Erik. – Mindannyian nagy árat fizettünk, hogy itt lehessünk.

Scarlet nem akarta megsajnálni Eriket, de képtelen volt visszafogni magát. A fiú sápadt arcáról szinte sugárzott, mekkora áldozatot hozott érte.

– Kérhetek egy szívességet? – kérdezte Scarlet. – Ne mondd el Charlotte-nak, hogy tudom.

– Nem igazán áll szóba velem – felelte Erik-, úgyhogy ezt nem lesz nehéz teljesíteni.

– Miattam? – hebegte Scarlet reszketve.

Eric bólintott. Bár Scarlet csak rövid ideje ismerte Eriket, biztos volt benne, hogy Charlotte teljesen belezúgott, és hogy rémesen féltékeny

Scarletre, amiért vele lehetett. Biztosan úgy érezte, hogy Erik lelkileg csálja meg, ami Scarlet – és kétségkívül Charlotte – véleménye szerint még a testi hűtlenségnél is súlyosabb bűnnek számított.

– Szóval Darcy és Damen – folytatatta Scarlet az okfejtést – azért vannak együtt, hogy észrevegyem a saját hibáimat?

– Többek között – válaszolta Erik bólogatva.

– Ha Charlotte nem lenne már halott, most kinyírnám.

– Már így is nagyon sajnálja – szabadkozott Charlotte nevében Erik.

– Valószínűleg az előbb is csak azért jött, hogy ezt elmondja neked.

– Damen levele – mondta magának hangosan Scarlet. – Biztosan ő is ott volt, amikor megírta. Charlotte segített neki, hogy azt írja le, amit hallani akartam.

Erik csak mosolygott. Lenyűgözte, hogy Scarlet ilyen gyorsan összerakott mindent.

Ahogy Scarlet mérge lassan elpárolgott, egy új, fura érzés lett rajta úrrá. Egy halott sráccal énekelt, nevetett és beszélgetett az utóbbi napokban.

– Mi történt veled? – kérdezte Scarlet.

– Éppen a színpadon álltam, hogy belevágjak életem első igazi koncertjébe – mesélte Erik fájdalmas hangon. – Borús volt az idő, de mindenki azt hitte, hogy a vihar hamar elvonul.

– De a vihar helyett ... – szólt közbe Scarlet.

– Nekem lett végem – fejezte be a gondolatot Erik. – Egy villám belecsapott az erősítőmbe, és az áramütés átküldött a túlvilágra.

– Sajnálom – mondta Scarlet.

– Nem gáz, elég régen volt már – válaszolta Erik, de az arca teljesen mást mondott.

– Szóval sosem tudtál igazi közönség előtt játszani?

– Nem.

– Ezen változtatunk – kiáltott fel Scarlet, majd a keverőpulthoz lépett, és zsebre vágta a pendrive-ot az új dalukkal.

Darcy és a Wendyk éppen a városi forgalomban furikáztak, miután az egész napot röhejesen drága smink, szappan, parfüm és fehérnemű vásárlásával töltötték, nem is beszélve az ostoba csevegésről – persze mindezt szigorúan a bál jegyében.

– Szerintetek Petula kivel megy? – faggatta a többieket Wendy Anderson, bár nem tudta eldönteni, hogy érdekelheti-e a kérdés.

– Mit izgat? – csattant fel Darcy Wendy kabriójának volánja mögül.

– Á, nem azért – válaszolta Wendy az anyósületsről. – Csak egy percre kiment a fejemből.

Wendy Thomas kihasználta a barátnője megaláztatását, és eszeveszett ordítózásba kezdett:

– Húzd előrébb az ülésedet, agyatlan! – rikította, és olyan erővel rúgott a háttámlába, hogy a másik Wendy előreleendült. – Mindjárt vérrögök lesznek a lábamban.

– Legközelebb majd te ülsz előre – panaszkodott Wendy Anderson. – Nem az én hibám, hogy akkora lábad van, mint egy zsiráfnek ... csak így köztünk szólva.

– Csak azért, mert azt mondd, köztünk szólva, még ugyanolyan sértés marad.

Darcy ügyet sem vetett a Wendyk civakodására, és lelassított, hogy jobban megfigyelhesse a mellékutcaikat.

– Oda nézzetek! – mondta, és az ujjával mutatta az irányt. Petula az autójának támaszkodva beszélgetett valakivel. Egy fiatal férfi volt, akinek zakókat és szövetnadrágokat nyomott a kezébe.

Darcy ráfeküdt a dudára.

– Gyorsan, add ide azt a táskát! – mondta Darcy Wendy Andersonnak.

Wendy átadta a csomagot, és Darcy elővett belőle néhány rúd szappant, majd letekerte az ablakot, és mindet Petulához és a társához vágta.

– Hé, az az enyém! – kiáltotta Wendy Anderson. – Azok száz százalékgig bio, hidegen sajtolt, és a Natúrszövetség által is elismert szappanok voltak!

– Majd leírod az adódból, mint jótékonyági adományt! – sziszegte Darcy, és a hátsó ülésre dobta a könyvelője névjegykártyáját.

Wendy nem sokat értett az adakozáshoz, de azt megtanulta, hogy a blokkokat mindig meg kell őriznie. Elővette a tárcáját, és megkönnyebbülésében hangosan felsóhajtott, amikor meglátta a szépen összehajtogatott nyugtát.

Ahogy a hawthorne-i háрпиák továbbhajtottak, Petula kinyitotta a csomagot, és meglátta a luxusszappanokat, majd Tate felvont szemöldökét.

– Ó, ők a barátnőim voltak – mondta Petula, miközben a tasakot bámulta. – Megkértem őket, hogy hozzanak nekem ebből. Szuper cucc.

– Nem kell őket védened – nyugtatta meg Tate.

– Igazad van – válaszolta Petula. – Azért vágtak hozzánk szappanokat, mert piszkos vagy ... és nem is a barátnőim. Már nem.

Petula fellelegzett, hogy elmondhatta az igazat. Örült, hogy végre önmaga lehetett, és hogy azt csinálhatta, amit igazán akart, bárki bármit mondott. Szabadnak érezte magát. CoCo büszke lett volna rá. A szellem vezette őt Tate-hez, de Petula végezte el a piszkos munkát.

– Eljőnnél velem az iskolai bálba? – kérdezte a lány.

Tate nem válaszolt, csak gyengéden megcsípte Petula arcát.

A lány csalódott volt, de legalább tudta, hogy fontos volt neki.

– Viszont még te sem válaszoltál a kérdésekre – mondta Tate. – Miért jársz ide?

– Ezek az emberek talán éheznek, meg minden – felelte Petula, aki bebizonyította, hogy nem a kifinomultság nagymestere, ha az elnyomottakról kell beszélni – de attól még nézhetnek ki jól.

Tate első gondolata az volt, hogy a lány tudatlansága egyszerűen a naivitásából ered. De aztán rájött, hogy Petula érti azt is, amivel a legtapasztaltabb politikusok, szakértők és filantrópok sem voltak tisztában: a melankóliára a magabiztosság a legjobb gyógyír. Petula úgy segített az embereken, ahogy tudott. A bizonyíték a szeme előtt állt: Petula mindnyájukat átalakította, amivel egy kis szépséget csempészett az életükbe.

Tate kivette a kezéből a szappant.

– Azt hiszem, erre szükségem lesz – mondta.

– Akkor eljössz velem?

Miután végignézte, ahogy Petula nap mint nap eljött hozzájuk, hogy felvidítsa őket, Tate igent mondott a lánynak, hogy most őt is boldoggá tehesse.

Mr. Stylus berontott a rádió stúdiójába, éppen amikor Damen indulni készült. Azt az unalmas és idegölő feladatot kapta, hogy digitalizálja a csatorna raktárában porosodó összes bakelitlemezt. A szemei kivörösödtek, és olyan szaga volt, mint egy nedves és penészes kartondoboznak. Még Charlotte is belefáradt a látványba, pedig neki már nem volt szüksége alvásra.

– Dylan – morogta Stylus, és úgy dobott felé egy CD-t, mintha csak egy frizbi lett volna. – Fogja!

Damennek kapóra jött a sportossága, ahogy levadászta a lemezt a levegőből, utána pedig megfordította, hogy elolvassa a feliratot. A korongra a következő szöveget írták alkoholos filccel: „Elcsókolt csók – Scarlet Kensington”.

– Azt hittem, kizárták – mondta Damen, aki nemcsak a friss nevezésen, de a dal létezésén is meglepődött.

– Új darab – harsogta Stylus a legharsányabb kora reggeli baritonján.

– Csak most érkezett. A barátnője, jól emlékszem?

– Az exem – javította ki Damen, és azon gondolkodott, mennyire kevés idő maradt a verseny végéig.

– Magának veszteség, a dal viszont csak nyerhet vele – dünnyögte az igazgató. – Ha semmi köze hozzá, akkor bevesszük. Másolja fel!

Damen nem is tudta, mit érez, miközben a számítógép felpörgött, és a CD-n rejtőző számot zenefájllá konvertálta. Scarlet az egészet nélküle hozta össze – még a pusztá gondolat is elviselhetetlen volt. Damen kiviharzott a teremből még a feltöltés vége előtt.

– IdentiTeás – szólt Scarlet a céges telefonba rettegve, és egy kicsit reménykedve is, ugyanis észrevette, hogy a készülék a helyi rádió telefonszámát jelzi ki.

– Scarlet Kensingtonnal beszélek? – kérdezte egy mély, öblös hang a vonal túloldalán.

– Igen, és ki keresi? – válaszolta a jó öreg kelletlen hangján, amint rájött, hogy nem Damennel beszél.

– Mr. Stylus, az INDY-kilencven-öt *Reggeli Show*-jának házigazdája – mondta az igazgató. – Adásban vagy.

– És? – tapogatózott Scarlet, aki attól tartott, hogy csak ugratják, vagy ami még rosszabb, egy párkereső műsor miatt hívták fel.

– Azt szeretnénk megtudni, hogy kiválasztottad-e már a helyszínt.

– Randizunk?

– Remek poén – mondta erőltetett lazasággal Stylus. – Bár nem hiszem, hogy egy súlycsoportban lennénk, még az új rostdiétám ellenére sem!

Scarlet megérzése igaznak bizonyult: a fickó egy idióta volt.

– Miről is lenne szó? – kérdezte Scarlet, és megpróbálta megőrizni a türelmét.

– Szeretnénk megtudni, hogy mikor és hol fogod élőben előadni a dalodat – válaszolta a férfi. – Bármilyen helyszínt választhatsz a városban.

– Tessék? – kérdezett vissza Scarlet boldogan.

– Ez a nyeremény ... A GYŐZTES DALÉRT!

Stylus egy idétlen zenekari induló után tűzijáték effekteket játszott be, amivel hivatalosan is kihirdette Scarlet diadalát. Máskor felfordult volna a gyomra egy ilyen parádétól, most viszont elpirult büszkeségében.

– Most viccel? – kérdezte Scarlet megilletődve, miközben az arca már egyenesen lángolt.

– Mi történik? – faggatta Erik, aki azt hitte, valami kretén zaklatja a telefonban.

– Nyertünk! – tátogta némán Eriknek, nehogy megzavarja a kávézó vendégeit. – Kiválaszthatjuk, hogy a városban hol fogjuk előadni a dalt.

– Mások előtt játszhatunk? – kérdezte döbbenten a fiú.

Eriknek élete – és halála – nagy lehetőségét jelentette ez a koncert, Scarlet viszont a tökéletes alkalmat látta benne.

– Szóval, hol és mikor szeretné előadni a dalt? – szólalt meg a műsorvezető.

– Van egy remek ötletem – mondta Scarlet.

– Nyertél! – fakadt ki Marianne magasba emelt karokkal a bálszervezési bizottság ülésén. – Mondd el, mit csináljunk?

– Már régóta tervezgettem ezt – kezdte Scarlet.

A lány előadta az ötletét, és elmagyarázta a részletes teendőket. Mindenkinnek a lelkére kötötte, hogy tartsák titokban, mivel ha egy

bizonyos hármast fogat, vagy Damen és Charlotte rájönnek, az egész meghiúsulhat. Az egyeztetés után azonnal munkához láttak, hiszen már csak egy napjuk volt a bál kezdetéig.

A bál aprólékos tervezgetése mellett Scarlet keményen dolgozott azért is, hogy tökéletes ruhát találjon az estére. És bár Dament még csak nem is látta a veszekedésük óta, Scarlet nem tudta kivenni a fiút a fejéből. Ennek ellenére előtte is titokban kellett tartani a részleteket, mert így Charlotte sem fog tudni semmit.

Viszont nem Scarlet volt az egyetlen, akinek nagy tervei voltak a végzős bálra. Pam, Prue és Charlotte egy kicsit gonoszabb projekten munkálkodtak: Darcy megsemmisítésén. Úgy döntöttek, a bál a legmegfelelőbb helyszín az akcióra, hiszen a nagy zűrzavarban semmi sem lesz feltűnő. Ráadásul, ha minden a terv szerint halad, az igazi Darcy szelleme gond nélkül foglalhatja vissza a testét.

Charlotte tudta, hogy a dolgok kimenetelébe alig lesz beleszólásuk, és csak a sorsban bízhattak. Biztos volt benne, hogy ezután Scarlet többé szóba se fog vele állni – amiért nem is hibáztatta -, de azt akarta, hogy boldog legyen. Ha ezért fel kell áldoznia a barátságukat, amit mindennél többre tartott, hát legyen.

– Pontosan mit is fogunk csinálni? – kérdezte Pam.

– Megöljük – válaszolta Prue közömbösen. – Mi mást?

– Nem hiszem, hogy képes lennék megölni egy embert – mondta Pam. – Főleg a bál éjszakáján.

Petula fáradhatatlanul keresgért az estélyi ruhák között az Utolsó Cérnaszámban. Ez volt az utolsó állomása aznapra, miután órákon át hiába kereste a megfelelő szerelést. Korábban mindig előre bebiztosította magát, de mára minden megváltozott.

Meglepően nyugodt volt most, hogy az értékrendszere a feje tetejére állt. Az összes állványt végigbogarászta, ám semmi hasznosat nem talált. Akkor azonban a pénztár fölött meglátott egy elképesztő vörös, flitteres ruhát, ami becsomagolva lógott egy vállfán. Sívároghatva nézett fel rá. Ahogy a trendiségöszön felkiáltott a fejében, az üzlet bejáratát csengője is megszólalt, amit Petula jó előjelnek vett.

Odalépett az eladóhoz, és mohón előhúzta a bankkártyáját.

– Azt kérem mondta. A régi énjéből a pragmatizmusa még megmaradt.

– Micsodát? – kérdezte az eladó. – Jelentkezési lapot az állásra?

– A ruhát – válaszolta Petula, és határozottan a fejük fölé mutatott. – Egyértelműen nekem készült.

– Nem! – szólalt meg egy szigorú, parancsoló hang mögötte. – Nekem készült.

Petula hátrafordult, és Darcyval találta magát szemtől szemben. Lassan visszacsúsztatta a kártyát a tárcájába.

– Nem túl nagy a segged ahhoz a ruhához? – csipkelődött Petula. – A bálnak rég vége lesz, mire belefogysz.

– Biztos vagyok benne, hogy Dament csak az fogja érdekelni, milyen gyorsan lehet lefejtetni rólad – válaszolta Darcy. – Majd mesélek róla. Darcy egy dupla pofont osztott ki. Nemcsak Petula és Damen kapcsolatát szidta, de megpróbált Scarletből is hülyét csinálni.

– Elképesztően jó lett a hajad – szólt közbe az eladó, hogy megvédje a vásárlóját.

– Házi dauer? – kérdezte Petula.

Darcy egy pillanatra bedőlt a viccnek, és ösztönösen a tükör elé ugrott, hogy ellenőrizze a frizuráját, de amikor meglátta, hogy a pultos Petulával együtt röhög, visszaszállt a ringbe.

– Egyébként mit csinálsz itt? – kérdezte gúnyosan Petulától. – Hiszen már nem veszed a ruhákat, csak eladományozod őket.

– Nem egyszerűen eladományozom – javította ki Petula. – Szociális vállalkozást vezetek.

– Én inkább szociális csődnek mondanálak – vágott vissza epésen Darcy. – Hé, talán a bálon gyűjthetnél magad köré új barátokat! Manapság mindenkinek megesik a szíve a nyomorultakon.

Petula dühösen Darcy elé lépett, de a lány állta a tekintetét.

– Most már igazi barátaim vannak! – sziszegte Petula keskeny ajkai között. – Egyébként pedig nem te vetted el őket tőlem. Én passzoltam le neked.

– Ajándék lófejűnek nem nézem a fogát – válaszolta Darcy, és gúnyosan felnyerített. – Szívesen elfogadom az összeset.

– Akkor ki is szorul közülünk adományokra?

– Bármikor visszajöhetnél – mondta Darcy közömbösen, miközben az előtte álló ruhaállványon keresgélt, fél szemmel viszont Petula reakcióját figyelte. – Biztosan meg tudnám győzni a Wendyket, hogy kaphass még egy zsetont.

Petula lelki szemei előtt lepergett a jövője – a jövő, amit ezelőtt gondosan kitervelt magának. Tisztán látta az egészet, saját magát leszámítva. Ő már nem volt a része.

– Az emberek változnak – válaszolta egyszerűen Petula. – Már nincs szükségem papagájokra – jegyezte meg a Wendykkel kapcsolatban.

– Csak egy kóros büntudatban szenvedő egoista vagy, semmi több! – csattant fel Darcy, hogy megpróbálja kideríteni, mi motiválja Petulát valójában. – Az egész csak rólad szól, és nem azokról a szerencsétlenekről a belvárosban.

– Pszichorizsa a pszichoribitől – mondta Petula higgadtan. – Milyen izgalmas!

– Semmin sem tudsz változtatni – folytatta Darcy egy fokkal ingerültebben. – És közben tökéletes ruhák mennek pocsékba.

– Úgy tűnik, nagy tapasztalatod van a pocsék dolgokban – válaszolta Petula, és kedvesen mosolygott.

– Annyi azért nincs, mint a párodnak, ha jól hallottam – vetette oda Darcy, és visszafordult az eladóhoz, aki félig a pult mögé bújva várta a civakodás végét, nehogy ő is kapjon egy pofont, ha eldurvul a helyzet. – Kérném a ruhát!

Petula tehetetlenül nézte, ahogy Darcy átadta a kártyáját, és aláírta a bizonylatot.

– Azt hiszem, van még egy bézs színű, ami talán jó lehet rád – közölte Darcy, majd elindult kifelé.

– Megpróbálhatsz úgy kinézni, mint én, olyan ruhát hordani, mint én, és még a csicskáimat is ellophatod – válaszolta Petula -, de belőlem csak egy volt, és nem is lesz több.

– Igaz – mondta Darcy. – Én az új te vagyok.

Petula végignézte, ahogy Darcy elsétál előtte, de nem dühöt érzett, csak magára ismert: ő is ilyen volt mostanáig, és akár azonnal vissza is változhatna.

– Hé, Petula, éppen valami iskola utáni munkát keresek – szólt vissza Darcy alattomosan. – Nem tudnál ajánlani egy jó konténert, ami még szabad?

– Nem – válaszolta Petula -, de tudom, hogy a belvárosba keresnek lányokat éjszakai műszakra. Szerintem neked istenadta tehetséged van hozzá.

– Amíg jól nézek ki – mondta Darcy, miközben a ruháját simogatta -, nem számít, mit csinálok.

– Vagy hogy kivel csinálsz – tette hozzá Petula gonosan.

– Később találkozunk, Köröm koma. – Darcy hangosan felnevetett, és a ruháját úgy lóbálta maga előtt, mint egy győzelmi serleget. – Akkor majd teljesen leváltalak.

– Csak vigyázz! – figyelmeztette Petula, és közben arra gondolt, hogy legszívesebben agyonütné a lányt a stafétával, amit éppen most lopott el tőle. – A hiúságba is bele lehet halni.

Petula belépett a szobájába. A sötét ellenére nem kapcsolta fel a lámpát. Egyedül volt, és ruhátlan. Alig maradt ideje a bálig, de nem volt mit viselnie. Az iskolában elveszthette a rangját, de hogy a boltokban is semmibe vették, az teljesen más dolog volt.

Zokogva bukdácsolt el az ágyáig, és megpróbált előállni egy kreatív ötlettel. Egészen belejött más emberek öltöztetésébe, de magára már nem jutott semmi. A hasára fordul, és a párnájába temette a fejét – és akkor valamit észrevett. Nem a pokróca volt, hanem valami sokkal nagyobb annál. Tapintásra is nehéznek tűnt, és Petula határozottan érezte a szépségét, még mielőtt felkapcsolta a lámpát.

– Szent Dolce és Gabbana! – hűledezett az általa ismert legvállalásosabb szavakkal, és letörölte a könnyeket az arcáról.

Ott hevert mellette az ágyon egy puha, rózsaszín, csipkés, retró Chanel ruha. Egyszerűen gyönyörű volt, és műemlék értékű – azt érdemelte volna, hogy partit rendezzenek a tiszteletére, vagy inkább hogy egy üvegfal mögül csodálhassák az emberek. Más szóval, tökéletes.

Petula óvatosan belebújt a ruhába, és kiélvezte az anyaga minden egyes részletét. Ez volt a cukormentes máz a carobtortán. Ráadásul a ruha nemcsak magában volt tökéletes, de elképesztően is állt Petulán.

A lány a tükör elé tipegett, és alaposan megvizsgálta a látványt. Jobb, ha felkészültök, Darcy és a Wendyk, gondolta magában. Készen állt a harcra.

– Van isten – sóhajtotta Petula. Biztos volt benne, hogy az övé lesz a legszebb ruha a bálban.

– Gondoltam, neked tetszeni fog – mondta Scarlet közömbösen, ahogy elsétált a nővére ajtaja előtt.

Bár nem isten volt, Scarlet lett Petula jó ízlésű lovagja, aki a segítségére sietett.

21. fejezet

Néhai Charlotte

Te vagy minden,

Mit ez a világ adhat nekem.

Queen

Barát vagy ellenség

Az ellenségekben az a jó, hogy pontosan tudod róluk, mit gondolnak. Nem lephetnek meg a támadásaikkal, mert mindig számítasz rá. Valójában az ellenszenvük miatt még fejlődsz is: mindig igazolnod kell a véleményedet és a tetteidet, néha még magadnak is. Ha együttérzésre vágysz, keress barátokat, de ha őszinteséget keresel, akkor egy riválisnál jobb társat el sem lehet képzelni.

Az este nem is lehetett volna szebb, ahogy a díszbe öltözött sereg megszállta a Hawthorne Gimnáziumot. A pletykák önálló életre keltek, és mindenki arról beszélt, hogy ki kinek a párja, ki mit vett fel, és hogy kik a legjobban és leggázabbul öltözött emberek. A beszélősok annyira keményre sikeredtek, hogy még egy hollywoodi blogger is belepirult volna. Az este a búcsúról szólt: a diákok egymástól és az iskola börtönfalaitól is elköszöntek. Szinte már a szájukban érezték a szabadság ízét.

Damen a DJ-fülkében pörgette a lemezeket. A basszus betöltötte a termet és átjárta a lelátót, ahogy az első végzősök megérkeztek a buliba. A Wendy szokás szerint túllőttek a célon a belépőjükkel: az alkalomra egy hatméteres Ferrari Modena limuzint béreltek, természetesen sirályszárnyú ajtókkal. Nem siettek elhagyni a kocsit, amikor az ajtók felemelkedtek, és mindenki jól láthatta őket.

Miután kiszálltak az elképesztő ruháikban, a partnereiket három lépéssel maguk mögé utasították, hogy zavartalanul pózolhassanak a fotósoknak. Wendy Anderson egy fehér báli ruhát viselt szűk, gyöngyökkel kirakott mellrésszel, Wendy Thomas pedig egy szuperszexi, földig érő, zöld darabban pompázott, teljesen kivágott hátrésszel, amit az egyik helyi exkluzív butikból szerzett.

A ruhákért folytatott harcot a Wendyknél senki sem vette komolyabban. A város szinte összes ruhaboltját és tervezőjét megfenyegették, hogy az egyedi estélyiket nekik tegyék félre. És bár nem szívesen, de a tulajdonosok engedelmeskedtek nekik, hiszen Petula elvesztésével csak a Wendy népszerűsége jelentett igazi reklámerőt.

A lányok párpai eltörpültek a ruhák mellett – nem voltak többek egyszerű kiegészítőknél. Wendy Andersont természetesen a futballcsapat kapitánya kísérte, Wendy Thomas pedig a Gorey Gimnázium irányítójával, Josh Valence-szel érkezett. Josh volt az a fiú, aki úgy dobta ki a kocsijából Petulát, mint egy mocskos rongyot, majd magára hagyta a – szó szerint – kómás lányt. Valójában Darcy ragaszkodott hozzá, hogy őt hívja el, annak ellenére, hogy Wendy nem is ismerte a fiút. Darcy ezzel is csak Petulát akarta zavarba hozni.

– Ez meg mi? – kérdezte Wendy Anderson, ahogy beléptek az iskola előcsarnokába, és meglátták a hatalmas plakátot a tornaterem bejárata fölött.

– Hová tűnt az „Életünk legszebb estéje” felirat? – hisztizett Wendy Thomas.

– Lecseréltük – válaszolta Marianne félvállról, és elvette a jegyeiket.

– Ki adott rá engedélyt?! – csattant fel Wendy Anderson, és félrelökte a fiúját. – Az „Életünk legszebb estéje” a tökéletes téma!

– Beszélni akarunk a feletteseddel! – szólt közbe Wendy Thomas.

– Azt hallottam, hogy egy lány változtatta meg az egészet az utolsó pillanatban – mondta Marianne, mintha semmit sem tudna. – Valami rádiós versenyt nyert, vagy ilyesmi.

Wendy Anderson sejtette, hogy ki lehet ez a lány, és pár másodperccel később Wendy Thomasnak is sikerült összeraknia a képet. Viszont nem lehettek benne biztosak, mivel csak popcsatornákat hallgattak.

– Senki sem köphet az emlékeinkbe! – fenyegetőzött Wendy Anderson.

– De hát nem csak nektek lesznek innen emlékeitek – érvelt logikusan Marianne.

– Mi vagyunk az ő emlékeik! – mondta Wendy Thomas, és a műkörmével a tömegre mutatott.

Charlotte, Prue és Pam éppen akkor érkezett meg az előcsarnokba, amikor a Wendyk kiverték a balhét. Pam és Prue a lányok hisztijét a bál előtti szigorú méregtelenítő kúrák számlájára írták, és úgy döntöttek, azonnal továbbállnak a tornaterembe.

Charlotte viszont a gondolataival küzdött, és minden akarata ellenére is szomorú volt. Kislány kora óta álmodozott a végzősök báljáról. A legrosszabb rémálmaiban sem jött elő, hogy nem éri meg ezt a napot. Most elérkezett, itt volt tőle egy karnyújtásnyira, de ő ... egyedül volt.

A bál az első megálló a felnőttkorba vezető úton, de Charlotte egy zsákutcában találta magát. Ezt még el is tudta volna fogadni, azt viszont nem, hogy Erik a legjobb barátjánőjével érkezzen ide. Ez egyszerűen nem lehetett igaz.

Charlotte nem sokáig tudott a gondolatai közt őrlődni, mivel a következő pillanatban Darcy lépett be a terembe természetesen egy kis divatos késéssel. A lány egy szűk, piros strasszos, pánttalan estélyiben tipegett végig a polírozott folyosón a Wendykhez, miközben mindenki megcsodálhatta „belehalsz az irigységbe“ testét. Közös, drámai belépőt terveztek, hogy hivatalosan is együtt álljanak fel a ranglétra csúcsára, amit reményeik szerint kitörő lelkesedéssel fogad majd a tömeg.

De sajnós Darcy közbeszólt.

– Új terv – mondta, és kisimította az apró gyűrődéseket a csípője körül. – A DJ-pulthoz megyek.

– Szeretnéd, ha fedeznénk közben? – kérdezte Wendy Anderson, foggal-körömmel kapaszkodva Darcy rivaldafényéhez. – Ha Petula vagy Scarlet odabent van, könnyen eldurvulhat a helyzet.

– Foglaljátok a székemet az asztalunknál – válaszolta Darcy. Nem volt kérdéses, ki az este igazi sztárja. – Egyedül akarok bemenni.

A Wendyk szomorúan bólintottak. Petula még a legrosszabb formájában sem alázta meg őket ennyire mások előtt.

– Megszerzem ezt a pasit – biztatta magát Darcy, és megigazította a pánttalan melltartóját a ruha alatt – még ha az életembe is kerül.

– Úgy lesz – fogadkozott Charlotte. – Ígérem.

Charlotte, Pam és Prue jól tudta, hogy óriási feladat áll előttük, mégis, amikor a tornaterem ajtajához léptek, megtorpantak, közelebb húzódtak egymáshoz, és egy percre elgondolkodtak. Ez lesz az egyetlen végzős bál, amit valaha látni fognak. Ahogy minden lány, ők is erről álmodtak, de mostanáig azt hitték, hiába.

Nem számított, mennyi előnnyel és hátránnyal járt a visszatérésük, és hogy mennyit kellett gürizniük másokért, ez a pillanat ajándék volt mindhármutk számára. Talán nem kaptak csinos mellcsokrot vagy drága báli ruhát, mint a többi lány, de nekik jutottak a világ legjobb kísérői: a barátnőik.

– Készen állunk? – kérdezte Pam, és megszorította Charlotte kezét.

– Színpadra! – mondta Prue, és elindult a bejárat felé.

Charlotte egy pillanatra leblokkolt, ahogy az idegesség átvette az uralmat a teste fölött. Úgy érezte magát, mint az Őszi bálon az

átkeléskor, csak most minden éppen az ellenkező irányba haladt. Mindkét pillanat tele volt reménnyel, de most az ismeretlen helyett egy nagyon is kiszámítható – és fájdalmas – jövő várt rájuk.

– Menjetek csak előre – mondta Charlotte.

– Odabent találkozunk, jó? – kérdezte Pam, és kedvesen mosolygott.

– Nehogy itthagyj minket! – tette hozzá Prue. – Számítunk rád.

– Az Erik szokása, nem az enyém – válaszolta Charlotte, és olyan arcot vágott, mintha éppen hányni készülne. – Egy perc, és megyek én is.

Ahogy Pam és Prue elsétáltak mellette, Charlotte megpróbált lélekben felkészülni az estére. Sosem gondolta, hogy a bálon a pasiját a legjobb barátnőjével fogja látni, de ha Scarlet és Damen között minden rendbe jön, és Darcy ámokfutásának is véget tudnak vetni, akkor szívesen vállalja az áldozatot.

Folyton azon járt a feje, hogy Markov vajon tudott-e erről, amikor visszaküldte őket. Azt mondta, minden a részleteken múlik, de Charlotte lelki szemei előtt premier plánban játszódott le az egész.

Miután beléptek a terembe, Pam és Prue döbbsen vette észre, hogy a Wendyk még mindig az ajtóban ácsorognak, és egyszerre döbbsen és undorodó arccal bámulnak maguk elé. A lányok egy pillanat alatt meglátták, miért. Azonnal elmosolyodtak, és tudták, hogy Charlotte még náluk is ezerszer boldogabb lesz, egy élet is kevés lett volna rá, hogy felkészüljön erre a látványra.

Az előcsarnokban Charlotte olyan részletességgel tervezte meg a lépéseit, mint egy rúdugró az olimpiai döntőben. Lehunyta a szemét, összeszedte a bátorságát, és reménykedett, hogy Pam és Prue a túloldalról is észre fogja venni.

Miközben Pam és Prue széles vigyorral bámult rá, Charlotte megnémulva állt egy helyben, és próbált szavakat találni, hogy leírassa a világ leggyönyörűbb virágaival – vörös rózsák és sötétlila kálák – megtöltött tornaterem szépségét. A díszítés a plafont is eltakarta, és a lehulló szirmok úgy néztek ki, mintha az égbolt és a dekorációhoz tartozó gyertyatartós csillárok könnyei lettek volna. Mennyezetig érő óriási angyalszobrok strázsáltak a terem mindkét oldalán; bánatos arcukat együtt érzően elfordították, szárnyaikkal

pedig saját magukat védték. Az egész terem mintha varázsütésre egy dizájnert sírkert és egy trendi ravatalozó keverékévé alakult volna át.

– Mi folyik itt? – kérdezte Charlotte, amikor végre szóhoz jutott.

– Meglepetés – suttogta Prue, aki szintén alig tudott beszélni a döbbenettől.

– Nekem egy elképzelt temetésnek tűnik – válaszolta Pam, és a friss virágokból kirakott plakátra mutatott.

A fejük fölött ezernyi üde vörös rózsából kirakott szöveg állt: „Charlotte »Szellemlány« Usher”, alatta a születése és halála dátumaival. Kimondhatatlanul megható, elképesztően szürreális és egy kicsit fura érzés is volt Charlotte-nak, hogy az emberek ilyen jól érzik magukat, és még táncolnak is az ő temetésén. Viszont nem cserélte volna el a viláigért sem.

– Gyilkos a buli! – kiáltotta kórusban egy csapat facér fiú, majd látványosan pacsizni kezdtek egymással, hogy felhívják magukra a mellettük táncoló szingli csajok figyelmét – de hiába.

– Egy meglepi temetés? – hebegte magának Charlotte. – Nekem?

– Azt hiszem, ez az első és egyetlen ilyen ajándék – tette hozzá Pam, amitől Charlotte még különlegesebbnek érezte az alkalmat.

– Valakinek biztosan sokat jelentesz ideát – mondta Prue.

Charlotte a mellkasára tette a kezét, és bár nem volt alatta semmi, mégis megmozdult benne valami. Leírhatatlan volt, amit Scarlet összehozott miatta. Gyönyörű és ízléses, mintha egy tündérmesébe csöppent volna, vagy egy állami temetésbe, amit egy imádott hercegnőnek rendeztek. Ráadásul a végzős bállal is egybeesett, ami egy tinédzser életének legfontosabb estéje, és ettől Charlotte még inkább elérzékenyült. A legjobb az egészben, gondolta a lány, hogy mindent az ő ízléséhez igazítottak: a virágokat, a színeket és a dalokat is.

A tömegből sokan viseltek az alkalomhoz illően feketét, és Damen is rátett egy lapáttal a hangulatra, amikor stílusosan a *Halotti tor* című dalt tette fel a The Cure-tól, amire mindenki elegánsan siklott a tánctéren, Charlotte életét és a halálát ünnepeelve. Úgy néztek ki, mint a csinos kis marionettek, akik egy álomszép koreográfiát adnak elő a szomorú dallamokra.

Ennek ellenére nem mindenki élvezte a bált.

- Temetős téma egy bálon? – kiáltotta Wendy Anderson, és az öklét rázta. – Ezért tutira kinyírok valakit.
- Javaslatokat elfogadsz? – kérdezte tőle Prue.

22. fejezet

Femme fatale *

A boldog élet tanulással
munkával és vágyakozással telik.

Lillian Gish

Tabu

Szeretjük azt hinni, hogy léteznek olyan dolgok, amiket semmilyen körülmények között nem vállalunk, és elvek, amik a legnehezebb helyzetekből is kimentenek minket. Viszont ha valami nélkülözhetetlen forog kockán, előfordulhat, hogy teljesen máshogy cselekszünk vagy gondolkodunk. Egyszerű a homokba vonalat rajzolni, de ha elkezd fújni a szél, már sokkal nehezebb rátalálni.

– Vége a játszadozásnak – jelentette ki Prue, miközben a fotófülke előtt sorakozó embereket figyelte. Charlotte még szinte kómában volt, ahogy elhaladt a lélegzetelállítóan feldíszített asztalok előtt: mindegyiken egy-egy urna alakú gyertyatartó állt, rajtuk virágok pompáztak, a talpukon pedig névtáblák helyett arannyal futtatott dögcédulák sorakoztak. A buli videósa a gyászbeszédeikre készülő párokat filmezte, mert másnap a YouTube-on és az iskola honlapján is posztolni fogják, archiválás után pedig az osztálytalálkozókon is lejátsszák majd.

– Mindenki szeretné megörökíteni magát – sóhajtott Charlotte, és csatlakozott Prue-hoz.

A lányok elindultak a sor felé, ahol a vendégek alig várták, hogy végre lefényképezzék őket. Damen megígérte Darcynak, hogy közös fotót fognak készíteni – a lány biztosan bizonyítékot szeretne arról, hogy együtt voltak, gondolta a fiú -, de ő csak Scarlettel szeretett volna összefutni. Még mindig nem tudta biztosan, hogy egyáltalán eljön-e, de arról beszéltek, hogy egy totál ismeretlen kölyök lehet a párja. Damennek nem volt új, hogy Scarlet igazán értett a titkolózáshoz.

– Remélem, bejön – mondta Pam, aki attól tartott, hogy az elmúlt napokban kipróbált akcióikhoz hasonlóan ez a terv sem jár majd sikerrel.

– Arra gondolsz, hogy egy zsúfolásig telt helyen nyírunk ki valakit? – szólt vissza Prue. – Ja, én is remélem.

Bár a terv Charlotte agyából pattant ki, Prue még mindig nem tudta elhinni, hogy tényleg egy gyilkosságot szerveznek.

A lányok sorra vettek minden lehetséges módszert, különös tekintettel azokra, amik a legnagyobb számban okozták a tinik halálát az utóbbi időben: S-es ruhába préselődni egy M-es méretű testtel, limó alá esni, metrósíneken rohangálni, lezuhanni a színpadról a nagy parádé alatt, és a klasszikus textilallergia által okozott anafilaxiás sokk. Darcy esetében viszont egyik sem bizonyult alkalmasnak. Igazából mindannyian rettegték tőle, de Charlotte azzal nyugtatta magát, hogy ez csak önvédelem, és hogy a halál csupán átmeneti, ha mindent jól csinálnak. Legalábbis remélte.

– Ideje kivégez ... vagyis, elvégezni a munkát – dadogta Charlotte.

– Következő! – kiáltott a zsíros hajú, copfos rocker a kopott, babakék öltönyben, ahogy egyenként lefényképezte a párokat. A gyerekeknek ez volt az este legfontosabb pillanata, aminek a gyümölcsét a pénztárcájukban fogják hordani, vagy bekereteztetik a szüleiknek, és évekig rejtegetnek a leendő férjeik vagy feleségeik előtt, a fickónak viszont nem jelentett többet egyszerű munkánál.

Charlotte körbenézett a teremben, de sehol sem találta Petulát, ami rémesen nyugtalanító volt. A küldetés súlya miatt Charlotte-nak minden pozitív visszajelzésre szüksége lett volna. Petula jelenléte olyan volt számára, mintha egy repülőn utazna egy celebbel. Úgy érezte volna, hogy a géppel – vagyis ez esetben a tervvel – semmi baj sem történhet.

– Mindenki a színpadra! – kiáltotta Charlotte. Szívesebben használt volna gengszterzsargont, de egyáltalán nem értett hozzá.

A fotós gyorsan dolgozott, és hirtelen Darcy és Damen került sorra. Pam, Prue és Charlotte elfoglalták a helyüket – Pam Damen mögött, Prue Darcy mögött, Charlotte pedig a fényképész háta mögé állt be.

– Helló! – dorombolta Darcy a fotós fülébe, hogy kieroszakoljon tőle pár extra felvételt.

Miközben Darcy és Damen elhelyezkedett a fülkében, a férfi elhadarta a bemagolt mondatokat az általános feltételekről és szabályokról.

– A fényképet gyászjelentés formájában fogjuk elpostázni, úgyhogy mindkettőtök nevében ki kell töltenetek azt a nyomtatványt a kamu cikk szövegéről. A nyugta egy meghívó lesz a gyászszertartásra, amin a képetek is rajta lesz, és ezzel vehetitek át az elkészült jelentéseket is.

– Míg a halál el nem választ – mondta Darcy.

A következő pillanatban Scarlet lépett a terembe Erikkel az oldalán, akit természetesen Pamen, Prue-n és Charlotte-on kívül senki sem láthatott. Megállt, hogy szemügyre vegye a természetfölötti kavalkádot a fülkében, de annyira Damenre összpontosított, hogy a fényképezőgép mögött álló Charlotte-ra rá sem nézett.

Damen szörnyen kényelmetlenül érezte magát, és azonnal elpirult szégyenében. A megörökítés gondolata teljesen lelombozta: nem akarta, hogy így emlékezzenek rá. Úgy pózolt mellette a lány, mintha

egy kartonból kivágott figura lett volna, ráadásul semmit sem jelentett neki. Ha ezt akarta volna, még most is Petulával lenne. Tehetetlenül nézte Scarletet, miközben mellette Darcy diadalittasan vigyorgott.

– Ne is figyelj rájuk! – vigasztalta Erik Scarletet, és továbbálltak a tornaterem irányába.

Charlotte úgy nézett ki, mintha szellemet látott volna, ami persze igaz is volt.

Scarlet kilépett a teremből, Erik viszont megállt az ajtóban, és visszanézett Charlotte-ra.

– Ne is figyelj rájuk! – figyelmeztette Prue Charlotte-ot, aki nemcsak Erik, de a Scarletnek okozott fájdalom miatt is aggódott. – Először essünk túl ezen.

A túlvilági orgyilkosoknak úgy tűnt, a fotós évekig játszadozik a fókusszal és a többi beállítással, de végül mindennel elkészült. Eljött az idő.

– Nyomd csak meg a gombot! – énekelte Prue gonoszán, miközben Darcy és Damen egyre közelebb hajoltak egymáshoz. – Húzd meg a kart!

– Rendben, akkor most háromig számolok ... – mondta a férfi.

Ahogy a fotós beszélt, Pam, Prue és Charlotte vele együtt számolt.

– Csíz! – kiáltotta Prue, és biztatóan bólintott a lányoknak.

– Egy. Kettő. Három!

Háromra Pam lelökte Dament az emelvényről, nehogy őt vádolják a büntettért. Prue úgy fogta le Darcyt, hogy a lány folyamatosan a kamerába nézzen, Charlotte pedig rászorította a fotós ujját a kioldógombra, amitől a vaku szinte megállás nélkül villogott. A fény mindenkit elvakított.

Darcy hirtelen a padlóra zuhant, miközben a teste görcsösen rángatózott, de Charlotte továbbra sem engedte el a fényképész ujját, hogy a fényáradat továbbra is fedezéket biztosítson az akciójuk számára.

A teremben azonnal eluralkodott a káosz, ahogy a diákok és a felnőtt kísérők is a fotófülkéhez rohantak, hogy kiderítsék, mi történik, és hogy megpróbáljanak segíteni.

– Célpont a padlón! – ordította Pam.

– A padlón ... – mondta Charlotte, majd elhallgatott, amíg a saját szemével nem látta az eredményt. – És kiütve.

Ahogy Charlotte elengedte a gombot, egy alak tűnt fel az utolsó villanások alatt, és közben fura, kénes bűz árasztotta el a fülkét, ami vagy a túlhevült izzókból, vagy talán az újonnan érkezett szellemtől érkezett. Bárhogy is történt, a szag új jelentést adott a kifejezésnek, hogy „rontja a levegőt”.

– Maddy – makogta Charlotte.

Mindannyian arra számítottak, hogy ő áll az egész háttérében, de viszontlátni a lányt egy karnyújtásnyira tőlük, enyhén szólva is felkavaró érzés volt. És tessék, ott ácsorgott Darcy teste fölött, és olyan pofátlanul vigyorgott, hogy a legtöbb embernek a látványtól is kinyílt volna a bicska a zsebében. Semmit sem változott. Még mindig bozontos haja volt, és úgy öltözködött, mint egy elegáns hippi – virágmintás, földig érő, spagettipántos ruha, karperecek és óriási fülbevalók.

– Csak most kezdődik a buli! – kiáltotta diadalmasan Maddy, de a jókedve hamar elpárolgott, ahogy valaki erőszakosan odébb rántotta.

– Mi a ...?

– Még találkozunk – mondta Charlotte, Maddy legutóbbi elköszönését idézve.

– Eddig minden oké – mondta Pam, ahogy Prue-val megragadták Maddyt.

Egy másodperccel később mindhárman eltűntek.

– Hozzatok a defibrillátort! – kiáltotta Damen a körjük gyűlt tömegbe.

– Milyen defibrillátort? – ordította válaszul Marianne, a mindig őszinte évfolyamelnök. – Az összes adományt az új tubákra költöttük, és legközelebb csak jövőre tartunk gyűjtést.

Mivel nem volt más választása, Damen azonnal elkezdte a szívmasszázst. Nem kedvelte Darcyt, de azt sem akarta, hogy meghaljon. Scarlet büszkén figyelte a terem végéből, ahogy Damen az ő vetélytársát próbálta életben tartani, de közben azt is nézte, hogy pontosan hová is teszi a kezét. Nem tudott nem odanézni.

– Túl sokáig tart – mondta Charlotte fájdalmasan. – Azonnal vissza kell hoznunk!

– Ha tényleg meg fog halni – súgta Wendy Anderson Wendy Thomasnak -, ennél jobb helyet keresve sem találhatott volna.

Charlotte nem tudta, mitévő legyen, és szinte ösztönösen kiáltotta a barátja nevét.

– Erik! – sikította Charlotte. – Kérlek, segíts!

A fiú azonnal megjelent, hogy eleget tegyen Charlotte kérésének, majd a jobb kezével, amelyikkel pengetni is szokott, megérintette Darcy mellkasát, és aztán átnyúlt a bordáin, egészen a lány szívéig.

Egy fénysugár ragyogott fel, amit a tömeg egy kósza vakuvillanásnak vélt, és Damen hátrahőkölt az energiától, ami váratlanul átjárta az egész testét. Darcy mellkasának hirtelen mozdulataiból ítélve, a lány is ugyanezt érezte.

– Nem véletlenül hívnak Elektro Eriknek – mondta a fiú büszkén Charlotte-nak.

– Mindig mondtam, hogy ügyes kezeid vannak – hálálkodott Charlotte.

A teremben minden szempár Darcyra tapadt, ahogy a lány magához tért. Vagyis a Wendyket kivéve. Kimondhatatlanul dühösek voltak, amiért Darcy magára vonta a figyelmet. A fényképész azonnal fotóriporterré változott, és minden egyes részletét rögzíteni akarta Darcy csaknem halálos balesetének. Amikor a vakuk újra villogni kezdtek, a Wendyk egy rövid számvetés után aggodalmas arccal hajoltak le a frissen feltámadt vezérük mellé, hogy megpróbálják magukba szívni a népszerűség utolsó cseppjeit.

– Hol vagytok? – kérdezte Darcy zavarodottan.

– A Hawthorne gimi végzős bálján – válaszolta Wendy Anderson. A lány hangjában még soha sem hallottak ennyi együttérzést.

– Velünk jöttél el – emlékeztette Wendy Thomas, de közben fél szemmel a tévéstábokat kereste, majd megragadta Darcy egyik karját, és segített neki felülni, hogy tökéletes csoportképet készíthessenek róluk a fotósok.

– Ti meg kik vagytok? – faggatózott Darcy. A tömeg döbbenten hördült fel, és a Wendyk kétségbeesésükben elengedték a barátnőjüket. Damen félrelökte a Wendyket az útjából, és újra felsegítette Darcyt, akinek a feje nagyot koppant a padlón az eséstől. A fiú azonnal látta, hogy valami megváltozott a partnerén.

- Jól érzed magad? – kérdezte Damen.
- Igen, csak nem emlékszem túl sok mindenre – válaszolta Darcy. Most, hogy teljesen magához tért, már nem láthatta a szellemeket.
- Olyan fura volt – folytatta a lány. – Éppen beszélgettem pár emberrel, és most eltűntek?
- Fura – értett egyet Damen. Körülnézett; ő is olyasvalakit keresett, akit ismert, de nem láthatott. – Nagyon is.
- Imádom ezt a dalt – szólalt meg hirtelen Darcy.
- Kösz. Én raktam fel – mondta Damen, és rájött, hogy Darcy talán hasonlít Scarletre. – Ne menj messzire, lesz még ennél jobb is.
- Nem igazán csípem a bálkat – szabadkozott Darcy -, de azért kösz.

Damen csak mosolygott, amikor rájött, hogy a megérzése helyes volt. Ez a lány akár Scarlet barátnője is lehetett volna, ha máshogy alakulnak a dolgok. Mégis, talán jobb, ha tényleg elmegy. Biztosan rengeteg kérdése van, amire szeretne választ kapni.

Damen pár percig még Darcy mellett marad, amíg a mentősök megérkeztek, majd segített a lánynak beszállni az autóba, és visszasétált a DJ-fülkéhez.

– Mennem kell – mondta Erik Scarletnek. – Van valami, amit muszáj megtennem.

A valóság úgy csapta arcon Charlotte-ot, mint egy zsák tégla: Erik Scarlet párja volt, nem az övé.

– Aha, nekem is csinálnom kell valamit – válaszolta Charlotte szomorúan.

Ahogy Charlotte megérkezett a felvételi irodába, már javában tartott a túlvilági vallatás.

– Eresszetek! – sziszegte Maddy, akit Mary, Sally és Letti szorított a padlóhoz. – Mi ez a hely?

– Nem az a fontos, hogy most hol vagy – vetette oda Prue rejtelmesen -, hanem hogy hová mész.

– Nem tarthattok itt – kiabálta Maddy, és megpróbált kiszabadulni a csapdából.

– Dehogynem – válaszolta Pam. – Nincs más választásod.

Charlotte belépett a szobába, és egyenesen Maddy elé állt.

– Darcy ma meghalt a bálon – magyarázta ellentmondást nem tűrő hangon Charlotte. – Miközben te a testében voltál.

– És ezzel mégis mit akarsz mondani? – ellenkezett Maddy.

– Egyetlen dolgot – mondta Charlotte unottan. – Holt-tan.

Maddy egyszer már ellógta a tárgyat, de a lehetőség határozottan felizgatta. De még ő maga sem tudta biztosan, hogy a tiszta lapnak örül, vagy az ártatlan, elcsábítható osztálytársaknak.

– A szabály az szabály – nevetett Pam, és a hangjában a bosszúvágy halk dallama is megcsendült.

– Ideje elvonóra küldeni a lelkedet, kislány – tette hozzá Prue, és gonoszán felnevetett.

Maddy feladta a küzdelmet, és a lányok szabadon engedték.

Aztán Mary, Letti és Sally kíséretében elhagyta a termet, hogy újramezse az utat, és magasabb szinten folytathassa e világi tanulmányait.

– Remélem, tudjátok, hogy menthetetlen – mondta Prue Charlotte-nak és Pamnek.

– Pont te beszélsz? – csipkelődött Charlotte. – Még ha igazad is van, legalább egy ideig távol marad tőlünk.

– A világot sem lehet egy csapásra megváltoztatni – értett egyet Pam.

– De talán apránként ... – válaszolta Charlotte. – És most, ha nem bánjátok, szeretnék elmenni ... a bálba.

23. fejezet

Csodálatos jutalom

Mondd, mégis ki lennék én nélküled?

George Harrison

A békülés kemény dió

A lehetőség, hogy újra összejöjjetek az exeddel, legtöbbször annyit jelent, hogy a haragodat, a csalódottságodat, és még a józan gondolkodásodat is félre kell tenni a szíved érdekében – mintha az agyadban egy bejövő hívást várakoztatnál. Ahhoz, hogy megtudd, az igazi keres, vagy egyszerű téves kapcsolat, fel kell vened a telefont.

Charlotte – miközben a folyosókat átszelve a tornaterem felé siettek – azon töprengett, mi lehetett az elmúlt napok tanulsága. Talán az egész kiküldetés azért volt, hogy ő rájöjjön, a dolgok már nem körülötte forognak, és kizárólag azért létezett, hogy másokat szolgálhasson. Le kellett mondania a földi barátságról, és még inkább le kellett mondania a szerelemről.

Charlotte a saját ábrándjai között rekedt, és elkeseredetten kereste a kiutat, amikor egy ismerős hang töltötte be a folyosót.

– Lemaradtam valamiről? – kérdezte Petula, ahogy elvette a jegyét a pénztároslánytól, és a tömeg utolsó hullámát figyelte, akik éppen előtte léptek a terembe.

A lány, aki nem vette észre, hogy Petula kérdése pusztán költői volt, azonnal elhadarta az elmúlt órák eseményeit Darcy ájulásával, a mentővel, meg minden mással együtt.

– Szóval nem – egyezte meg Petula gúnyosan, és elindult, hogy belevesse magát a bál forgatagába. – Helyes.

Egy egész kis sereg vette körül, de nem a megszokott gimnazistákból álltak össze. Azok az idők rég elmúltak, bár Petula fölényessége egyértelműen megmaradt. Maga sem tudta, hogy ez egyszerű önvédelem volt-e az utóbbi napok megaláztatásai miatt, vagy veleszületett jellemhiba, de a magabiztosság, amit másoknak osztogatott végül őt is újra megtalálta.

Ahogy a tornaterem bejáratához értek, az ajtónállók gyanakodva figyelték a Petula mögötti tömeget, de a lány úgy tett, mintha a város legelitebb klubjában lett volna, ahol az összes kidobó a tenyeréből evett. Mindig is tudta, hogy a különbség az elit és mindenki más között nem a hírnévben vagy a gazdagságban rejlett, hanem kizárólag a fellépésben.

– Velem vannak – mondta Petula, és a „tudjátok, ki vagyok, igaz?” kifejezéssel az arcán bámult a gorillák szemébe, majd hátrafordult, és továbbintette az őt követő hordát, aminek már Pam, Prue és Charlotte is a tagjai voltak.

– Jó estét! – szólott a mikrofonba az este házigazdája. – Mindenki jól szórakozik?

A teremben az összes lámpát felkapcsolták, ezért mindenki jól láthatta, ahogy a csapat belépett a színpad melletti ajtókon. Damen

lehalkította zenét, és úgy is hagyta, miközben megpróbálta kitalálni, kik is lehetnek azok az emberek.

– Ó, néhányan elkéstek – mondta a műsorvezető -, de épp időben érkeztek a fő attrakcióhoz!

– Az én lennék – jelentette ki Petula, amikor megjelent a gyönyörű, retró Chanel ruhában.

Keresztülvágott a döbbszent tömegben, akiket nem is az érkezése lepette meg, hanem sokkal inkább a lélegzetelállító megjelenése. Mindenki arról kezdett suttogni, hogy milyen jól néz ki, amitől a Wendyk szinte felrobbantak. Minden erőfeszítésük ellenére Petula népszerűsége úgy terjedt, mint a pestis.

Petula kinézete mellett a fő téma a lány kísérete volt. A hajléktalanok voltak azok, vagy ahogy ő hívta őket, az ügyfelei, akiket már több hónapja támogatott. Mindannyian feketébe öltöztek – legtöbbjük Scarlet kidobott ruháiból -, ami tökéletesen passzolt a bál díszleteihez. És mivel a bulit Charlotte Usher, egy szintén láthatatlan lány emlékének szentelték, úgy is érezték, hogy itt a helyük.

– Kérlek, Petula – könyörgött Wendy Anderson gúnyosan, és kinyújtotta felé a kezét. – Csak egy keveset.

– Még párja sincsen – ordította Wendy Thomas, és a röhögéstől a térdét csapkodta. – Csak az ingyenkonyháról hozta el pár haverját.

– De, van párja – mondta egy fiú, akit a Wendyk ezelőtt még sosem láttak.

A srác egy elegáns Armani öltönyt viselt. A bőre barna volt, a haja pedig dús és ápolat. Tipikus álompasinak tűnt: egy kicsit zilált és rosszfiús, de ennek ellenére is elbűvölő. A Wendyk majdnem elájultak, amikor elsétált előttük. Úgy nézett ki, mint egy hollywoodi színész – túlságosan kitűnt ebben az aprócska kis bálban.

A titokzatos pasi a színpadra lépett, elkérte a házigazda mikrofonját, majd a táncter közepére sétált, és intett Petulának, hogy csatlakozzon hozzá. Damen elmosolyodott, és lenémította a saját mikrofonját, hogy mindenki jól hallhassa a fiút.

– Ez meg ... – dadogta Wendy Thomas – kicsoda?

Ahogy közelebb ért az ismeretlen alakhoz, Petula a saját szemének is alig hitt.

– Tate? – sóhajtott fel Petula.

– Hiszen te hívtál meg a bábra, nem igaz? – kérdezte, és már a fiú hanghordozása is olyan eleganciáról árulkodott, mint a kinézete.

– Igen, de nem gondoltam, hogy eljössz – válaszolta Petula zavarodottan. – Azt pedig pláne nem sejtettem, hogy így fogsz megjelenni.

– Éppen ezt tetszett meg benned – mondta Tate. – Az embert szeretted meg bennem, nem az olajvállalat örökösét.

Petulát életében először most vádolták meg nyilvánosan öszinteséggel, és boldogan vallotta magát bűnösnek.

– Ő egy csöves? – hüledezett Wendy Anderson.

– Egy milliárdos! – válaszolta Wendy Thomas, és a barátnője karjára csapott, hogy elhallgattassa.

– Miért éltél az utcán? – kérdezte a lány.

– Úgy tűnt, hogy csak olyan lányokat találok, akik hírnévre vágnak, és elegendő lett belőle – magyarázta Tate. – Kezdtém azt hinni, hogy minden lány olyan.

– Miért, milyen lányok vannak még? – kérdezte Wendy Anderson Wendy Thomastól, aki értetlenül csóválta a fejét.

– Gondoltam, csak úgy változtathatok a helyzeten, ha mindent eldobok magamtól – folytatta Tate. – Az életstílust, a pénzt és a kényelmet is.

– Akkor miért vagy most itt? – faggatta Petula, és hangosan dicsérni kezdte a fiú ruháit, hogy még jobban felbosszantsa a Wendyket. – Egy gyönyörű olasz dizájnér kétrészes, kétgombos gyapjúöltönyben.

– Megtaláltam, amit kerestem, amikor te rám találtál – mondta Tate kedvesen. – Most már újra önmagam lehetek.

Petulát ismét az egész iskola irigyelte – természetesen a Wendyket is beleértve -, most viszont valóban kiérdemelte a jutalmát. Tate visszaadta a műsorvezetőnek a mikrofont, majd a lányhoz hajolt egy hosszú, szenvedélyes csókért.

– Kár, hogy CoCo nem láthatja – jegyezte meg Pam Charlotte-nak és Prue-nak. – Remek munkát végzett.

A tömeg megtapsolta őket, különösen azok, akik pár perce még gúnyolódtak Petulán. Megnyugtatta őket, hogy visszakapták a vezérüket, még ha irigyelték és gyűlöltek is a lányt. Petula mindig csinált valamit, amiről lehetett pletykálni.

– Most, hogy az ifjú hölgy átvehette az ajándékát – kezdte a házigazda -, nekem is van egy meglepetésem, ami mindnyájatoknak szól.

Mindenki sikítani kezdett, bár fogalmuk sem volt róla, hogy miről van szó.

– Talán páran hallottatok róla, hogy az INDY-kilencven-öt dalszerzőversenyének győztese kiválaszthatta, hol akarja előadni a dalát.

– Hát ... ő ezt a helyet választotta.

A tömeg tombolva ünnepelt.

– A nyeremény részeként a bál témáját is ő választhatta ki – tette hozzá a bemondó. – Neki köszönhetjük ezt az elképesztő, kísérteties díszletet.

A vendégek ismét hangosan örjöngtek örömeikben, leszámítva a Wendyket, akiknek inkább öklendezni lett volna kedvük. Charlotte nem akart hinni a fülének. A lámpákat lekapcsolták, és a reflektorfény egyetlen apró foltot világított meg a színpadon – persze a tömeg ezt is ujjongással fogadta.

– Itt is van! – kiáltotta a bemondó. – A Hawthorne Gimnáziumból: Scarlet Kensington!

Scarlet kilépett a színpadra, és egyértelmű volt, hogy megvan benne „az”. Az első pillanattól övé volt a közönség, de még ennél is fontosabb, hogy Damen is csak rá figyelt. A fiú majdnem térdre esett, amikor meglátta Scarletet odafent, annyira gyönyörű és ragyogó volt. A fekete frufruja nyílegyenes volt és fénylő, és egy fekete, hullámos, pánt nélküli ruhát viselt, amit a mellkasa fölött és a fenekénél redőzött szürke túllanyag szegélyezett. Az ajkai mattvörösen pompáztak, a haja pedig egy aprólékosan beállított kusza rakásban állt. Nem Damen volt az egyetlen, aki azt gondolta, egy csillag születésének lehet a szemtanúja.

Scarlet a vállára akasztotta a gitárja pántját, és körülnézett a teremben, már amennyire a sötétség és a szemébe tűző reflektorfény engedte. Szerette volna örökre az emlékezetébe vésni. Úgy tűnt, a Wendyket leszámítva mindenkinek sikerült az alkalomhoz méltóan feketébe öltöznie. Ahogy a tengernyi sötét ruhás alakot nézte, észrevette Charlotte-ot, aki csodálkozva bámult vissza rá. Aztán

Damenre figyelt fel, aki egyedül állt a DJ-fülkében, és minden mozdulatát követte.

Scarlet elmosolyodott.

És ő visszamosolygott rá.

Scarlet mindenkinek megköszönte, hogy itt lehetett, de egyvalakinek különösen hálás volt.

– Szeretnék köszönetet mondani Erik Smashnek, vagy ahogy a barátai ismerik, Elektro Eriknek, amiért segített összehozni ezt a dalt – mondta Scarlet. – Egy igazi rocksztár, és ma este lélekben ő is mellettem áll idefent.

Erik mélyen és hosszan meghajolt, és magába szívta a tapsot a tömegtől, akik számára láthatatlan volt, és a barátaitól is – különösen Charlotte-tól –, akik valóban szemmel tarthatták. A fiú megcsókolta az ujjait, és Charlotte-ra mutatott, hogy tudja, ez most csak neki szól. Pam és Prue oldalba bökte Charlotte-ot, mire ő szégyenlősen mosolygott, de titokban szinte kipukkant az örömtől.

– Ezt a dalt egy levél ihlette, amit egy nagyon különleges valakitől kaptam, és aminek a megírásában egy másik különleges valakinek is szerepe volt – magyarázta Scarlet, miközben lefogta az első akkordot a hangszerén.

– Megcsinálta – mondta Damen magában.

– Charlotte Usher és Damen Dylan, ez nektek szól!

A tömeg elcsendesedett. Scarlet énekelt és gitározott, és egy idő után Erik is csatlakozott hozzá. A közönségből mindenki azt hitte, hogy a második szólamot felvételtől játsszák, de amikor Damen a keverőpultra pillantott, két sáv is aktív volt. Bárhonnan is jött az az elképesztő gitárszóló, gondolta Damen, az biztos, hogy élő.

– Ennek a számnak tehát *Az elcsókolt csók* a címe – mondta Scarlet, és énekelni kezdte az első határozott, dallamos, sorokat.

AZT HITTEM,ELCSÓKOLTAM CSÓKODAT,
HOGY SZERELMED MÁR ELAPADT,
ÉS BÁR A SZEMEMEN ÁT LÁTHATTAD,
ELCSÓKOLTAM CSÓKODAT.

Dament nemcsak Scarlet kinézete, hanem a szavai is elbűvölték. Dalszerzőként ugyanolyan jól megállta a helyét, mint barátnőként, gondolta magában Damen, ráadásul olyan rutinosan énekelt, mintha az egész életét ezzel töltötte volna. Még sosem látta ennyire elemében. Teljesen egyértelmű volt, hogy zenélésre és a színpadra született, és még inkább lenyűgözte Dament, hogy a dalt neki ajánlotta.

A VÁDJAIMAT MEGBÁNTAM,
S KÉRTEM, MARADJ ÉNNÁLAM,
ÉS BÁR AZ ÉN SZEMEMMEL LÁTHATTAD,
DE ELCSÓKOLTAM CSÓKODAT?
ÉS MINDEZEK DACÁRA, MÉG HA NEM IS VAGY
MELLETTEM, TE VAGY NEKEM AZ EGYETLEN.

Scarlet tiszta szívből énekelt minden egyes szót, Erik pedig mesterien pengette a húrokat, és az összes akkorddal és ritmusváltással olyan érzelmekről mesélt, amikkel könyveket lehetett volna megtölteni. Most végre ott volt, ahová tartozott, és bár az élete túl korán ért véget, Scarlet segítségével mégis bizonyíthatta a tehetségét. Charlotte-ot teljesen magával ragadta a játéka: mintha képes lett volna a zenén keresztül elmagyarázni az érzéseit. Ha eddig nem volt belé szerelmes, most végleg belezúgott.

Az utolsó versszak előtt Scarlet a színpad szélére sétált Damen pultjának a közelébe, és mélyen a fiú szemébe nézett. Közvetlenül neki énekelt, és az egész teremben érezték a köztük lévő szenvedélyes energiát. Erik a másik oldalra, Charlotte elé lépett. Csak az ő kedvéért gitározott, és a fiú minden érzelme egyértelművé vált: ő így mondta el.

AZT HITTEM, ELCSÓKOLTAM A CSÓKODAT,
HOGY SZERELMED MÁR ELAPADT,
DE REMÉLEM, KÍVÁNOM ÉS HISZEM,
HOGY MEGTARTHATOM CSÓKODAT.
ÉS MINDEZEK DACÁRA, HA NEM IS VAGY MELLETTEM,
SZÍVEMBŐL TUDOM, TE VAGY AZ EGYETLEN.

Ahogy a dal folytatódott, Damen felpattant a helyéről, és rohanni kezdett Scarlet felé. A lány éppen a nagy finálé végére ért, amikor a fiú felért a színpadra. A tömeg teljesen megvadult, akárcsak Damen: a tapsvihar kellős közepén magához húzta Scarletet.

– Sajnálom – mondta Damen, miközben szorosan átölelte.

– Én is – válaszolta Scarlet mosolyogva, éppen mielőtt félbeszakították az idillt.

– Wow! Úgy tűnik, egy igazi csillag szállt le közénk a Hawthorne-ba ma este – kiáltotta a bemondó. – És most lássuk, ki lesz a bál csillaga!

A Wendyk buzgón a színpadhoz futottak, hogy ők hallhassák először a diadaluk hírét. Ha egyiküket bálkirálynővé választották volna, az éppen elég hírnevet biztosított volna a kitöréshez. Darcyt ki kellett zárni a meccsből, akárcsak egy sérült versenylovat, gondolták a Wendyk, és Scarlet sosem engedte volna, hogy benevezzék egy ilyen megmérettetésre. Köztük és Petula között fog eldőlni minden, de mivel a régi vezérüket az utóbbi hetekben a sárba tiporták, aligha kerekedhetett fölējük a szavazásban. Biztosan egy Wendy lesz a győztes.

Damen visszatért a DJ-fülkébe – Scarlett az oldalán -, és ahogy a terem lassan elsötétült, elindította a dobpergéseffektet.

– És a bál királynője nem más, mint ...

– Te leszel az – mondta Wendy Anderson, és megszorította Wendy Thomas kezét.

– Nem, biztosan te – válaszolta Wendy Thomas, és izgalmaiban majdnem letépte a bőrt a barátnője karjáról.

– Petula Kensington!

A meglepett nézőkből feltörő kiáltásokba beleremegett a lelátó. Úgy tűnt, Petulának akadt még pár rajongója.

– Hogy a francba történhetett ez?! – nyafogott Wendy Anderson.

Még Petulát is sokkolta a hír.

A terem vastaps, ujjongás, SMS-írási láz és mobilvakuk fénye töltötte be.

– Ez most a gimi – kérdezte Wendy Anderson kínok közt – vagy a pokol?

– Újraszámlálást követelek! – sikította Wendy Thomas, aki az agyvérzés határán táncolt. – Valaki hívja az ENSZ-et! Hogyan történhet ilyesmi?

Charlotte körülnézett, és meglátta Virginiát, ahogy kuncogva üldögélt a szavazóurna tetején, és hirtelen összeállt a kép.

– Úgy látom, megérkezett Petula új védőangyala – magyarázta Charlotte Eriknek, bár a fiú egy szót sem értett belőle.

– Mi végeztünk – mondta Pam büszkén, ahogy a Wendyk elnyerték méltó büntetésüket.

– Velünk is itt végeztek – tette hozzá Prue, és kézen fogta a barátnőjét, de az már nem tegnap volt.

Petula Kensingtont bálkirálynőnek választották, és minden visszatért a megszokott kerékvágásba.

Pam és Prue magasra emelt hüvelykujjal gratulált Virginiának, és elindultak a kijárat felé.

Ahogy a hangszórókból orgonazene zendült fel, néhány sírásónak öltözött, nagydarab focista jelent meg a teremben, akik felkapták Petulát és Tate-et, és egy nyitott koporsóban cipelték őket tovább.

– Gyerünk, táncolni! – kiáltotta Scarlet, és elkapta Charlotte kezét, közben pedig a tekintetével Dament kereste. A nagy hangládák mögött álltak, ezért alig látszott belőlük valami.

– Nem – utasította el az ajánlatot Charlotte kedvesen, és Damenre mutatott, aki a tömegen átvágva éppen feléjük közeledett. – Mással kellene táncolnod. Ahogy nekem is.

– Még mindig haragszol rám? – kérdezte Scarlet egy kicsit sértődötten.

– Hogyan lehetnék ezzel az egésszel itt? – kérdezett vissza Charlotte, miközben a dekorációra mutogatott.

Eric csatlakozott a lányokhoz, és Scarlet odafordult hozzá, hogy elköszönjön tőle.

– Köszönöm, hogy igazán önmagam lehettem melletted – mondta -, és hogy ráébresztettél, hogy Damen bármilyen külsővel szeretni fog.

– Semmi gáz – válaszolta Erik lazán. – Ezért voltam itt. Aztán jót ne halljak!

Scarlet felhajtotta a ruháját, és felvillantotta a világ legcsinosabb acélbetétes bakancsait – mindkét cipőt apró, fekete strasszok ezrei díszítették, és hogy még jobban passzoljon a ruhájához, a fűzők helyére gyönyörű szaténszalagok voltak befűzve.

– A lázadók hivatalos kristálytopánkája.

Erik elmosolyodott: Scarlet cipőválasztását egyszerre érezte dicséretnek és a győzelem jelének.

Scarlet kézen fogta Charlotte-ot. – Elég vad menet volt – mondta.

– Azért még elég hosszú út van még hátra – biztatta Charlotte. – Előtted áll az egész életed.

Scarlet szájában keserédes ízt hagyott Charlotte megjegyzése, mivel teljesen igaza volt. Előtte valóban ott volt még az élet, Charlotte viszont már nem mondhatta el magáról ugyanezt.

– Fura, hogy te mindenáron láthatatlanná akartál válni, én pedig ki akartam tűnni a tömegből – jegyezte meg Charlotte. – Most nincs más vágyam, mint hogy eltűnjek innen, és téged egy nap milliók fognak látni.

Damen egy időre elszabadult a lemezek közül, és odasétált Scarlethez.

– Sosem lehettem volna önmagam nélküled – mondta Scarlet Charlotte-nak, de ahogy elhagyta a száját a mondat, Charlotte szándékosan köddé vált; így végül Scarlet Dament dicsérte meg helyette.

Scarlet hirtelen a fiú karjaiban találta magát, és Damen odahajolt hozzá, hogy őszinte csókban forrassanak össze az ajkaik.

Epilógus

Követlek a Sötétségbe

Se vakító fény vagy ragyogó
kapu az alagút végén,
Csak mi összebújva, te meg én.

Death Cab for Cutie

Nem tudhatod

Mindenkinek vannak elképzelései az életről és a halálról. Sosem akarjuk őket szem előtt téveszteni – miközben az egyiket folyton keressük, a másikat meg kerüljük -, pedig tudjuk, hogy valójában egyiket sem vagyunk képesek befolyásolni. A szituáció egyszerre ijesztő és izgalmas; végül csak a hozzáállásunktól függ. Egy dolog viszont biztos: sosem azt kapod, amire számítasz.

Ködös reggel volt, és a buzgó Nap úgy tolta el maga elől az éjszakát, mint egy régi ablaktáblát, nyomában pedig fényárba szökött a táj. Mindenki távozott már a bálból, és éppen egy korai reggelire igyekeztek az egyik vendéglőbe, mielőtt bebújtak volna meleg ágyaikba, hogy átaludják a napot.

Amikor Damen leparkolta az autóját, Scarlet váratlanul odafordult hozzá, és finoman arcon csókolta a fiút.

– Elképesztő volt ez az este – dorombolta Scarlet.

– Te vagy elképesztő – válaszolta Damen, és megfogta a lány kezét.

A változás, amit mindketten éreztek magukban, végül nem szakította el őket, hanem még közelebb kerültek egymáshoz.

Damen kiszállt, és udvariasan kinyitotta Scarlet előtt az ajtót. Nem a házuk előtt rakta őt ki, ahogy az összes többi fiú, de ez nem is volt meglepő, hiszen a kapcsolatuk többi részletében sem hasonlítottak más párokra.

Scarlet kikászálódott az autóból, felhajtotta csodaszép ruhája szárát, és elindult a mocsaras temetőkertén keresztül az emlékműhöz.

– Később felhívlak – szolt utána a fiú, és nézte, ahogy a reggeli nap sugarai megcsillannak Scarlet haján.

A temető békés hely volt, különösen a kora reggeli órákban. Még az állatok sem ébredtek fel, ezért teljes némaság uralkodott a környéken – leszámítva egy ismerős hangot, ami a szélbe vegyülve szólította meg.

Éppen ahogy Scarlet remélte, Charlotte már várt rá.

– Nem is mondtam még – kezdte a lány -, a dalod gyönyörű volt.

– Köszí – válaszolta Scarlet. – Erik nélkül nem jött volna össze.

– Erik igazán különleges fiú, igaz?

– Remek srác – ismerte el Scarlet. – Nehogy elüldözd magadtól!

– Pont te mondd? – viccelődött Charlotte mosolyogva.

– Nekem jutott a stréber, neked pedig a rocker – mondta Scarlet. – Ironikus, nem?

– Nem te döntöd el, hogy kibe szeretsz bele – válaszolta Charlotte.

A temető meglehetősen furcsa helyszín volt a csevegéshez, a körülmények miatt mégis jól érezték magukat itt a lányok.

– A rádióállomás ki fogja adni a dalunkat egy maxin – újságolta Scarlet. – Arra gondoltam, hogy Erik nevét is ráíratom. A lemez egy akusztikus emlékmű lesz.

– Szólok neki – mondta Charlotte. – Bele fog halni, ha megtudja.

– És az összes bevételt a hajléktalanoknak ajánlottuk fel – tette hozzá Scarlet.

– Lefogadom, hogy Petula nagyon izgatott miatta – válaszolta Charlotte mosolyogva.

– Ő – javította ki Scarlet – és az új pasija is.

– Hát persze – nevetett fel Charlotte. – A jó öreg Petula.

– Hát, nem teljesen – szólt közbe Scarlet a nővére fejlődésére utalva.

– Szerencsére.

Charlotte tudta, mire gondol, és mindketten nagyot kacagtak rajta.

– Szólj neki, hogy egy aprócska szépségkirálynő vigyáz rá – súgta meg Charlotte. – Egy saját őrangyal.

– Virginia? – sóhajtott fel örömében Scarlet. Tudta, milyen sokat jelent a kislány jelenléte Petulának.

A lányok beszélgetésében rengeteg kínos szünet volt, mintha csúszott volna a vétel a műholdas kapcsolás miatt, de korántsem azért, mert nem lett volna mit mondaniuk egymásnak. Így szövetkeztek kimondatlanul is az idő ellen: megpróbálták minél hosszabbra nyújtani a pillanatokat, lelassítani az időt, hogy a búcsú pillanatát halogassák.

– Ez itt a kezdet – mondta Charlotte. – Óriási sztár leszel.

– Azt hittem szellem vagy, nem próféta – felelt Scarlet, de közben boldogan mosolygott. – Ez csak egy helyi rádió.

– Te már rég kinőtted ezt a helyet.

Scarlet bólintott, és ismét elhallgattak.

Scarlet kimondhatatlanul hálás volt, amiért egymásra találtak, és hogy Charlotte nemcsak a szüleitől, de Eriktől is megkapta a neki kijáró szeretetet.

– Fogunk mi még beszélni egyáltalán? – kérdezte Scarlet, aki érezte, hogy közeleg a búcsú pillanata.

– Scarlet, én leéltem az életemet; ideje, hogy te is a sajátoddal foglalkozz – válaszolta Charlotte. – Eljött a te idő, hogy elkezdj emlékeket gyártani.

- Kérlek, ne ... – – könyörgött Scarlet.
- Szeretlek, Scarlet – köszönt el Charlotte, aki szándékosan nem mondta, hogy viszlát.
- Én is szeretlek – válaszolta Scarlet, és átölelte Charlotte-ot.

Charlotte elmosolyodott, és ahogy a síremlékéhez fordul, Scarlet dalának dallamát kezdte dúdolni, de az eredetinel komorabb hangon. A hangja és a mozdulatai is ijesztően szépek voltak – túlvilágiak. Mielőtt Scarlet még egy szót szólhatott volna, Charlotte egyenesen a mellszobrába lépett, amit egy pillanatra mintha életre is keltett volna, majd tovább ereszkedett a sírjába, a szomorú siratódalt pedig elnyelte a szél zúgása.

– Nyugodj békében, barátom! – mondta Scarlet, majd térdre rogyott, és hagyta, hogy a könnyei a Charlotte nyughelyét borító zöld fűbe hulljanak.

Charlotte az édesanyja hangjára ébredt. Ide-oda dobálta magát az ágyában, hogy valahogyan kiheverje a hawthorne-i másnaposságát.

– Kicsim, itt a barátod – súgta az anyja; tudta, hogy ez a leghatékonyabb ébresztő Charlotte-nak.

A lány kirepült az ágyból, és megpróbálta elfogadhatóvá varázsolni a fekhelyét.

– Szia! – üdvözölte Erik.

Charlotte majdnem kiugrott a bőréből örömeiben. Erik azért jött, hogy elkísérje, mint egy igazi pasi.

– Anyu, Apu – kezdte Charlotte, és egy mély levegőt vett. – Ő itt Erik.

– Tudjátok – magyarázta Eileen -, Scarlet – egyszer azt mondta, ha valaki ideát szerelemre talál, az Charlotte. Mit szólsz ehhez?

– Azt hiszem, igaza volt – válaszolta a fiú.

Még Charlotte apja sem tudta visszafogni a vigyorgást, és kedvesen megveregette Erik vállát.

Miután elköszöntek, Erik és Charlotte kézen fogva sétáltak el a telefonközpontba – remélhetőleg utójára.

Pam, Prue és a többiek már türelmetlenül várták a lányt az irodában. Szerettek volna segíteni, hiszen tudták, milyen nehéz lehetett neki hátrahagyni Scarletet.

– Sosem gondoltam volna, hogy egy szellem is elveszítheti a szeretteit – mondta Pam együtt érzően.

Charlotte az arcára erőltetett egy mosolyt, amiben sokat segített, hogy Erik megsimogatta a karját.

Zöld Gary, Lipó Liza, Mézesmáz Polly és a többi gyakornok türelmesen várt a helyén, amíg Charlotte-ék évfolyamának véget ér a kis előléptetési ünnepe, hogy aztán visszatérjenek a telefonáláshoz. Kihallgatták a kiküldetésből visszatért szellemek beszélgetését, és tudták, hogy egy napon ők is megkapják a küldetéseiket, hogy megváltoztathassák valakinek az életét.

Amikor már mindenkinek fogytán volt a türelme, Markov belépett az irodába.

Charlotte ezúttal már felszabadultabban mosolygott.

– Szóval, milyen volt az utazás? – kérdezte a férfi.

Charlotte szíve szerint a legapróbb részletekre is kitért volna, de inkább rövidre fogta. Tudta, hogy ezt a főnöke is értékelte.

– Az emberek azt hiszik, azért vannak angyalok a földön, hogy segítsenek nekik – magyarázta Charlotte -, pedig az élők is ugyanannyit segítenek rajtunk.

– Lám-lám, a halhatatlanság rejtélyei – viccelődött Markov megértően.

– Igazán örülök, hogy önnél dolgozhattam – mondta a lány alázatosan. – Sosem felejttem el, amit itt tanultam.

– El is várom – felelte Markov, aki örült, hogy végül Charlotte és a munkatársai is felfogták, amiről beszélt.

– Hiányozni fog – kiáltották a gyerekek kórusban, még mielőtt szétszéledtek volna.

– Sok sikert mindannyiuknak! – válaszolta Markov. – Mindannyian elmehetnek, ahogy végre én is.

Charlotte és a munkatársai megölelték egymást és jó nevettek, félig örömben, félig pedig a megkönnyebbülés miatt, hogy a munkájuk véget ért, és az irodát jó kezekben hagyják.

– Mindannyian, Charlotte kivételével – szólt közbe egy ismerős hang.

A lány szíve egy pillanatra megállt, de aztán majd kiugrott a helyéről, amikor megfordult, és Agy professzort látta maga előtt.

Ahogy azt Charlotte remélte, a régi osztályának a búcsúztatása elég fontos alkalom volt ahhoz, hogy megjelenjen.

– Emberek! – kiáltotta a férfi, hogy az összes gyakornok figyelmét magára vonja. – Szeretném bemutatni az új felettesüket, Charlotte Ushert – mondta Agy professzor. – Én is sokat tanultam tőle.

Charlotte szörnyen büszke volt a kinevezésére, de elsősorban annak örült, hogy rátalált az életre és a szeretetre, amit mindig is keresett.

Vége?

Köszönetnyilvánítás

A szívem legmélyéről szeretnék köszönetet mondani a következő személyeknek:

Isabelle Rose Pagnottának, a megtestesült álmomnak;

Oscar Martinnak, amiért kalanddá varázsolta az életemet;

az édesanyámnak, Beverley Hurley-nek, a rengeteg szeretetért, figyelemért és áldozatért;

az ikertestvéremnek, Tracy Hurley Martinnak, amiért mindenben hisz, amit csinálok, még ha nem is kellene;

az édesapámnak, Tom Hurley-nek, amiért megtanított küzdeni;

a nagyszüleimnek, Martha és Anthony Kolenciknek, amiért megtanítottak szeretni és szeretetben élni –

és örök tisztelet jár a szerkesztőmnak, Nancy Conescunak, akinek a lelkesedése és támogatása nélkül mindez nem jöhetett volna létre.

Külön köszönet azoknak, akik segítettek a **Szellemlányt** életre kelteni:

Craig Phillips, Megan Tingley, Lawrence Mattis, Andy McNicol, Alison Impey, Andrea Spooner, Lisa Sabater, Lisa Ickowicz, Lauren Hodge, Tracy Fisher, Melanie Chang, Amy Verardo, Andrew Smith, Tina McIntyre, Jonathan Lopes, Shawn Foster, Chris Murphy, Salvatore, and Mary Pagnotta, Tom Hurley, Haley Gaydos, Mary Nemchik, Lauren Nemchik, Deborah Bilitski, Clemmie Morton, Vincent Martin, Jean Piazza és Theresa Flaherty.

Tonya Hurley

A ***Szellem lány*** szerzője, Tonya Hurley az ifjúsági szórakoztatás szinte minden területén kipróbálta már magát: megírt és életre hívott két népszerű tévésorozatot, megírt és rendezett néhány jelentős független filmet, létrehozott egy hihetetlen gyűjteményt video- és társasjátékokból, valamint megalkotott és tartalommal töltött meg néhány díjnyertes weboldalt.

Hurley New Yorkban él a férjével és a lányával.

www.ghostgirl.com

Ahol van szerelem, ott van élet a halál után

A románc halott, mint jómagam.

Ám valami még hátravan ...

Mert visszajövök hozzátok,

Hogy szeressetek, barátok!

Mielőtt békében nyugodhatna, Charlotte Usher kénytelen visszatérni tragikus halálának színhelyére: a gimnáziumba. Még mindig hátravan egy utolsó feladat, amit teljesítenie kell, de arról sajnos nem szól a fáma, mi a teendő, ha a megboldogult diák beleszeret a házi feladat tárgyába.

Charlotte-on (megint) *halálos* sebet ejt Amor nyila, s a túlvilágra váltott jeggyel a kezében szembe kell néznie a már ismerős rettegett érzéssel, hogy ismét láthatatlanná váljon – és talán már késő ellenállni ...

A **Szellem** és a **Szellem** – **Hazatérés** befejező epizódjában kiderül, mi vár Charlotte-ra, ha egy túlvilági fiúval esik szerelembe.